Bombalar yetmedi; toplatmalar, matbaada gaspetmeler devreye sokuluyor. Amaç: Sosyalist ve yurtsever basını kıskaca alarak sindirmek, işçi ve emekçilere daha yoğun bir saldırıyı başlatabilmek için mevzileri temizlemek... Bunlar yükselen saldırı dalgasının ilk adımları... Arkası daha da kapsamlı gelecektir. Görev direnişten karşı-saldırıya giden yolu döşemek için mücadeleye atılmaktır.

GÖREV BAŞINA!

- 9 ocak'ta Ankara'da "Kirli Savaşa Karşı Güç Birliği" imzasıyla aralarında Kızıl Bayrak'ın da bulunduğu 9 devrimci yayının çalışanları tarafından dağıtılan bir özel sayı bahane edilerek bu yayınların büroları basıldı, 10 kişi gözaltına alındı. Gazetemizin Ankara temsilcisi Yeter YALÇITAŞ polisin elinde rehin tutuluyor. Ankara polisi bu kentteki bürolarımızı kapatmamızı isteyerek tehditler savuruyar. Bu saldırı dalgasını göğüslemek ve daha ileri bir mevzi tutmak için birleşik devrimci mücadeleyi yükselteceğiz. Devrimci mevzilerin dağıtılmasına izin vermeyeceğiz.
- **Parti, Devrim ve Sosyalizm Mücadelesinin Kızıl Bayrağını Dalgalandıracak ve Yükselteceğiz...**

Kızıl Bayrak

15 Günlük Sosyalist Siyasal Gazete

7-21 Ocak '95, Sayı:15, Fiyatı:20 000 TL

1995 mücadele yılı olmalı

Kızıl Bayrak

Bazı sorular ve sorunlar

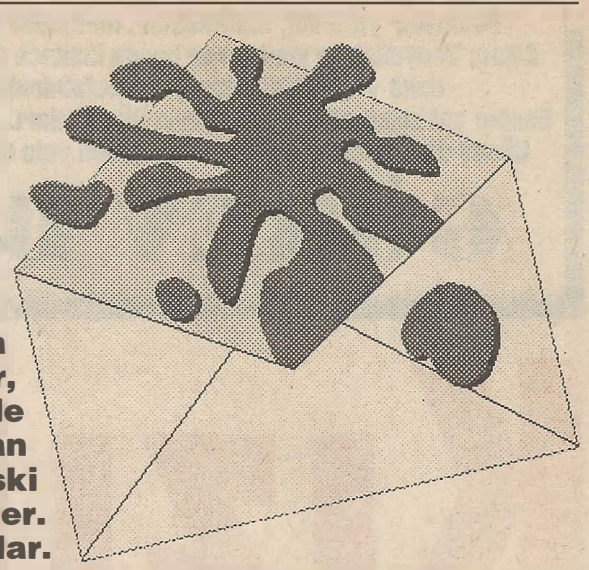
Kızıl Bayrak, daha önceki sayılarında sınıf hareketindeki yükselme belirtileriyle birlikte yeniden uç vermeye başlayan ileri işçi platformları üzerinde durdu. Çeşitli yazılarla bu tür oluşumların hangi dinamikler üzerinde yükseldiği, ne tür işlevlere sahip olabileceği sorununu işledi. Sınıf hareketine müdahale alanlarından birisininde bu tür platformlar olduğunu, komünistlerin buralara, bu platformları kitlesel-politik-militan bir sınıf mücadelesinin kaldıraçları haline getirmek perspektifiyle müdahale etmeleri gerektiğini vurguladı. Komünistler, belirli bir süreçten bu yana bu tür platformlara katılmakta, bu perspektifler temelinde müdahalede bulunmaktalar. Ne var ki, bu tür platformlara dönük müdahale çabaları, potansiyel olarak belli temel zaaf alanlarının oluşmasına da uygun bir ortam yaratabilmektedir. Nitekim yaşanan süreçte komünistlerin bu platformlara müdahalelerinde bazı önemli sorun ve zayıflıkların varolduğunu ortaya koymaktadır.

Önce Kurultay girişimine dönük müdahalenin kendi iç sorunlarından başlayalım;

Devamı 3. Sayfada...

1994 yılı sermaye düzeni açısından iktisadi ve siyasi krizin iyiden iyiye derinleştiği, çıkmazların çoğaldığı bir dönem olarak yaşandı. Uzun bir süredir kriz çukurunda yuvarlanan sermaye düzeni, 1994 yılında bu kriz batağının iyice diplerine battı. Bu bataktan çıkabilmek için, bu krizden, krizin faturasını işçi ve emekçilere ödeterek kurtulabilmek için 5 Nisan kararlarıyla simgelenen bir saldırı politikasını yürürlüğe koydu. Ne var ki düzenin iktisadi göstergelerine bakıldığında bu saldırıya karşın krizden kurtulamadığını ve bütün temel sorunları 1995 yılına devrettiğini görebilmek mümkündür. Bu söylenenleri rakamların diliyle ifade edecek olursak: Kapitalist ekonominin büyüme hızı bugün % -5'ler civarına gerilemiş bulunmaktadır. Üretimde büyük düşüşler yaşanmış, sabit sermaye yatırımları % -18'lere gerilemiştir. Enflasyon son 7-8 ayda % 65'lerden % 140'lar civarına tırmanmıştır. Sermaye düzeni gündeme getirdiği saldırılarla gerçek ücretleri % 35-

Mehmet'in ailesine "Saldırı Bakanı"ndan mektup:

Kürdistan'a saldırı işleriyle görevli bakan Mehmet Gölhan, asker ailelerine mektup yazarak "Çocuğunuzu yalnız bırakmayın. Onlara sık sık mektup yazın." mesajını iletmiş.

Önce askerliği kısaltıp ağızlara bir parmak bal çaldılar. Sonra sektirmesiz olarak her dönem için üçer ay uzatmaya başladılar. Bir, iki, üç derken baktılar ki sürdürdükleri kirli savaşta bir netice elde edecekleri falan yok, üstelik askerlerin moral durumu uzatmalardan fazlaca etkileniyor; periyodik uzatmalar yerine askerliği tekrar eski süresine çıkarmaya karar verdiler.

Şimdi harıl harıl asker ailelerine mektup döşeniyorlar.

"Mehmet'in ailesine" bizim de bir mektubumuz var:

"..... Amca/Teyze,

Oğlunun askere gitmezden önce nasıl bir insan olduğunu bilmiyorum. Onun Türkiye'de yaşayan nüfusun büyük çoğunluğu gibi işçi-emekçi kitlesinden ve bu kitlenin pekçoğu gibi iyi bir insan olduğu önkabulüyle bu mektubu yazıyorum.

Eğer sosyalist ya da yurtsever basını izlemiyorsan oğlunun askerde düşürüldüğü durumu görememişsindir. Oğlun TC'nin elinde, benliğinde insana ait ne varsa onlardan uzaklaştırılıyor; özellikle insana karşı vahşileştirilmiş bir yaratığa dönüşüyor. Hele işçi-emekçi kökenli eratın büyük kısmı gibi Kürdistan'daki sömürge ordusuna gönderilmişse bu daha belirgindir.

Ona askerliğin bir "vatan görevi" olduğu söylendi. "Her Türk genci gibi" askere gidecek, vatan sınırlarını "düşmana" ve "hain PKK'ya" karşı koruyacaktı. Oysa gerçek böyle değildir. Bir kere "her Türk genci" askerlik yapmaz. Sermaye sınıfından bir genç ya bir yolunu bulup çürük raporu alarak askerlikten tamamen kurtulur; ya da ne tesadüftür ki "denizci" kuraları çekerek veya "dağıtım"da "Türkiye'nin batısına" düşerek hayatının tehlikeye girmesinden "yırtmış" olur. Çiller'in oğlu, Güreş'in oğlu falan filan değil mesele; oğluna sor bakalım, tanıdıkları içinde "hatırı sayılır" birinin, "zengin" birinin oğlu var mıdır?

Pekala, onca yıldır üzerine her türden vahşetle; silah teknolojisindeki en son gelişmelerin desteğiyle; ordu-özel tim-kontra kuvvetlerinin mümkün olan en yoğun şekilde kullanımıyla sürdürülen bu savaş neden hala bu güçlerin net bir zaferiyle son bulmuyor? Neden her yılın bahar aylarında bitirileceği ileri sürülen PKK, bir türlü "bitirilemiyor"? Çünkü o, Kürt ulusunun, kesikli de olsa, T.C. tarihi kadar eski olan hak ve özgürlük mücadelesinin üzerine oturuyor; bu ulusun hak ve özgürlük mücadelesini temsil edebildiği ölçüde ise ulusundan kabul görüyor, destek buluyor, aktif katılım sağlıyor.

Oğlunun içinde bulunduğu ordunun karşısında savaştığı güç, işte bu Kürt ulusunun hak ve özgürlük mücadelesini Kürt ulusunun bütün kesimleriyle, ama özellikle ezilen Kürt köylülüğüyle bütünleşerek sırtlamış olan güçtür. Bu gücün savaşı seninle değil, onyıllardır Kürdistan'ın zenginliklerini talan eden sömürgeci sermaye devletinekarşıdır. Oğlunun talihsizliği bu devletin Kürdistan'da bugün tek dayanağı olarak kalmış olan silahlı gücünün bir neferi olmasıdır.

Yarın senin ne olacağın, nasıl davranacağın, gününü nasıl geçireceğin bellidir. O ise yarın dağda gerilla avına çıkabilir, yakaladığı gerillaları vahşice işkence ederek öldürüp kulağını veya burnunu hatıra olarak kesebilir, kalan cesedin kafasına ayağını basıp bir marifet yapıyormuş gibi fotoğraf çektirebilir, bu gerillanın cesedini panzer arkasına bağlayıp rastladığı ilk köy meydanında "ibret-i alem için" sürükleyebilir; dahası, girdiği emir-komuta zincirinin bir parçası olarak, dağa çıkıp gerillaya katılmak şöyle dursun, yolda bastonsuz yürümekten aciz yaşlı Kürt köylülerini köylerinden sürüp bu köyleri yakabilir. Öbürgün ise özyurdunu savunan bir gerilla kurşununun hedefi olup, anlamını bile düşünme fırsatı bulamadığı bu savaştan geriye cansız bedeni dönebilir.

Oğlunun bütün bunları yapamayacağını, onun iyi bir insan olduğunu söylemeye kalkma. Askere alındığından itibaren o, kapitalist düzenin ordusunun bir parçasıdır. Senin de işçiysen sömürünün azdığı koşullarda, yarı aç-yarı çıplak çalışarak, sık sık tensikatlara maruz kalarak; memursan bir bordro mahkumunun ezikliğini hayatının her alanında yaşayarak; emekliysen beş kuruş maaş ve üç kuruş vergi iadesi için banka kuyruklarında ömrünün kalan kısmını tüketerek altında ezildiğin düzenin bir parçası değil ama, bir aleti haline gelir. Kimliği, kişiliği değişir. Halk arasında fazlaca asi olup da laf-söz dinlemeyen erkek çocukları mazur göstermek için kullanılan bir laf vardır: "Askere gidince durulur." Bu bile, askerdeki oğlunun ne kadar büyük bir kişiliksizleştirmeye maruz kaldığını göstermiyor mu?

Hayır! O, senin oğlun değildir artık. Hele Kürdistan'a gönderilmişse hiç değildir. Döndüğünde sana ve askere gitmeden önceki kendine yabancı birisi olacaktır. Onu tanıyamayacaksın.

Yarın ya da öbürgün eline bir mektup gelecek. Mektubun altında "Savunma Bakanı Mehmet Gölhan" yazacak. İçindeki süslü sözlere aldırma; özetle şöyle diyor "Sayın" Bakan : "Oğlunu Kürdistan'daki haksız savaşımızda bir türlü başarı kazanamadığımızdan dolayı elimizde daha fazla tutmaya karar verdik. Oğlun bize lazım. Ama askerliğini uzattığımızı duyunca muhtemelen daha önce bunu duyanlarda görüldüğü gibi, zaten iyice törpülediğimiz ruh sağlığı daha da bozulup bize karşı bile tehlikeli hale gelebilir. Aman onu teskin edin ki iyice çıldırmasın."

Bu mektubu sana gönderen insan müsveddesinin ne kadar iki yüzlü olduğunu biliyor musun? Senin oğlunun askerlik süresini sana danışmadan uzatma hakkını kendinde bulur. Onun sadece üç ayını değil, bu üç ay içinde öldürülürse tüm ömrünü, ölmez de sağ dönerse bu kirli savaşta edindiği ruh bozuklukları yüzünden neredeyse tüm ömrünü çalmakta tereddüt etmez. Ama kendi oğlu için "Sıla hasreti çeker" diye rapor alıp askere göndermez.

En büyük yanlışı en başta, oğlunu askere göndererek yapmışsın. Şimdi bu katillerin mektubuna inanarak ikinci büyük hatanı yapma. Unutma! Bu mektubu oğlunu senden koparmakla kalmayıp onu insanlıktan çıkaran, oğlun fiziksel olarak sağlam dönebilirse bile ruh sağlığını bozan devletin bir sorumlusu yazıyor. O sana karşı değil, kirli savaşta çıkarı olan kapitalist yamyamlığa karşı sorumludur.

Komünistlerin ya da yurtseverlerin mücadelesinin senin oğluna değil, kapitalist düzene ve onun Kürdistan'da sömürgeci güçleri durumunda bulunan ordusuna karşı olduğunu bil. Oğlun bu savaşta, sadece düzenin bir aracı olduğu için hedeftir. Senin asıl yerin oğlunun asker olmasından dolayı sermaye devletinin yanı değil, bu insanlık dışı savaşa ve oğlunun sermaye devleti tarafından bir vahşet aracı olarak kullanılışına son vermek için kapitalizme ve sömürgeciliğe karşı mücadele edenlerin safı olmalıdır.

Oğlunu bu insanlık dışı durumundan kurtarmak yine senin elindedir.

Onu bu sömürgeci ordunun elinden çekip almak için mücadele et!

Başka oğlun var mı bilmiyorum; ama varsa, onu bu eli kanlı katillerin eline teslim ederek onun da bir katil, bir cani olmasına izin verme.

Kardeş Kürt halkına karşı girişilen katliama alet olmak istemiyorsan oğlunu askere gönderme!
Gücünü gücümüze, kavganı kavgamıza kat!"

1995 mücadele yılı olmalı

Baş Sayfadan Devam

40 oranında geriletmiş, bir milyona yakın işçiyi işten çıkarmayı başarmış, sendikasızlaştırma saldırısında küçümsenmeyecek mesafeler almış olmasına karşın yuvarlandığı kriz çukurundan kurtulmayı başaramamıştır. Bu nedenledir ki 1995'e girilirken yeni iktisadi tedbir paketlerinin açılmasından sözedilmekte, 1995 bütçesi tümüyle bir kriz ve emekçilere saldırı bütçesi olarak meclisten geçirilmektedir.

1994 yılı iktisadi krizin derinleşmesine paralel olarak, düzen cephesinde siyasal krizin de yoğunlaştığı bir dönem olmuştur. Darbe tartışmaları, ANAYOL formülleri, solda birlik girişimleri, bitmeyen ara ve erken seçim tartışmaları, düzenin siyasal krizinin göstergeleri olarak sürekli gündemdeki yerlerini korumuşlardır. Yaşadığı iktisadi krizin derinliği göz önüne alındığında düzen buna karşın bu cephede nispeten rahat bir dönem geçirmiştir. Bunun en önemli nedeni ise sosyal demokrasi ve sendika bürokrasisinin düzene etkin hizmetleriyle, işçi ve emekçi hareketinin politik-militan bir mecraya akmasının önlenebilmiş olmasıdır. Ne var ki önümüzdeki süreçte düzenin bu cephedeki nispi rahatlığını da kaybetmesi çok büyük bir olasılıktır. Sosyal demokrasi cephesindeki erime, bu partideki iç didişmeleri arttırmakta, oy tabanındaki büyük erozyonun yarattığı baskı pu partiyi hükümette daha fazla maraza çıkarmaya ya da bir bütün olarak hükümetten çekilmeye doğru sürüklemektedir. Bu da düzenin siyasal istikrarı açısından ciddi bir risk anlamına gelmektedir. Öte yandan bu aynı gelişme henüz belirtileri daha zayıf olmak kaydıyla sendika bürokrasisi için de söz konusudur. Özellikle özelleştirme saldırısının yoğun bir biçimde gündeme girmesiyle işçi sınıfının sendika bürokrasisinin inisiyatifini kırma çabaları, buna bağlı olarak sendika bürokrasisi içindeki it dalaşının artması son derece büyük bir ihtimaldir. Bütün bunlar düzen açısından siyasal istikrarı tehdit eden önemli tehlikelerdir. 1995 düzen açısından bu alanda da çok daha ciddi sıkıntılara gebedir.

Düzen '94 yılı içinde Kürt emekçi halkının ulusal kurtuluş mücadelesine ve onun devrimci önderliğine yönelik saldırılarını daha da azgınlaştırarak uygulamıştır. Toplu katliamlar, göçe zorlamalar, köy yakmalar, yerinde infazlar, faili devlet cinayetler tırmandırılmış; topyekün savaşın bir başka boyutu olan "Kürt legalitesi"ne yönelik saldırılar en azgın boyutlara ulaşmıştır. DEP'in kapatılması, DEP milletvekillerinin milletvekilliklerinin düşürülmesi ve tutuklanmaları, Özgür Ülke'ye yönelik son bombalama olayıyla doruğuna ulaşan sistematik baskı ve terör uygulamaları vb. Tüm bu azgın saldırılara karşın sömürgeci düzen kirli sömürgeci savaşta kaydadeğer herhangi bir başarı kazanamamış olmasına rağmen yine de Kürt emekçi halkının mücadelesi karşısında tutunabilmektedir. Bunun da en önemli nedeni bir kez daha politik-militan bir işçi hareketinin yokluğudur.

İşçi ve emekçiler açısından '94 yılı, önemli mevzi kayıplarının yaşandığı bir yıl oldu. İşçilerin '87-91 arası dönemde yürüttükleri mücadele ile elde ettikleri ekonomik kazanımlar, son altı ay içerisinde aşağı yukarı tümüyle geri alındı. Politik bir mücadele yürütmeden, ihtilalci sınıf partisini yaratmadan ve sosyalizmi kurmadan hiçbir kazanımın kalıcı hale getirilemeyeceği, uzun süre korunamayacağı gerçeği böylece bir kez daha yaşam tarafından kanıtlanmış oldu. İşçiler ve emekçiler son altı ayda korkunç bir zam sağanağı ile, tam bir işçi kıyımına dönüşen tensikatlarla, sendikasızlaştırma saldırısıyla yüzyüze kaldılar. Sonuç reel ücretlerin % 35-40 oranında düşüşü, bir milyona yakın işçininin işini kaybetmesi, toplam sendikalı işçi sayısının beşte bir oranında azalması oldu. Bunlar dışında ücretsiz zorunlu izinler, ücretsiz mesailer, sosyal hak ödemelerinden kısıntılar, korsanca bir yöntemle TİS haklarının gaspı, vergi adı ile sürdürülen soygunun daha katmerli hale getirilmesi vb. karşılaşılan saldırının bir başka cephesini oluşturuyordu. Bu saldırılar karşısında işçi ve emekçiler yer yer önemli sayılabilecek direniş ve eylemler ortaya koymakla birlikte, kararlı, sürekli ve militan bir karşı cephe açamadılar. Sendika bürokratlarının gölgesinden çıkmayı başaramadılar. Mücadele politik bir işçi hareketliliği düzeyine ulaşamadı.

Bütün bu tablo göstermektedir ki düzen, bütün cephelerde birden çok derin açmazlarla yüzyüzedir. Buna karşın onun tek bir avantajı, tek bir şansı söz konusudur. Politik bir işçi hareketliliğinin olmaması...

Yeni yıl yeni imkanlarla birlikte gelmektedir. Sermaye düzeni krizden henüz kurtulamamıştır. Dahası yakın vadede de kurtulacak gibi gözükmemektedir. 1995'te işçi ve emekçilere dönük çok daha kapsamlı saldırılar gündemdedir. Kısa dönem önce meclisten geçirilen bütçe ve özelleştirme yasa tasarıları bunun en somut örnekleridir. Yine bugünlerde yeni bir saldırı paketinin gündemde olduğuna ilişkin burjuva basında yeralan haberler de gelecek olan yeni saldırı dalgasının boyutları hakkında bir fikir vermektedir.

Komünistler, devrimciler, ileri işçiler, emekçi hareketinin önderleri eğer '94 yılından gerekli dersleri çıkarabilirler ve '95 yılını bir mücadele yılı haline dönüştürebilirlerse, işte o zaman düzenin halihazırdaki bu tek avantajı da elinden alınmış olacak ve devrim ve sosyalizm mücadelesi bu topraklarda iktidara büyüyen bir atılımı gerçekleştirecektir.

1994'ün en militan işçi eylemi Aras Kargo'nun yolundan 1995'de mücadeleye!

Kızıl Bayrak

Bazı sorular ve sorunlar

Baş Sayfadan Devam

Kurultaya yönelik müdahalemiz, genel yaklaşımlarımızın ortaya konulması anlamında belli bir etki yaratsa da, bununla sınırlı kaldığı ölçüde, gerekli etkinliğe ulaşamamaktadır.

Yalnızca şovenizme karşı, sendikalist reformizme karşı propaganda yapmak yetmez, yalnızca sendika bürokrasisinin genel bir teşhirini yapmak, parti ve sosyalizm propagandası yürütmek yetmez; ya da yalnızca işsizlere, devrimci basına dönük gerici tutumlara karşı çıkmak yetmez. Tüm bunlar gerekli olmakla beraber, bunları somut pratik tutumlarla birleştirmek gerekir. İşsizlere, devrimci basına karşı gerici tutumu kırmak için ne yapmalıyız? Kendi tutumumuz etrafında ileri işçileri biraraya getirmek ve örgütlemek için hangi pratik araçları kullanmalıyız? vb. Daha etkili bir müdahale için tüm bu sorulara pratik cevaplar bulmalı ve müdahelemizi bu doğrultuda gerçekleştirmeliyiz. Tersi durumda genel bir propaganda ile yetinmek, giderek de gözlemci duruma düşmek kaçınılmazlaşacaktır.

Platforma müdahalede görülen bir diğer önemli eksiklik ise, bu platformları ileri işçilerle ilişki kurmanın bir aracı haline getirmek konusundaki zayıflıktır. İleri işçilerle tanışmak, ilişkilerimizi fabrika zeminini esas alan bir bakış açısıyla kalıcı hale getirmek temel bir hedef olmalıdır. Bu noktada anlamlı kazanımlar elde edilemediği sürece, müdahalede başarı kazandığımızı söylemek de mümkün olmayacaktır.

Şimdi vurgulayacağımız zayıflıklar ise yukarıda belirtilenlere göre çok daha temel önemdedir. Zira bu zayıflıklar, çalışmanın asli alanlarla ilişkisi planında ortaya çıkmaktadır. Bu çalışma fabrika çalışması ve örgütleme alanında ne denli temel alanları zayıflatmadan, onlara tabi ve uyumlu bir tarzda yürütülmektedir? Ne yazık ki bu soruya verilecek yanıt her iki cephede de olumlu değildir.

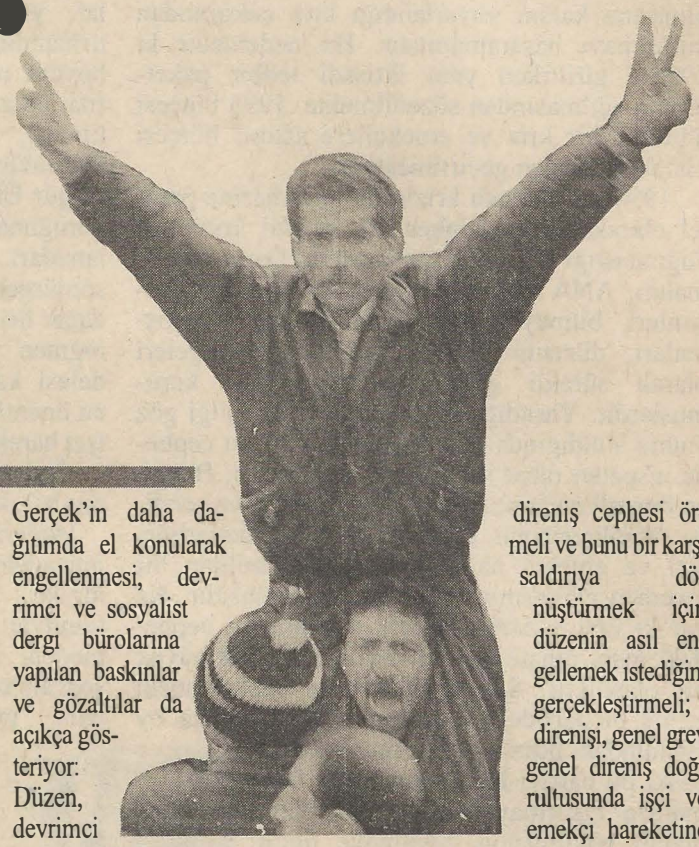
Böyle bir çalışmayı yürütüyor olmak, fabrika çalışmasını, direnişlere ve kitle eylemlerine müdahale görevini fiilen zayıflatmak, giderek askıya almak gibi bir sonuç doğuruyorsa eğer, ortada çok temelli bir zayıflık, çok temelli bir zaaf var demektir. Güçlerimiz bu süreçte ne denli fabrika çalışması yürütmüşlerdir ya da yaşanan işçi-emekçi direnişlerine müdahalelerimiz nelerdir? Tuzla'da yaşanan ve son derece önem taşıyan işçi direnişlerine ilişkin hangi somut adımları attık? Belediyelerde, Sümerbank'da yaşanan kaynaşmalara gerekli müdahaleleri yapıyor muyuz? Eğer bu sorulara olumsuz yanıt veriliyorsa, bu koşullarda bu tür yarı açık platformlara müdahale sonuç alıcı ve işlevsel olamaz. Tersine dağıtıcı bir rol oynar.

Yine bu çalışmanın doğru bir tarzda ele alınabilmesi ve bir kazanıma dönüştürülmesi örgütlenme alanındaki önceliklerin, asli olanla tabi olan arasındaki ilişkilerin doğru kurulabilmesine, doğru uygulanabilmesine bağlıdır. Güçleri bu açıdan planlı bir tarzda, öncelikleri gözeten bir işbölümü temelinde konumlandırmak zorunludur. Aksi halde yaşanacak olan güçlerin bu yarı açık çalışma alanını plansız, koordinasyonsuz ve deşifrasyonu arttıracak biçimde yığılmasıdır. Ki bugün de yaşanan büyük ölçüde budur.

Bu tür platformlara müdahalenin etkili, işlevsel ve sonuç alıcı olması, bu çalışmanın temel perspektif ve önceliklere uyumlu bir çalışma haline getirilmesiyle mümkündür. Bunun içinse yukarıdaki zayıflıkların derhal aşılması gerekmektedir.

BOMBA YETMEDİ MATBAADA EL KOYMA TERÖRÜ DEVREYE SOKULDU

Ateş Yayılıyor: Karşı Saldırıyı Örgütleyelim!

'94 yılını işçi-emekçilere ve Kürt halkına karşı her cepheden yürüttüğü saldırılarla tamamlayan sömürgeci sermaye diktatörlüğü, yeni yılın ilk günleriyle birlikte yeni saldırılarına da başladı.

İstanbul'da, Kurultay çalışması yürüten 15 öncü işçi evleri basılarak gözaltına alındı. Ankara'da, Kirli Savaşa Karşı Güç Birliği oluşturan ve "İnsan Olan Vahşete Karşı Çıksın!" adlı bir bildiri yayınlayan yurtsever, devrimci, sosyalist dergi ve gazetelerin çalışanlarından 10'u gözaltına alındı, 4'ü tutuklandı, ikisi için 12 günlük gözetim süresi verildi ve biri de kayboldu. Çok geçmeden de bu Güç Birliği'ne mensup yayınların büroları basılarak aralarında Ankara temsilcimiz Yeter Yalçıtaş'ın da bulunduğu çalışanlar gözaltına alındı. (Gazetemizin çıkacağı sıralarda gelen son bilgilere göre gözaltı süreleri 18 Ocak tarihine kadar uzatıldı.)

Çeşitli dergi ve gazetelerin yazıişleri müdürleri ya da sahipleri ifade vermeye gittikleri DGM'ler tarafından tutuklandı. Özgür Ülke gazetesinin 6 ve 7 Ocak sayılarına ve Gerçek Dergisinin son sayısına, henüz dağıtıma girmeden el konuldu. Bunlar, artık her günün olayı haline gelen gözaltılara, kontra infazlarına yeni yılın ilk günlerinde eklenen, önümüzdeki dönem boyutlanacak kapsamlı saldırılar hakkında ipuçları veren ilk örnekler.

Geçtiğimiz yıl işçi ve emekçiler, sermayenin 5 Nisan paketiyle yürürlüğe koyduğu yoğun saldırılara karşı, saldırıların önünü kesebilecek bir direniş ortaya koyamadılar. Böylece düzen, gerçekleştirmeyi planladığı saldırılarını rahatça yaşama geçirebildi. Bu başarısına rağmen sermaye düzeni, içine düştüğü iktisadi ve siyasi kriz batağından kendisini bir nebze olsun kurtaramadı. Düzenin yapısal krizini 5 Nisan gibi paketlerle de hafifletemeyeceği ortadaydı ve hükümet, sermaye sahipleri tarafından çok daha kapsamlı "paketler" gerektiği konusunda o zaman da uyarılıyordu. Bu yüzden düzen, bir taraftan işçi ve emekçileri sefalet batağına iterken, diğer taraftan da yeni saldırıların önünü açacak önlemlere de ağırlık verdi. Sınıfın mücadele örgütlerine, öncü işçilere, devrimci ve sosyalistlere yönelik saldırılar sistemli bir biçimde yürütüldü.

Ama uygulamaya geçirdiği bu saldırılarla sermaye düzeni ancak günü kurtarabilmiştir. Bugün çok daha kapsamlı saldırıları yaşama geçirmek zorundadır. İlk ayağında yasalaştırılan özelleştirme ve yeni bütçe tasarısıyla hedefleri belirlenen bu saldırı, burjuvazinin krizi hafifletmek için öngörebildiği tek yoldur. Geçmiş dönemde uygulayabildiği saldırılar işçi ve emekçilerin mücadele araçlarında, mücadele güç ve moralinde önemli tahribatlar oluşturmasına rağmen, yoğun bir öfke birikimine de yol açmıştır. Bu birikim, son aylarda yükselişe geçen işçi-emekçi hareketine ivme katmaktadır. Genel bir öfke seline, genel bir direnişe dönüşebilecek bu hareketlenmelerin önüne geçmek, daha başından ezmek, düzenin saldırılarını gerçekleştirebilmesi açısından zorunlu önkoşuldur. Ocak ayının ilk günlerinden örneklediğimiz saldırılar da buna yönelik önlemlerdir. Karşı bir direnişin gelişmesini engelleyebilmek için devlet, ilk aşamada devrimci ve sosyalist basına, öncü işçilere, devrimci ve komünistlere yönelik yürüteceği kapsamlı saldırıları yürürlüğe koymuştur.

Özgür Ülke'nin bombalanması yeterince ortaya koymuştu. 6 Ocak'ta yapılan Milli Güvenlik Koordinasyon Kurulu toplantısında yapılan muhalif basınla ilgili uyarılar ve hemen ardından Özgür Ülke ve Gerçek'in daha dağıtımda el konularak engellenmesi, devrimci ve sosyalist dergi bürolarına yapılan baskınlar ve gözaltılar da açıkça gösteriyor: Düzen, devrimci ve sosyalist basını tamamen susturmak niyetindedir. Ama düzenin bu hesaplarının işleyebilmesi karşı bir direnişin örgütlenemediği koşullarda mümkündür. Düzenin hesaplarını bozmak görevi devrimci ve sosyalist basının önünde durmaktadır. Özgür Ülke'nin bombalanmasının ardından gerçekleştirilen dayanışma önemli bir kazanımdır. Devrimci ve sosyalist basın bu kazanımı daha da ileriye taşımalıdır. Düzenin karşısına bir direniş cephesi örmeli ve bunu bir karşı saldırıya dönüştürmek için düzenin asıl engellemek istediğini gerçekleştirmeli; direnişi, genel grev genel direniş doğrultusunda işçi ve emekçi hareketine taşımalıdır.

Öncü işçiler düzenin saldırısının ilk muhatapları arasındadır. Sermaye, öncü işçileri sindirmeyi, örgütlenmelerini işlevsizleştirmeyi, işçi sınıfının elindeki mücadele araçlarını dağıtarak onu iyice savunmasız hale getirmeyi hedeflemektedir. Bu saldırıya, işçi-emekçi cephesi bir direnişle, bir karşı saldırıyla yanıt vermelidir. Bunun yapılamaması geçmiş dönemlerdekinden çok daha ağır tahribatların alınmasına yolaçacaktır. Saldırılar militan, birleşik bir direnişle karşılanarak kan emici burjuvazinin hesapları tersyüz edilmelidir. Bunun yolu sendika bürokratlarının denetimini kırmaktan, reformist-sendikalist cendereyi parçalamaktan, saldırılar karşısında militan bir ruhla dikilmekten geçmektedir. Komünistlerle birleşmek, onlara kulak vermek; sınıfa karşı sınıf bilinciyle fabrikalarda, işyerlerinde direniş komitelerini örgütlemek, güçlendirmek ve sermayenin karşısına mücadele silahlarıyla dikilmek her zamankinden daha acildir.

Şehid Namirin!

Sömürgeci sermaye düzeninin yargısız infaz zincirine yeni bir halka daha eklendi.

Kapitalist sistem, içinde çırpındığı krizin çıkmazı ve bundan doğan acizliğini şovenist ve vahşi politikalarla, başta işçi ve emekçiler olmak üzere yurtsever, devrimci ve sosyalist insanların üzerine saldırmaktadır.

30.12.1994 tarihinde Adana'nın Mutlu mahallesinde kendine ait manavın önünde silahlı saldırıya uğrayan HADEP Yüregir ilçe üyesi Hacı Sait Macir, saldırıdan sonra Adana Nümune Hastanesi'ne kaldırıldı. Hastaneye kaldırılan Macir, doktorlar tarafından "öleceği" gerekçesiyle ameliyata alınmadı ve 2.1.1995 tarihinde yaşamını yitirdi.

Macir'in ölümünden sanra HADEP İl Örgütü valiliğe baş vurarak cenaze töreni yapılması için zaman istedi. Başvuru valilik tarafından reddedildi. Sermaye sözcüsü valinin bu tutumu kitlesel bir törenin yapılmasını engelledi. Saat 14.00'te Adli Tıp'tan alınan cenaze Mutlu Mahallesi'ndeki İhlas Camiine kadar polis kordonu altında getirildi. Daha sonra İhlas camiinde yaklaşık iki bin kişillik kitleyle Buruk mezarlığına doğru yürüyüşe geçildi. Cenazeyle birlikte yürüyen kitle; "Şehit Na mırın!", "Kahrolsun Kontr-gerilla!" sloganlarını haykırıyordu. Mezarlığa varıldığında kitleye bir konuşma yapan HADEP meclis üyesi Musa Kulu; "Siyasi parti olarak demokrasi ve özgürlük için verilen mücadelede bugüne kadar doksana yakın şehit verdik. İnkar ve imha pahasına özgürlüğü savunanlar olarak bu tür olayları günü birlik yaşıyoruz. Sait arkadaşımız kokuşmuş düzenden kendisini kopardığı ve kimliğini savunduğu için bugün burada yatıyor. Bizimse demokrasi, barış ve özgürlük mücadelemiz devam edecektir." dedi.

Törenden sonra kitle, aynı sloganları atarak dağıldı. Tören sırasında ve sonrasında bir olay çıkmadı.

Sözleşme Hakkımız Engellenemez!

Bir yanda "Grevli-toplu sözleşmeli sendika hakkı" talebiyle mücadele yürüten "memur"lar, diğer yanda "toplu sözleşme" masalarında emekgücü yağmalanan işçiler. 1994'ün son görüntüleri böyleydi. 20 Aralık'ta eylemci memurlara metropollerin alanları dar geliyordu. İşçilerse, kapitalistler-sendika bürokratları-devlet üçgeninden oluşma bir "masa"da sıkıştırılmaya çalışılıyordu.

Kapitalistler her zaman işçilerle tek tek karşılaşmaktan yana olmuşlardır. Çünkü bir kapitalist, birey olarak "güç"ün bütün araçlarına sahip olduğu gibi, egemen sınıfın bir ferdi olarak, arkasında devlet gibi bir güce de sahiptir. Oysa işçilerin birlikte davranmak dışında hiç bir silahı yoktur. Bu durum, işçi sınıfının bilincine çıktığı andan itibaren de "örgütlenme", "toplu pazarlık", "toplu iş bırakma" türünden sınıfsal mücadele araç ve yöntemleri bireysel çatışmaların yerine geçmiştir. İşçi sınıfı, satılığa çıkardığı emekgücünün fiyatı üzerine, kapitalist sınıfla pazarlık edebilmek için, kapitalistlerin karşısına örgütlü olarak, sendikalarıyla çıkmaya başlamıştır. Bu pazarlık, işçi sınıfı açısından, yarattığı değerlerden koparabildiği en fazla kısmını almak, kapitalist açısından ise, aynı değerin en fazlasına el koymak anlamını taşır.

Sınıf örgütlerinin güçlü, sınıf mücadelesinin yüksek olduğu dönemlerde bu pazarlık oldukça sert geçer. "Örgütler"in zayıf, mücadelenin durgun olduğu dönemlerde ise, kapitalistler emek-gücünü adeta bedavaya getirmek için uğraşırlar. Emek-gücü sömürüsü, onların tek kar kaynağıdır. Kapitalistler bunların bilinciyle, işçi sınıfını örgütsüzleştirmenin ya da örgütlerini yozlaştırmanın karlarını artırmak için ne kadar gerekli olduğunu bilirler.

Bugün Türkiye'de olduğu gibi bir avuç bürokratın başına çöreklendiği sendikalar, işçi sınıfının hiç bir mücadele talebine cevap vermedikleri, veremeyecekleri gibi; toplu pazarlık masalarını birer "açık eksiltme" masasına çevirerek ihanetlerine ihanet katmaktadırlar. İşçi sınıfının uzun mücadeleler sonucu elde ettiği haklar bu masalarda kapitalistlere peşkeş çekilmektedir.

Sermaye sınıfıyla kaynaşmış bir bürokratik kastın yönetim ve denetimindeki sendikalar

SENDİKALAR YASASI DEĞİŞTİRİLİYOR

Bürokrasi sermayeyle bu kez de anlaştı

Sendikalar Yasası'nda yapılacak değişiklikler konusunda sermaye devletinin bürokrasisiyle, işçi sendikalarının bürokrasis kuzu kuzu anlaşmış bulunuyorlar.

Bu iki kast, sermayenin çıkarları ve bürokratizmin bekaası konusunda öylesine "bilinçli"ler ki, bu iki şey söz konusu olduğunda derhal anlaşabiliyorlar. Sendikalar Yasası üzerinde de böyle bir uyum, kimseler (özellikle işçiler) farketmeden sağlanıverdi.

Sermaye bir yandan işçi sınıfını sendikasızlaştırmanın bütün yol ve araçlarını adım adım uygulamaya koyarken, öte yandan hizmetinde kusur etmeyen sendika bürokrasisinin besleneceği düzeyde bir sendikalı işçi sayısını da korumaya özen gösteriyor. Bu doğrultuda, faşist darbenin hazırlattığı yasada bile kalabilmiş boşlukları doldurmaya çalışıyor.

Üzerinde hemen anlaşılan noktalar, sendikal bürokrasiyi koruyup kollayan, devlet bürokrasisiyle içiçeliğini artıran maddeler.

*Üstüste 4 olağan kuruldan fazla seçilme yasağı kaldırılıyor.

*Sendikacıların devlet kurumlarında görev alabilmeleri sağlanıyor.

*Devlet bürokrasisinin sendikalarda görev alabilmeleri sağlanıyor.

*Sendika üyeliğinden ayrılma kolaylaştırılıyor.

*Sendikalara, işyeri temsilcisi atama "hakkı" getiriliyor. vb.

Görüldüğü gibi, değişikliklerden sonra, zaten var olan sendikacı-devlet bütünleşmesi "yasal" anlamda da tamamlanıyor. Buna bir de sendikaların "patronlaşma"sı eklendiğinde şeytan üçgeninin köşeleri birleşmiş ve işçi sınıfı bu ihanet ve husumet kıskacına hapsedilmiş oluyor.

Sermayedarlar, bir yandan, emekçi sınıflara yönelttikleri saldırıların dozajını hızla artırırken, diğer yandan da, saldırılarına karşı doğal olarak gelişecek tepkilerin önünü almanın alçakça planlarını yapıyor, uyguluyor. Sendikal bürokrasiyi satın almak yetmiyor, sendikaları doğrudan, devlet bürokrasisi eliyle yönetmenin "yasal" zeminini hazırlıyorlar. O da yetmiyor, yüksek maaş ve avantalarla beslediklerı bürokrasiyi, önlerine bir de "kapital" kırıntıları atarak kendi sınıflarına dahil etmeye çalışıyorlar. Bazı KİT'lerin sahibi olarak sendikalar, artık işçinin başına patron da kesilecekler.

İşçi sınıfı, bizzat sendikal ihanet eliyle uygulamaya koyulan bu yeni saldırıları görmek ve karşılamak zorundadır. Sermayenin saldırılarının, ücret kısıtlaması, işten çıkarma gibi salt iktisadi boyutlarını görmek ve mücadeleyi bu çerçeveyle sınırlamak, bugün sınıfa karşı işlenebilecek en büyük ihanetlerden biri olacaktır. Ekmek istemeye giderken işinden, iş istemeye giderken özgürlüğünden olmak gibi bir kısır döngüye hapsedilen sınıf hareketinin, hiç bir kazanım elde edemediği gibi, varolan değerlerini de hızla yitireceği, yitirmekte olduğu açıktır. Bir başka açıklık, sermayenin politik saldırılarına verilmesi gereken yanıtın politik olması zorunluluğudur. Bu da işçi sınıfının politik örgütlenmesini öngörür. Komünistlerin, "en acil ihtiyaç" olarak tespit ettiği ve tüm enerjilerini yoğunlaştırdıkları konu da budur. İşçi sınıfının illegal, ihtilalci partisini mücadele içinde yaratmak.

Sınıf bilinçli, devrimci, sosyalist işçilerin ve devrimcilerin bugün, işçi sınıfına karşı en acil ve en önemli görevi, komünistlerle birlikte bu politik kanalı yaratmak ve hareketi bu kanala akıtmaktır. Bunun gerçekleştirilmediği koşullarda gösterilen tüm çabaların havanda su dövmek kadar boşa gittiği ve gitmeye devam edeceği artık görülmelidir. İşçi sınıfı mücadele potansiyelini her fırsatta sergilemekte, önderlik ihtiyacının yakıcılığını açıkça göstermektedir. Gün, bu ihtiyaca cevap verme günüdür. Gün, işçi sınıfı devrimciliği günüdür. Gün, proletaryayı sosyalizmin kızıl bayrağı altında iktidar mücadelesine sevketme günüdür...

eliyle toplu pazarlık sistemi adeta ortadan kaldırılmış durumdadır. İşçi sınıfının verili bilinci üzerine oturan, antidemokratik bir iç işleyişle, bütün kararlar (sözleşme maddeleri de), üyenin hiç haberi olmadan, yukarıdan belirlenmektedir. Gündüz, uyuşmazlık üzerine ahkam kesip "grev, grev!" diye öten sendikacılar, ortalık kararınca susmakta, gecenin ilerleyen saatlerinde de (sınıfı uyuttuktan sonra) sıfır ya da sıfıra yakın bir sözleşme metnine sınıf adına imzayı çakmaktadır. Sermayenin saldırılarının boyutları ortadayken, imzalanan sözleşmelerin sadece ekonomik haklarla sınırlandırılması bir yana, bu ekonomik boyutlar bile, sürekli ve astronomik zamlarla hızla düşürülen yaşam standardı karşısında "sıfır" bile değil, eksi sözleşme anlamına gelmektedir. Bugün kabul edilen yüzde on, yüzde yirmi ücret zammı, daha bir ay geçmeden eksi yüzdelere düşecektir.

Bunlar günlük yaşantımızdır ve bu haliyle en geri bilinçli ücretli-emekçinin bile kavradığı şeylerdir. Fakat sorun kavramakla çözülmemekte, sendikal ihanet karşısında boyun eğme, saldırılara karşı suskun bir beklenti sürüp gitmektedir. İşçi sınıfı sendikal ihaneti parçalayıp kendi kaderini kendi ellerine almanın yolunu halen bulabilmiş değildir. Sınıf bilinçli işçiler tarafından, bu yolun, birleşik-politik bir sınıf mücadelesi geliştirmek ve bunun için gerekli ve zorunlu araçları yaratmak olduğu, sınıfa sürekli ve ısrarcı bir çabayla anlatılmalı, bu araçların yaratılmasında en fazla çabadan kaçınılmamalıdır. Toplu sözleşme dönemi, sınıfın kitlesinin sınıfsal sorunlara duyarlılığının arttığı dönemlerdir. Bu kendiliğinden sınıfsal duyarlılığı, kendinde sınıfsallığa dönüştürebilmek için her türlü araç kullanılmalı ve sınıf bilinci en geniş kitlelere taşınmalıdır.

Çöp vergisi % 50 artırılıyor! Sen sessiz kaldıkça arkası gelecek!

Kapitalist soygunun yeni bir aracı olan çöp vergisi, toplumdan çok fazla tepki görmemişti. 25 bin ile 5 milyon arasında değişen vergileri çoğunluk ödemiş, kaçırmanın yolunu bulanlar kaçırmıştı. Bu tepkisizlikten de cesaret alan sermaye devleti, vergi oranlarını % 50 arttırdı.

Sömürünün en pervasız biçimde gerçekleştirildiği, Türkiye gibi ülkelerde, doğal çevre de buna paralel bir amansızlık içinde tahrip edilmektedir. Fabrikalar, otomobil egzosları, kalorifer kazanları soluduğumuz havayı zehirliyor. Yine fabrika atıkları, çöp dağları özellikle emekçilerin yaşamını tehdit ediyor. Çevre ve hava kirliliğinin esas sorumlusu sermayedarlar, şehir dışında villalar yaptırarak bu cehennemden kurtulabiliyorlar. Emekçiler ise, sefalet ücretleriyle ancak fabrika çevresinde bir gecekondu bulabiliyor. Zehirli gazlar, sular, patlamayı bekleyen çöp dağları yaşamlarının bir parçası oluyor. Zaten yetersiz beslenmeden kırılan çocuklar, bir de ortaçağ hastalıklarına tutulmaktadır. Patronlar için arıtma tesisi kurmak, karlarının azalması; emekçiler için ise arıtma tesisinin kurulmaması ömürlerinde azalma ve çocuklarının sağlıklarında bozulma demektir.

Güya toplanan bu vergilerle yerel yönetimler çevre temizliği ve sağlığı için önlemler alacak ve sorunları çözecekti. Bu yalanlara artık kargalar bile ağlıyor! Bu soyguncu, rüşvetçi asalaklar mevcut yasal düzenlemeleri bile uygulasalar sorunlar bu kadar büyümezdi. Belediyelerin, sanayi tesislerinin sağlığa uygun üretim yapmalarını denetleme yetkileri vardır. Çevreyi kirleten tesislere ceza yazıp bir süre kapatabilirler. Ama bu asalakların böyle bir niyetleri yok. Amaç emekçi halkı daha çok soymak. Çöp vergisi ile toplanan para, rüşvet yuvası belediyeler için yeni bir talan kapısı açmıştır. Bu masrafsız gelirden iştahı kabaranlar, şimdi % 50 arttırma yoluyla daha büyük soygunculuğa yelteniyorlar. Bizler sessiz kaldıkça arkası daha da gelecektir.

Sermaye egemenliğinin kanlı, kirli eli soluduğumuz havayı, içtiğimiz suyu da zehirlemiştir. Yapılması gereken bu pislikleri temizlemek üzere ona haraç ödemek değil, kapitalist düzeni yıkıp yok etmektir.

Sermaye Zonguldak'a Saldırıyor!

Öfkeni bile, kavgayı körükle!

Mücadeleyi üretim birimlerinde ve sendika denetiminin dışında örgütleyelim

Sermayenin 5 Nisan saldırı paketinin en kapsamlı halkası olan özelleştirmeler meclisten geçmiş ve Zonguldak havzası topun ağzına alınmıştı. Kardemir'in 100 kuruşa satışıyla saldırı başlatıldı. Şimdi sıra ocaklarda ve maden işçisinde.

"KİT'ler ekonominin sırtında bir kamburdur, ekonominin en büyük kara deliğidir. Ekonomik canlanma ve istikrar için özelleştirmeler zorunlu." İşte, sermaye cephesi özelleştirme saldırılarını böyle gerekçelendiriyor.

Peki, özelleştirme saldırısı ile hedeflenen gerçekte nedir?

KİT'ler kuruluşlarından bu yana özel sektör işletmelerinin sübvansiyon kaynakları olmuş, hammadde, enerji, çelik, çimento vb. üreten KİT'ler özel sektörün yağmasına sunulmuştur. Örneğin, çeşitli alanlarda sanayi kuruluşlarına sübvansiyon sağlamak üzere 1980'lere kadar maliyetinin % 90'ına satılan taşkömürü, 1993'lerde maliyetinin % 15'ine satılmaya başlanmıştır. Kaymak sermayedarlara ikram edilmekte, ama fatura işçiye kesilmektedir. Sermaye devletine göre Kardemir işçisi devletin sırtında yüktür. Çünkü Kardemir devlete yılda birkaç trilyon lira zarar demektir. Maden işçisi devletin sırtında bir kamburdur. Çünkü, maliyeti pahalıdır.

Yüzbinlerce işçi ve kamu emekçisinin işine son verilirken, polis, özel tim, korucu, ajan-provakatör sayısı artırılmakta, emekçi sınıflar üzerindeki baskı mekanizmaları tahkim edilmektedir. Sermaye düzeni emek cephesine yönelik topyekün saldırılarını yoğunlaştırmaktadır. Zira sermaye emekle, alınteri ve kanla beslenmektedir. Emekçi sınıflar için bir karabasan olan bu sömürü ve zulüm düzenini, dizginsiz bir terör ile ayakta tutabilmektedir. Daha yoğun sömürü için daha fazla copa, mermiye, zindana ihtiyaçları var. İşte, özelleştirmelerle, bir yandan işçi sınıfının kazanılmış hakları bir çırpıda budanırken, öte yandan cop, mermi ve zindan için, Kürt halkına karşı yürütülen kirli savaş için kaynak yaratılmış olacaktır.

***

İşçi sınıfı, sermaye cephesinin bu topyekün saldırı planlarını boşa çıkarmak için, "Özelleştirmelere hayır!" demeli ve topyekün bir direniş cephesi örmelidir. Saldırılar önce kime ve nereye yöneltilirse yöneltilsin, işçi ve emekçiler sermayenin karşısına birleşik bir emek cephesi olarak dikilmelidir. Sermaye kendi cephesini örgütlü ve sağlam tutmuştur. Saldırıları hesaplı ve planlıdır. Zira, burjuvazinin saldırı politikalarına onun sınıf bilinci ve sınıf çıkarları yön vermektedir. Öyleyse işçi sınıfı da birleşik bir direniş politikasına sahip olmalı, sermaye **sınıfına karşı sınıf** bilinciyle hareket etmelidir. Burjuva toplumsal düzende emeğin bireysel kurtuluşu yoktur. Kurtuluş sınıfın birliğinde, dayanışmasında ve mücadelesindedir.

***

İşçi sınıfının tek silahı, örgütü, örgütlü gücüdür. Ve bu, bugün işçi sınıfının en acil ve yakıcı sorunu olarak orta yerde durmaktadır. Topyekün saldırıya karşı topyekün mücadelenin örgütlenmesi görevini, sendika bürokrasisine veya İl Temsilciler Kurulu'na terketmek, ihaneti ve bozgunu daha baştan kendi ellerimizle hazırlamak demektir. Kardemir işçisinin, sendikanın ve temsilciler kurulunun kuru gürültü-patırtısı arasında 100 kuruşa satılması bu konuda yeterince öğreticidir.

Sendikalar gerçekte özelleştirme saldırısının kendisine değil, kapsamına itiraz ediyor. Özelleştirmelere karşı ilkesel bir tutumları yoktur. Kimi kırıntı talepler üzerinde pazarlıklar yaparak, özelleştirmelere gerçekte yeşil ışık yakmışlardır. "İş akdini feshedin, ama şu kadar feshedin." "Emekli edin, ama şu kadar edin", pazarlığı içinde olmuşlardır. Pazarlığa önce "iş güvencesi" talebiyle başladılar. Ardından erken emeklilik ya da isdihdamın daraltılması karşılığında, (Amasra ve Armutçuk pazarlığında olduğu gibi), iş güvencesi de tavize açık hale getirildi. İhanet çizgisinin en son durağını ise, "kapatmayın özelleştirin" tuzağı oluşturuyor. Kardemir bu tuzak için pilot işletme seçilmiştir ve ne yazık ki, demir-çelik işçisi, sendika ve temsilciler kurulunun elbirliği ile bu kapana kıstırılmıştır. Şimdi sıra kömür işçisindedir. Sermaye devleti ve sermayenin yeminli uşağı sendika bürokratları ocaklar için pusuya yatmış, havayı kokluyorlar.

İşçi sınıfı için en büyük gaflet, özelleştirmelere karşı cepheden tutum almak yerine, kimi kırıntılarla boyun eğmek olacaktır. Bu belki kısa vadede bazılarımızın işini korumasını sağlayacak, ama orta vadede saldırının faturasını sınıfın bütün bireyleri paylaşacaktır. Zira özelleştirme saldırısı toplumsal, ekonomik, sendikal, vb. tüm kazanılmış haklarımızı hedeflemektedir. Kapatma ve özelleştirme uygulamaları, birbirinin alternatifi değil, saldırı politikasının iki temel halkasıdır. İster kapatılsın isterse özelleştirilsin, işçi sınıfına kesilen faturalar açısından sonuç değişmeyecektir. Sınıf daha şimdiden yaygın (bir milyona ulaşan) bir tensikat saldırısı ile yüzyüzedir. Kazanılmış sosyal, iktisadi ve sendikal tüm haklar sistematik olarak budanmaya başlanmıştır. Kardemir'in kapatılmasıyla, özelleştirme kapanına kıstırılan demir-çelik işçisinin boynuna daha şimdiden geçirilen, asgari ücret, toplu tensikat ve işsizliğin kızgın demirden halkasıdır. Belirlenen plana göre 6000 Kardemir çalışanının yalnızca 1800'üne yeniden ve asgari ücretle işbaşı yaptırılacaktır. Peki, sınıfın kazanılmış hakları bunun neresindedir? Demir-çelik işçisinin gerçek çıkarları özelleştirme saldırısının karşısına tavizsiz ve kararlı bir şekilde dikilmekten geçmektedir. Kömür işçisi demir-çelik işçisine kurulan kapana düşmemeli, oynanmak istenen sinsi oyunları sınıf bilinçli direnişiyle boşa çıkarmalıdır. Bunun yolu ise kendi öz gücümüze dayanmaktan geçer. Unutulmamalıdır ki, sermayenin topyekün saldırı politikalarını uygulama gücü, biraz da emek cephesinin bilinç ve örgütlülük alanındaki zaaflarıyla beslenmektedir.

İşçi sınıfının gerçek temsilcisi, çıkarlarının gerçek savunucusu, kendi bağımsız sınıf partisidir. İşçi sınıfı öz örgütlenmesini, sermaye düzeninden bağımsız ihtilalci sınıf partisini yaratmadan geleceğini kazanamaz. Ücretli kölelik zincirlerini kıramaz. Kurtuluşun yolu, işçi sınıfının sermayeye karşı, **sınıfa karşı sınıf** bilinci ve örgütlülüğü ile hareket etmesinden, **kapitalizme karşı sosyalizm** mücadelesini yükseltmesinden geçmektedir.

Gün Kararlılığın, Cesaretin ve Eylemin Günüdür.

Gün Sermayenin Ücretli Kölelik Düzenine Karşı, Ölümüne Mücadele Etmenin Günüdür.

Gün Sermaye Düzeninin Çürüyen Temellerine Vurmanın, İşçi ve Emekçilerin Sosyalist Cumhuriyetini Kurmanın Günüdür.

Gün öncü işçilere her zamankinden daha özel görevler yüklemektedir. Mücadelenin yükseltilmesi ve örgütlü bir hatta sokulması, bilinçli ve örgütlü bir öncü faaliyet olmadan başarılamaz. Sermayenin saldırılarına karşı madenci hareketinin yükseltilebilmesi için, öncü-sınıf bilinçli işçilerin hesapsız, kararlı ve fedakar mücadelesine şiddetle ihtiyaç vardır. Sendikanın gücünün harekete geçirilmesi bütünüyle sendika üzerinde yaratılacak militan ve kararlı cereyana bağlıdır. Sendika bürokratlarının denetimindeki bir madenci hareketi en kritik bir safhada satılacaktır. Bundan hiç bir işçi kuşku duymamalıdır. Mengen bozgununun deneyimleri yeterince öğreticidir. Sendika bürokrasisinin madenci hareketi üzerindeki denetimi aşılamadığı, direnişe, işçinin taban örgütlülüğü üzerinde yükselen özgücü ve sınıf inisiyatifi yön veremediği için Mengen barikatı aşılamamıştır. Dün Mengen'de maden işçisi için kurulan ihanet ve itfaiyecilik kapanı bugün demir-çelik işçisine kuruldu, şimdi yeniden Zonguldak için hazırlanıyor. Bunu boşa çıkarmak için yeterince deneyim birikmiştir. Şimdi mücadele ve bozgun deneyimleri bilince çıkarılıp eylem ve örgütlenme silahı haline getirilmelidir.

Sermayenin 5 Nisan saldırı paketinde Kardemir ve TTK, özelleştirme saldırısının hedefleri içinde olmasına rağmen, sendikaların yaptıkları tek şey kuru sıkı beyanlardır. Özelleştirme saldırısının meclisten geçmesi ve Zonguldak'ın topun ağzına alınması ile birlikte düzenledikleri sendika toplantıları ve işçiyi atölyelere ve ocaklara hapsederek yaptıkları sözde işçi mitingleri ile görüntüyü kurtarmaya çalışıyorlar. İtfaiyecilik misyonlarını yerine getirmek, madencinin öfkesi yayından çıkmadan ve kendi koltuklarını çatırdatmadan direnişi denetim altına almak için bunu yapmak zorundalar. Bu sefil ihanet güruhu Kardemir işçisini satmıştır.

Madenci hareketinin geleceği, bu ihanetin kırılmasına ve sermayenin saldırılarının her biçimine ve safhasına yanıt verecek birleşik bir örgütlenme, militan bir mücadele yaratılmasına bağlıdır. İşçi sınıfının gücü üretimdedir. Sınıf disiplinini, özgücünü ve taban inisiyatifini ortaya çıkartacak ve harekete geçirecek olan gerçek zemin de, üretim birimleri üzerinde yükselen örgütlülüktür. Üretimden gelen güç üretim biriminde örgütlenmeli, atölye ve ocaklarda komiteleşilmelidir. Tüm havzada, birim ve işletme temsilcilerinin seçeceği bir genel direniş-genel koordinasyon komitesi oluşturulmalıdır. Komiteleşme çalışması komünistlerin ve devrimcilerin önderliğinde, öncü işçiler tarafından yürütülmelidir.

Sermayenin topyekün saldırılarının kapsamı ve özelleştirme politikaları konusunda bütün işçiler aydınlatılmalıdır. Tüm ocak ve atölyelerde toplantılar düzenlenmeli, izlenecek mücadele politikası ve eylem çizgisi tabanda somutlanmalıdır. Ocaklara ulaşmak ve ocaklarda örgütlenmek /komiteleşmek özel hedefimiz olmalı, yer altının ile yer üstünün öfkesi ve bilinci birleşik örgütlülüğün potasında harmanlanmalıdır!

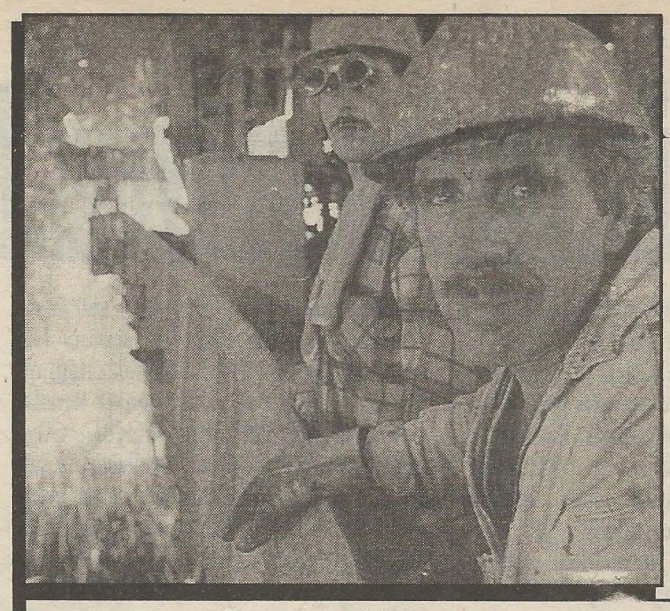
Madenciye başka bir tuzak: ZONGULDAK TEMSİLCİLER KURULU

Madenci hareketinin önündeki tuzaklardan biri de İl Temsilciler Kurulu'dur. Ve madencinin sınıf bilinci, bugün bu kurulun başındaki Zeki Çakan'ın, büyük yürüyüşün önüne Mengen'de diktiği dozerleri unutmayacak kadar güçlüdür. Aynı Çakan şimdi de hakları için direnen belediye işçisine kan kusturmaktadır. Kendisinin 15 Milyon Lira olan maaşı, Belediye Başkanı olduktan sonra yüzde 500 zamlanarak 75 milyona çıktı. Belediye işçisine önerdiği zam ise yüzde otuzbeş. Zeki Çakan katıksız bir işçi ve emek düşmanı olduğunu her fırsatta kanıtlıyor.

Kurulda yer alan düzen partilerinin temsilcilerinin tümü, ocakların özelleştirilmelerine sözde karşılar. Yani partileri özelleştirmeleri savunur ve uygularken, bunlar farklı mı düşünmektedirler? Elbette ki hayır! Onlar özelleştirmelere değil, kendi çıkarlarına dokunan ucuna tepki gösteriyorlar. Çıkarları biraz zedelendiği için seslerini yükseltiyorlar. Kardemir'in özelleştirilmesi ile, böylelerinin hem muhalefetlerinin soluğu, hem de gerçek amacı ortaya çıkmıştır. Madalyonun diğer yüzünde ise itfaiyecilik rolü bulunmaktadır. Yerel inisiyatif ve olanaklarını kullanarak, özelleştirmelere karşı birleşik ve militan bir madenci direnişi gelişmeden hareketin denetimini ellerinde bulundurmak, dizginlemek ve yatıştırmaktır bu kurulun gerçek misyonu.

İşçi Partisi ise, kurulda yer alan diğer partilerin düzen partisi olduğunu, kendilerinin ise emek cephesinin bir parçası ve emekçi partisi olduğunu ileri sürüyor. Ama içinde yer aldıkları kurul saflarını gösteriyor. Bu saf emeğe karşı sermaye uşaklığının safıdır. İP de tüm diğer burjuva partiler gibi, Zonguldak işçisine kurulan tuzağın ipi konumundadır. Bunların gerçekte kimin safında olduğunu, İP'nin il başkanı ve Temsilciler Kurulu'nun siyasi danışmanı Niyazi Işık'ın, Karadeniz Ereğli Önder Gazetesi'nde yer alan, "Zeki Çakan'a yönelik saldırıları göğüslemeye hazırız" şeklindeki sözleri de ayrıca kanıtlar.

İşçi ve emekçilerin sırtındaki asıl yük kirli savaştır

Çelik işçisini, kömür işçisini, tekel işçisini vb. sırtında bir yük olarak gören, toplumsal değeri üretenler sözkonusu olduğunda kar-zarar bilançosu çıkaran devlet, hiç bir toplumsal değer üretmeyen ve tek işlevi kendi halkı üzerine terör kusmak olan 35 bin korucu beslemekte ve bu sayıyı 80 bine çıkarmayı hedeflemektedir. Savaş bölgesindeki asker ve korucu sayısı 356 bin, bunlara ödenen tazminat ise yıllık 11 trilyon liranın üzerindedir. Savaşın bedeli, günlük 1.24, yıllık ise 445 trilyon liradır. '95 bütçesinin 1 katrilyon 131 trilyona bağlandığı göz önüne alındığında, savunma ve güvenlik kalemi olarak ayrılan payın emekçi halkın sırtında nasıl bir yük oluşturduğu kolayca görülebilir. Özelleştirme soygunuyla da, Kürt halkına karşı yürütülen kirli savaşa yeni kaynak alanları yaratılmış olacaktır.

Verimliler kapitalistlere Hurdalar işçilere!

- Fabrikada çalışanların %72'si 35 yaşın üzerinde ve bunların da %31,33'ü 41-45 yaş arasındadır.
- Çalışanların sayısı 8.512, her çalışanın dört kişiye baktığı düşünülürse, yaklaşık 34.000 kişi doğrudan açlığa terkedilecek demektir.
- Emekliye ayrılmış 13 bin kişinin halen almakta olduğu 1.960.000 lira sosyal yardım kesilecek demektir.
- Kentin geri kalanını oluşturan esnaf, memur, köylü ve fabrikaya bağlı yan sanayi çalışanlarının en önemli gelir kaynağının kurutulması demektir.

5 Nisan'da açıklanan pakette, Karabük Demir Çelik Fabrikası'nın kapatılması ve tesisin hurda olarak satılması öngörülüyordu. Böylece, fabrikanın pazar payı, yerli ve yabancı şirketler tarafından paylaşılacak ve sermaye devleti bu "yük"ten kurtularak hurda satışından 15 milyon dolar gelir elde edecekti.

Fakat Ankara'daki hesap Karabük'e uymuyordu. Fabrika kapanırsa yalnız işçiler değil, 200 bin nüfuslu ilçenin tamamı ayaklanacaktı. Karabük işçisi tüm kentin de desteğini alarak, özelleştirme saldırısına karşı dişe diş bir mücadele verecek, diğer sınıf kardeşlerine de örnek olacaktı. Bütün belirtiler bu yöndeydi. İşçiler ve halk her fırsatta kararlılıklarını dile getiriyordu.

Başta sendika bürokratları olmak üzere, kentin belediye başkanı, kaymakamı ve tüm burjuva parti teşkilatları, bu "tehlike"nin telaşı ile Ankara'nın yollarını aşındırıyor, hükümeti uyarıyorlardı. Gelişecek mücadelenin önünde duramayacaklarını, farklı yöntemlerin geliştirilmesi gerektiğini söylüyorlardı. Böylece araştırma komisyonları kuruldu. Sözde "Karabük'ü nasıl kurtarırız?" diye düşünürken, gerçekte daha ince saldırı planları yaparak, düzenlerini sağlama almaya çalıştılar ve sonuçta hurdaya çıkmış fabrikayı, işçilere "zoka" olarak yutturdular.

Sendika bürokratları kapalı kapılar ardında, işçilerin kendi idam iplerini kendilerinin çekmelerini sağlamanın hesaplarını yapıyorlar. Basına sızdırdıkları haberlerle işçilerin 4000 tanesinin işten atılacağını, geri kalanların da asgari ücretle çalıştırılacaklarını yayıyorlar. Sonra bunları yalanlıyorlar. İşçilerde çok önemli kararlar aldıkları izlenimini uyandırıp, kendi fonksiyonlarını çok önemli göstermeye çalışıyorlar. Onlarsız hiçbir işin yürüyemeyeceği fikrini uyandırmaya çalışıyorlar. Şimdilik kaderlerini bu asalakların eline teslim etmiş olan işçilerse bu durumu edilgen bir şekilde izliyorlar. Bürokratlar, bugüne kadar sermaye iktidarlarının KİT'leri nasıl soyup soğana çevirdiklerini de unuttumaya çalışıyorlar. Hükümetin işçi-emekçi düşmanı yüzünü gizlemek için binbir çeşit dolap çeviriyorlar.

Bu kandırmacaya sermaye basını da kendi çapında katılıyor. Geçmişte, "kambur" olarak niteledikleri ve mutlaka kapatılmalı dedikleri Karabük'ü, işçilerin "yaşatma" çabasını hararetle alkışlıyorlar. "İşçiler de sermaye sahibi olabiliyor" diyerek, onları sermaye saflarına çekmenin "zafer" sarhoşluğunu yaşıyorlar. Ama bir yandan da, "diğer KİT çalışanları da aynı talepte bulunmasın, Karabük istisna", demeyi unutmuyorlar.

Ama bu suç şebekesinin unuttuğu ya da daha doğrusu unutturmaya çalıştığı bir gerçek var. Sermayenin iktidarda olduğu koşullarda işçi sınıfının üretim aracına sahip olması ve onu işletebilmesi diye bir şey sözkonusu değildir. Bilinçli olarak hurdaya çevirdikleri Karabük'ün tüm pazar, kredi, hammadde ve ulaşım olanaklarının tekelci sermaye tarafından denetlendiği koşullarda işçiler tarafından işletilmesi diye bir şey söz konusu olamaz. Ama İşçilerin bu konudaki tereddütlerini; "Devlet bakım, onarım masraflarını üstlenecek, borçlarını sıfırlayacak, ucuz kredi sağlayacak, hammadde ve taşıma konusunda kolaylık gösterecek vb." diyerek gidermeye çalışıyorlar. Ve ekliyorlar: "Gerisi size kalmış, işletmeyi iyi yönetir, verimli çalışırsanız, sorun çıkmaz." İşte herşey bu son ekte gizli. Sendika yetkilileri şimdiden, toplu sözleşme düzeninin devam edeceğini ve hak kayıplarının olmayacağını söylüyor. Ama, yarın karşımıza; "arkadaşlar, fabrikamızın yaşaması için fedakarlık yapmalıyız, daha az alıp daha çok üretmeliyiz, fazla işçileri atmalıyız." diyerek çıkacaklar ve yine ekleyecekler: "Hem patron hem işçi olmak kolay değil!"

Bir kaç küçük hisse ile işçilerin kendilerini patron gibi hissetmelerini sağlayacaklar. Kendi sınıf kardeşlerine karşı rekabete zorlayacaklar. Böylece işçiler yaşam ve çalışma koşullarının iyileştirmek için değil, hisselerini büyütmek ya da korumak için mücadele edecekler. Fabrika zarar etmeye başlarsa, "iyi çalışmadı" diye birbirlerini suçlamaya, biribirinin işten atılmasını sağlak için uğraşmaya başlayacaklar. Zaten sermaye iktidarının uzun vadedeki asıl amacı bu fabrikayı tasfiye etmektir. İşçilerin "kötü yönetimi" nedeniyle bu hale geldi diyerek, düzene karşı gelişecek tepkilerin hedefinden sapmasını sağlayacak. Bir taşla iki kuş vurmak bu olsa gerek.

Böylece sorunların gerçek nedeni olan sermaye iktidarına karşı yönelecek mücadele zayıflayacak, etkisizleşecek. İşte bütün hesaplar bu ince taktik üzerine kurulu.

Bu senaryodan habersiz Karabük Demir Çelik işçileri, oyunun birinci perdesinde kendilerine biçilen figüranlık rolünü üstlendiler. Ama henüz herşey bitmiş değildir. Buraya kadar bir komedi görüntüsü sergileyen bu oyunun bundan sonraki perdeleri, işçiler için gerçek bir dramdır. Kendi boyunlarına kendi elleriyle geçirdikleri ilmeği sıkmak, ayaklarının altındaki sandalyeyi tekmelemek rolü de Karabük işçisine verilecektir. Karabük işçisi sermayenin eliyle hazırlanmış bu intihar oyununun, en azından bundan sonraki perdelerini oynamayı reddetmeli, kendi kaderini kendi ellerine almak için ayağa kalkmalıdır. Özelleştirme saldırısının en büyük hedeflerinden birisi Zonguldak havzasıdır ve Karabük Demir Çelik bu havzada sadece bir birimdir. Ve bugün havzanın tümünde saldırı tamamlanmış, herşey olup bitmiş değildir. Bu saldırıya karşı havzada oluşturulması gereken mücadele birliğine Demir Çelik işçileri de katılmalıdır.

Demir, kömür, şeker, süt... Özelleştirme adı altında sermayeye peşkeş çekilen tüm KİT'lerin işçileri çok iyi bilmelidirler ki, özelleştirmeler sınıfa saldırının sadece bir parçasıdır. Saldırılar sınıfın tamamını hedeflemekte, onu bölüp dağıtmak, sermayenin kolayca yutabileceği küçük parçalara ayırmak, örgütsüz, güçsüz, zavallı köleler haline getirmek istemektedir. Bugün bu saldırılar karşısında "işinden olmamak için" sessiz kalan, "ben kendi ekmeğime bakarım" diye düşünenlerin, milyonlarca işsizin fabrika kapılarına yığıldığı, açlık ve sefaletin kentlerin varoşlarında kol gezdiği koşullarda ne işleri ne ekmekleri "güvencede" olacaktır.

İşçi sınıfı, kendisine sermaye iktidarı tarafından dayatılan yoksulluk ve sefalet içinde sürünmeyi reddederek, ücretli kölelik düzenine karşı mücadeleye girişmelidir. Sınıfsız, sömürüsüz, sosyalist bir gelecek ancak işçi sınıfının devrimci, militan mücadelesi ile kazanılabilir. Gerçek kurtuluşumuz da bu olacaktır.

Sosyal demokrasinin soy-sal arayışı: Milliyetçi Sol

Sosyal demokrasi krizine çareler arıyor. Kendine hem sermaye düzeninin ihtiyaçlarına hizmet edecek, hem de belirli bir kitle tabanını kucaklayabilmesini sağlayabilecek, "günün koşullarına uygun" yeni bir kimlik edinmeye çalışıyor.

M. Soysal ise böyle bir kimliği oluşturmak ve bu kimlik temelinde sosyal demokratların liderliğine oturmak iddiasını taşıyanlardan biri. Görünene bakılırsa, bu açıdan şansı en yüksek adaylar arasında da. Bilindiği gibi, M. Soysal bu misyona uzun süreden beri soyunmuş bulunmaktaydı. Özelleştirmeye ilişkin tutumları ile bunun ilk sinyallerini vermiş, 124 gün süren dışişleri bakanlığı dönemini ise bu açıdan bir payanda olarak kullanmaya çalışmıştı. Ecevit şahsında pompalanan "dürüst lider" imajına karşı, Soysal "onurlu politikacı" imajıyla kendini pazarlamaya başlamıştı. Her ne kadar icraat döneminde özelleştirme yasa tasarısının altına imza atmak gibi "onursuz" davranışlar ağırlıkta da olsa; Soysal'ın dışişleri bakanlığı makamını, medya aracılığıyla puanlarını artıran bir şov alanına dönüştürebildiği de bir gerçek.

Peki, M.Soysal sosyal demokrasiye nasıl bir alternatif kimlik sunuyor? Aslına bakılırsa bu "zat-ı muhterem"in söyledikleriyle, ırkçı-şoven bir çizgiye gelmiş olan Ecevit'in söyledikleri arasında özü itibariyle hiçbir farklılık yok. Zaten her ikisi de "ulusal sol" bir çizgiyi savunduklarını ifade ediyorlar. Ne var ki bu özdeki aynılığa karşın, yine Soysal'ı Ecevit'e göre farklı ve daha şanslı kılan iki önemli faktörün olduğu söylenebilir. Birincisi Soysal'ın politikada Ecevit gibi eskimiş ve yıpranmış bir kimse olmaması; ikincisi ise benzer görüşleri Ecevit'e göre daha sol bir terminolojiyi kullanarak ifade etmesi. "Devrimcilik", "emperyalizm" gibi sözcükleri liderlik yarışı hızlandıkça sıklaşan biçimde telaffuza başlayan Soysal'ın bu nedenlerle geleneksel sol taban açısından aldatıcı işlevinin daha fazla olma olasılığı yüksek...

"Ulusal sol"un misyonu ne olabilir? Düzen açısından ne tür bir işlev yerine getirebilir? İşçi ve emekçi kitleler üzerinde yaratacağı etkiler, doğurabileceği zararlar nelerdir?

Bu sorular ışığında bakıldığında şu saptama rahatlıkla yapılabilir. Sosyal demokrasi içindeki çeşitli eğilimler arasında, işçi ve emekçi hareketine yönelik en ciddi tehdit, "ulusal sol" adı verilen bu ırkçı-kemalist çizgiden gelecektir. "Ulusal sol"un da temel rolü işçi ve emekçi hareketinde biriken hoşnutsuzluğu düzen içinde tutmak. Ama çok daha önemlisi "ulusal sol"un bunu aynı zamanda işçi ve emekçi kitlelerine şovenizm zehirini şırıngalıyarak yapmaya çalışmasıdır.

Sözümona "ulusal sol" emperyalizmin küreselleşme-globalleşme politikalarına karşı "ulusal çıkarları" savunmaktadır; özelleştirmeye karşı çıkmaktadır; onurlu bir dışpolitikadan yanadır. vb. vb. Ne var ki bunların gerçekte kaydadeğer bir politik anlam taşımadığı, taşıyamayacağı da açıktır. Hatırlanacağı gibi, SHP de hükümet ortağı olmadan üç aşağı beş yukarı benzer temalar üzerinden politika yapmaktaydı. Güya özelleştirmeye karşıydılar; özelleştirme saldırısının uygulayıcısı oldular. Güya çekiç güce karşıydılar, hükümet ortağı olarak sürekli çekiç gücün kalması yönünde oy kullandılar, güya onurlu politikadan yanaydılar, en onursuz politikaların suç ortağı oldular vb. "Ulusal sol"un da bu açıdan ne söylediği ne de yapabileceği yeni bir şey yoktur. Ama bu tür bir propaganda çizgisiyle, işçi ve emekçi hareket üzerinde belli etkiler ve beklentiler yaratabilme olasılıkları vardır.

Belirttiğimiz gibi işin çok daha önemli ve tehlikeli yanı ise "ulusal sol"un bu demagojik çizgiyi, şovenist bir anlayışın propagandasıyla birleştirmesidir. Ki, M. Soysal ve Ecevit'de ifadesini bulan bu çizginin en ayırıcı, en belirleyici karakteri de bu şovenist-ırkçı yaklaşımıdır.

Bu "anti-emperyalistlik" ve "demokratlık" kisvesi arkasına saklanmaya çalışılan, ince ama o derecede iğrenç bir ırkçı-şovenist anlayıştır. Cumhuriyet gazetesinin, Mümtaz Soysal'la yaptığı söyleşi bu çizginin ırkçı-şoven karakteri konusunda son derece açık mesajlar içermektedir. Gazetenin 22 ile 24 Aralık '94 tarihleri arasında yayınladığı bu söyleşide, Fransız devriminin şanlı mirasına sahip çıkmak, "devrimci bir cumhuriyeti" hedeflemek gibi bayağı demagojilerin arkasında, Kürt sorunu konusunda tam bir asimilasyoncu politika savunulmaktadır.

Şoven Soysal, bu söyleşide, ırkçı bir anlayışı temel alan Cermen anlayışını değil, hiçbir etnik ayrıma dayanmayan ve vatandaşlık bağını esas alan Fransız devriminin "ulus" anlayışını benimsediğini belirtmektedir. Şoven Soysal'a göre, kemalist devrim de Fransız devriminin bu ilkelerini benimsemiştir. "Ne yazık ki kurtuluş savaşının hemen sonrasında Lozan'da çizilemeyen Irak sınırı yüzünden İngilizlerin başlattığı ayaklanmalar genç cumhuriyetin kendi vatandaşlarına karşı silaha başvurmasını zorunlu kıldı... Gerisi, Anadolu'nun yoksul ve geri bırakılmış güneydoğusunu ulusal ekonomiyle bütünleştirecek, insanlarına eğitim ve iletişim yoluyla ulusal bütünlük içinde saygın bir yer verecek politikalar yerine, hüzün verici bir ihmaller, plansızlıklar, yasaklamalar, kısırlıklar, miyopluklar dizisidir." Bu nedenle "... başlangıçtaki 'Doğu ve Güneydoğu sorunu' bütün ülkeyi etkileyen bir 'Kürt sorununa' dönüştü."

Soysal, Kürt halkının başarılı bir tarzda "asimile edilememesine" üzülüyor ve kızıyor. Kendi platformunu da başarılı bir asimilasyon politikası üzerine kuruyor. Hem Kürt halkına dönük baskıları, yasaklamaları sözümona kabul ederek demokrat gözükmeye çalışıyor, hem de bunu Kemalizmi ve burjuva düzeni aklama çabasıyla birleştiriyor. Kürt halkının

Sosyal demokrasi: yapısal erozyona karşı birlik çabaları

Sosyal demokrasi uzun süredir gittikçe ağırlaşan bir krizle yüzyüze. Oy tabanındaki erimeyle kendini gösteren bu kriz, yalnızca yerli sosyal demokratlarımıza has bir kötü kader değil, uluslararası planda tüm sosyal demokrasiyi sarmalayan bir gelişimdir.

Bugünlerde gündemde yine sosyal demokrasinin birliği sorunu var. SHP ile CHP arasında bir süredir yürütülen birlik trafiği, geçen hafta her iki partinin ayrı ayrı birlik kurultayları düzenlemeleriyle yeni bir aşamaya ulaştı. Birliği dayatan temel faktör ise her iki partinin de ciddi bir erozyonla karşı karşıya bulunmalarıdır. SHP'nin oy oranı %7-8'lere gerilemiş, CHP'nin oyları ise % 1-2'ler sınırını aşamamıştır. Dolayısıyla olası bir seçimde her ikisi de parlamentoya girememek gibi bir akıbetle yüzyüzeler.

Bu durum yalnızca sosyal demokratları değil, bizzat düzeni de ilgilendiren ve telaşlandıran bir sorundur. Zira sosyal demokrasinin eriyip güçsüzleşmesi düzenin en önemli emniyet sübaplarından birinin devre dışı kalması demektir. Böyle bir durum, (bir kriz döneminde yaşadığımız da düşünülürse), sosyal demokrasi aracılığıyla dizginlenen, düzen içinde tutulan emekçi kitlelerin düzen dışı arayışlarının artmasına, bunların önemli bir bölümünün devrimci seçeneklere yönelmesine neden olacaktır. Bunun düzen açısından taşıdığı riskin önemi açıktır. O nedenledir ki, bizzat düzenin kendisi de bu erozyondan telaşlanmakta, bunun önüne geçmek için birlik gibi formülasyonlar oluşturmaktadır.

Ne var ki bu erozyon bölünmüşlükten değil, yapısal nedenlerden kaynaklanmaktadır. Dolayısıyla birlik de bu süreci tek başına tersine çevirebilecek bir gelişme olamayacaktır. Yapısal nedenler varlığını korudukça, ki görünür gelecekte koruyacağı ortadadır, bu tür birlik girişimleri sosyal demokrasiye yalnızca kısa süreli ve kısmi canlanmalar getirebilir. Bunu ise yeni erozyon ve bölünmelerin izlemesi kaçınılmazdır. Bilindiği gibi CHP, SHP'deki çöküş sürecinin beslediği bir bölünmenin ürünüdür. CHP iki yıl önce sözümona sosyal demokrasinin krizine bir çıkış yolu oluşturmak iddiasıyla siyaset arenasına girmiş, sosyal demokrasiye piyasa ekonomisi aşısı yaparak sosyal demokrasinin bunalımını aşmaya çalışmıştır. Ama iki yıllık geçmişin ortaya koyduğu tablo CHP'nin de aynı erozyon sürecinin bir parçası olmaktan kurtulamadığını yeterli açıklıkta göstermiştir.

CHP'nin yaşadığı başarısızlık aynı zamanda bir başka olguya da açıklık getirmektedir. Sosyal demokrasinin krizi, temelde hükümet ortağı olmakla ilgili bir durum değildir. Halihazırda muhalefette olan iki sosyal demokrat parti de benzer bir çıkışsızlıkla yüzyüzeler. Demek ki bu kriz, iktidar olmanın getirdiği bir yıpranmışlık durumundan çok daha temelli bir sorundur.

Geçmişte sosyal demokrasi, kendi politik varlığını kapitalizmin istikrarlı bir büyüme dönemi yaşıyor olmasına borçluydu. Bu büyüme sürecinin aynı zamanda iç talebi artırmaya dönük bir birikim tarzı ile birlikte gerçekleşiyor olması, sosyal demokrasinin bölüşümcü politikaları açısından geniş bir uygulama alanı yaratmaktaydı. Böylesi bir dönemde işçi ve emekçilerle burjuvazinin çıkarlarının ortak olduğu, her ikisinin de çıkarlarının uzlaştırılabileceği argümanları, hiç olmazsa görünürde bir inandırıcılığa sahip olabiliyordu.

'70'li yıllarla birlikte kapitalizmin bunalımının derinleşmesi sosyal demokrasinin bu argüman ve politikalarının işlevsizleşmesini de beraberinde getirdi. Kendini kar oranlarının düşmesi ve pazar sorunu olarak ortaya koyan bunalım, işçi ve emekçilerin geçmiş kazanımlarına bir saldırıyı da zorunlu kıldı. Kar oranlarını yeniden yükseltebilmek, uluslararası rekabette avantajlı duruma geçebilmek çabasında olan burjuvazi, '80'li yıllardan itibaren "sosyal devlet"e yönelik bir saldırı başlattı. Ücretlerin düşürülmesi, sosyal hakların tırpanlanması, sendikal örgütlülüklerin geriletilmesi, özelleştirme vb. saldırılar gündeme geldi. Uluslararası burjuvazi, tümüyle işgücü maliyetini düşürmeyi amaçlayan uygulamalara yöneldi. Taşeronlaştırma, sigortasız işçi çalıştırma, kısmi istihdam biçimleri vb. yaygınlaştırıldı.

Sosyal demokrasi bu süreçte eski misyonunu yitirdi ve tümüyle uluslararası burjuvazinin bunalımdan çıkış programını benimsedi. Bölüşümcü politikalardan üretimci politikalara geçmek gerektiği, kutsal olanın emek değil, verimli emek olduğu, vb. söylemleri ortalığı kapladı. Pek çok ülkede işçi sınıfına dönük saldırılar bizzat sosyal demokrat hükümetlerce gerçekleştirildi. Sosyal demokrasi sınıf gerçeğini artık lafzi olarak da terketmeye başladı. Bu süreç, sosyal demokrasinin diğer burjuva partilerle arasında ayrım çizgilerini iyice silikleşmesine yol açarak, bunalımının derinleşmesine neden oldu.

Türkiye'de yaşanan da aşağı yukarı benzer bir süreçtir. Sosyal demokratlar işçi ve emekçilere dönük saldırıların bizzat uygulayıcısı ve suç ortağı olmuşlardır. Muhalefettekiler ise bu saldırılara burjuva reformizmi anlamında dahi herhangi bir karşı koyuş gösterememişlerdir. Sermayenin çıkarıyla işçi ve emekçilerin güncel çıkarlarını uyumlulaştırma olanaklarının tümüyle imkansızlaştığı bu koşullarda, "işçi ve emekçilerin partisi" değil, işçi ve emekçi düşmanı bir akım oldukları apaçık ortaya çıkmıştır. Bu nedenledir ki gelinen yerde sosyal demokrat partiler işçi ve emekçi kitleler nezdinde ciddi ölçüde prestij kaybına uğramışlar ve oy tabanlarında ciddi bir erozyon yaşamışlardır.

Kapitalizm bunalımdan henüz çıkabilmiş değildir ve ufukta sosyal demokrasinin geleneksel işlevini yeniden yüklenebilmesini sağlayacak istikrarlı bir büyüme dönemi görülmemektedir. Bunlar sosyal demokrasinin kriz ve erozyonunun da kısa sürede tersine döndürülemeyeceğinin göstergesidir. Bu komünist hareket açısından, işçi sınıfının uluslararası mücadelesi açısından bir dezavantaj değil, tersine büyük bir avantaja dönüştürülebilecek bir gelişmedir. Yeter ki işçi ve emekçilere dönük etkin ve kapsamlı politikalar oluşturulabilsin... Yeter ki sosyal demokrasinin gerçek yüzü işçi ve emekçiler arasında etkili bir tarzda teşhir edilebilsin.

yıllardır yaşadığı ulusal zulmü İngilizlerin oyunu sonucu başlayan" ve "hüzün verici talihsizlikler"le devam eden basit bir politika yanlışına indirgemeye çalışıyor. Bu ulusal zulmün, sömürgeci politikaların kökeninde burjuva iktidarın ve düzenin varlığının yattığını örtmeye çalışıyor.

Şoven Soysal, bu şoven politikasını bir dizi tarihi tahrifatla da süslüyor. İster Cermen anlayışını ister Fransız devriminin ilkelerini savunduğunu iddia etsin, çok uluslu coğrafyalarda kurulan bütün burjuva ulus devletlerin, kendi egemenliğini diğer ulusları ezmek temelinde gerçekleştirdiğini ve dolayısıyla da bu anlamda ulusal zulmü yeniden ürettiklerini gözlerden saklamaya çalışıyor. Örneğin o çok övülen Fransız devriminin ilkeleri üzerine kurulan Fransız ulusal devleti, Fransızca konuşmayan ulusların kanı üzerine, zorla asimilasyonu üzerine, dolayısıyla bizzat etnik bir terör üzerine yükselmiştir. Bütün bir Napolyon dönemi terör aracılığıyla bu ulusların Fransızlaştırılmasına ya da Fransızca konuşmaya zorlanmasına tanık olmuştur. Etnik bir ayrım üzerine oturmayan ulus kavramı, şimdilerde pek moda olan bu tanımlama ulusal zulmü ve baskıyı perdelemenin, diğer ulusları egemen ulusun kimliği etrafında asimile etme çabasının demagojik bir aracı olmak dışında hiçbir değeri ve gerçekliği olmayan bilim ve tarih dışı bir yaklaşımdır.

Nitekim kemalist burjuvazi de kendi ulus devletini, bir ulusun, Türk ulusunun, başta Kürt ulusu olmak üzere diğer ulusları yok sayması, bu ulusların zorla asimile edilmesi üzerine inşa etmeye çalışmıştır. Kürt isyanlarının arkasındaki belirleyici temel dinamik de budur. Yoksa şoven Soysal'ın iddia ettiği gibi önce İngilizler Kürtler'i tahrik edip ayaklandırmışlar, sonra da kemalist devlet Kürtler'e (Şoven Soysal özenle Kürt sözcüğünü kullanmıyor. "Kendi vatandaşlarına"diyor.) baskı ve zulüm uygulamak zorunda kalmış değildir. Kemalist burjuvazi daha önceleri varlığını kabul ettiği Kürt ulusu gerçeğini iktidarını garantiledikten sonra yok saymaya, Kürt halkını zorla Türkleştirmeye yönelmiştir. Kürt isyanlarının arkasında da bu gerçek, yani kemalist burjuvazinin ulusal asimilasyon ve zulüm politikası vardır.

"Ulusal sol", şoven-ırkçı bir çizgidir. 70 yıllık asimilasyoncu sömürgeci politikanın, sol bir makyajla, "anti-emperyalistlik", "demokratlık" demagojisiyle tazelenme çabasıdır. Bu anlayışın sahipleri Kürt sözcüğünü anmak bile istememekle, Kürt halkının en sıradan ulusal-demokratik haklarına bile karşı çıkmaktadır. Soruna yönelik çözüm önerileri ise, özü itibariyle özel savaş rejimin halihazırdaki politikasıyla tıpatıp örtüşmektedir. "Teröre karşı mücadele", "temel ulusal hakları kapsamayan bazı sözde demokratik düzenlemeler" ve "bölgeye sanayi ve hizmet götürülmesi".

***

"Ulusal sol" adı altında pazarlanmaya çalışılan bu katışıksız ırkçı-şoven yaklaşımın temel misyonu, "devrimcilik", "anti-emperyalizm", "özelleştirmeye karşıtlık" vb. demagojiler eşliğinde işçi ve emekçilere şovenizm zehirini daha etkili bir biçimde taşıyabilmektir. İşçi-emekçi hareketi ile Kürt ulusal hareketinin birleşme kanallarını tıkamaya çalışmaktır. Irkçı-şoven "ulusal sol", bu özellikleriyle işçi sınıfı üzerindeki şovenizm kuşatmasını daha etkili kılmak açısından düzene önemli hizmetler vermeye aday bir çizgidir.

Bu nedenledir ki, sol kisveli bu ırkçı-şoven çizgiyi teşhir etmek işçi ve emekçi kitleler şahsında bu anlayışın emek düşmanı gerçek yüzünü açığa çıkarmak, sınıf mücadelesinin olası bir barikatını etkisizleştirmek açısından özel bir öneme sahiptir.

KAPİTALİST ZİHNİYET İLE ASALAK OLMAK

"Barbarların Yüzyılı"nda emekçi düşmanlığı

Yeni Yüzyıl'ın yeni köşe yazarlarından Gülay Göktürk, gazetenin 19 Aralık 1994 tarihli sayısında, "Açıkça söylemek gerekirse... 'hoşgörü, uzlaşma ve farklı fikirlere saygı' teranelerinden çok sıkıldım. Ben farklı fikirlere saygı duymuyorum." düşüncesini eksen alan yazısını "... ben bu sütunda nabza göre şerbet vermek zorunda değilim." diye sonlandırmış. Fakat 3 gün sonraki "Memur zihniyeti ile işçi olmak" başlıklı yazısı, bu köşe yazarının kimin, hangi sınıfın nabzını şerbetlendirmek için yazarlığa soyunduğunu apaçık göstermektedir.

Tamamen sermaye sınıfının rezil, sömürücü çıkarlarını koruyucu, aklayıcı bir mantıkla yazılmış bu yazının özü şudur.

* İşçi-memur ayrımı son bulmalı,

* Memurlar da işçiler gibi grevli, TİS'li sendika hakkına sahip olmalı,

* Ama işçilerin sahip olmadığı ömür boyu iş güvencesi istenmemeli. Devletin de memuru işten atma hakkı olmalı. Memurların "Danıştay'a gitme hakkı da kaldırılmalı!"

Bu satırlarla yazar, gerçekten emekçilerin nabzına şerbet vermek niyetinde olmadığını göstermiştir. O, bazı hemtürleri gibi popülizme prim vermeyerek emeğe karşı düşmanlığı açıkça cepheden yürütmeyi tercih etmiştir.

Kamu çalışanları ya grevli-TİS'li sendika ya da iş güvencesi sahte ikilemiyle karşı karşıya bırakılmak isteniyor. Halbuki işçi-emekçiler açısından hiçbir hak birbirinin karşısına konulamaz, biri diğerini ikame edemez. İş güvencesi, işgücünü uygun koşullarda (devlet ya da özel) kapitalistlere satabilmek için gerekli araçlara sahip olmak (sendika, grev, TİS), sağlıklı ve güvenli çalışma ortamı vb. tüm haklar bir bütündür. İşçi ve emekçiler, hak ve özgürlük mücadelesinde bunları bir bütün olarak ele alır ve talep ederler, etmelidirler. Bugün oldukça sınırlandırılmış olmasına rağmen grev ve TİS haklarına sahip olan işçilerin her TİS döneminden sonra ya da kriz dönemlerinde toplu tensikatlara uğratılması, pratikte grev ve TİS hakkının etkisini en aza indirmiştir. Bu durum, tensikatların sınırlandırılmasının değil, tam bir iş güvencesinin işçi ve emekçiler açısından önemini göstermektedir. Bugün memur hareketinin zaaf alanlarından birisidir bu. Reformist sendikacıların eli altında memur hareketi, neredeyse salt bir grevli TİS'li sendika hakkı talebine kilitlenmiş durumdadır. Öyle bir durum yaratılmıştır ki, sanki grevli TİS'li sendika hakkı kazanıldığında memurların tüm sorunları çözülüverecektir. Oysa, sermayenin saldırısı çok yönlüdür. Emekçi sınıfları yaşamın her alanında baskı altına almaya, onları sürekli yoksullaştırıp buna karşı yükselecek mücadeleyi boğmaya yönelik bir saldırıdır ve sadece grevli TİS'li sendika hakkı mücadelesi ile göğüslenemez. Yeni Yüzyıl yazarının yazdığı gibi "Alın grevli TİS'li sendikanızı, ama biz de sizi işten atmakta serbest olacağız" deyiverirler. Kaldı ki, bugün memurların sahip olduğu varsayılan "iş güvencesi", gerçekte, sürgün vb. gibi yollarla önemli ölçüde boşa çıkarılmış durumdadır.

Bu köşe yazarına göre "1 milyon 720 bin memurumuzun yaklaşık 1 milyonunun 'ihtiyaç fazlası' olduğu herkesçe biliniyor"muş ve bunlar hiçbir işe yaramıyormuş. Aslında bu durum bir tür işsizlik sigortasıymış. Devlet memurlarına ücretin yanısıra bir de, "birer masa, birer ünvan, sosyal statü ve rüşvet alma imkanı" veriliyormuş.

Yazarımızın gazetesi 1993'teki memur sayısını 1 milyon 678 bin olarak veriyor. Yine bu gazetenin verdiği rakamlara göre 1980'den bu yana memur sayısı %37 oranında artmasına rağmen, çalışan memur başına düşen nüfus sayısı hemen hemen aynı kalmıştır. Fakat sermaye devletinin, devlet sektöründe, gerçekte yaptığı iş kol işçiliği olan çok sayıda çalışanı memur statüsünde tuttuğu da bir gerçektir. Bunu dikkate alarak, yine de memur sayısının kabarıklığından bahsedilirse, bunun bizzat kapitalist devletin aşırı bürokratik yapısından kaynaklandığını söyleyebiliriz. Yoksa yazarın dediği gibi "masa başında pinekleyen" insanların yarattığı bir fazlalık değildir bu. İşin örgütlenmesinde ve çalışanların iş birimlerine ihtiyaç oranında dağılımındaki aksaklıklar nedeniyle, bir yerde kadro sıkıntısı çekilirken diğer yerde görece bir şişkinliğin oluşmasının sorumlusu ise kamu çalışanları değil, hayatının her alanı anarşi ile, düzensizlik ile karakterize olan kapitalist devletin bizzat kendisidir. Herşeye rağmen bir memur fazlalığından bahsedilecekse de, bu fazlalığın üst bürokratik mekanizmada ve bunların doğrudan hizmetlerinin görüldüğü birimlerde olduğunu (onlarca müsteşar, müdür yardımcıları, yüzlerce danışmanın ve bunların ayak işlerine koşulan binlerce çalışanı hatırlayalım), "devlet işleri"nin asıl olarak ve vatandaşla karşı karşıya yürütüldüğü alt birimlerde ise bir istihdam fazlalığının değil azlığının bulunduğunu da hatırlatalım. Postanelerde, elektrik-telefon idarelerinde, hastanelerde, okullarda, adli kurumlarda hergün karşılaştığımız gerçek budur. "Ünvan ve sosyal statü"ye gelince, kamu çalışanları için yegane ünvan ve statü, onların milyonlardan oluşan emekçi ordusunun bir neferi olmaktır. Rüşvet ise, kapitalist sistemin, sermaye sınıfının "işini bilen memur" zihniyetiyle emekçilere de bulaştırdığı kendi yozluğundan başka bir şey değildir. Sınıf mücadelesi geliştikçe ve politikleştikçe, kamu çalışanları da hem emekçi ordusunun bir neferi olduğu gerçeğini daha net bilince çıkaracak, hem de bu sömürü sisteminin kendisine bulaştırdığı pisliklerden arınmayı gerçekleştirecektir.

Yazara göre memurlar az aylık alıyorlarmış, ama devlet de vergi gelirlerinin %60'ını personel giderlerine ödüyormuş. Eğer memurlar, işçiler gibi "yüksek ücret" almak istiyorlarsa memur olmanın "nimetleri"nden vazgeçmelilermiş. 1995 bütçesine göre toplanacağı varsayılan 880 trilyon verginin %47.7'si, toplam bütçe gelirlerinin ise %37'sinin memur maaş ödemelerine ayrılması kararlaştırılmış durumdadır. Fakat bütçeden maaş ödemelerine ayrılan payı gören gözler, nedense örneğin toplam bütçe gelirlerinin %34.25'ini oluşturan faiz ödemelerini görmemekte ısrar ediyorlar. Anlaşılan sermaye sınıfına hizmet aşkı insanın gözünü kör ediyor. Ayrıca devletin tüm gelirlerinin bütçeye dahil edilmediğini, bütçe tahsisatının yanısıra bütçe dışındaki gelir kaynaklarından örneğin silahlanmaya ayrılan devasa kaynakları, Kürdistan'da sömürgeci savaşa akıtılan yüzlerce trilyonu hatırlayacak olursak, memur maaş ödemelerinin gerçekte daha düşük bir oranı temsil ettiğini söyleyebiliriz. Kaldı ki, kamu çalışanları açısından sorun maaş ödemesine ayrılan bütçe parasının asgaride tutulması değil, insanca yaşayabilecekleri bir gelire sahip olma gerekliliğidir. Hem bu köşe yazarı kimin parasını kimden esirgiyor? %60'ı memur maaşına gidiyor diye sızlandıkları bütçe gelirleri, %80 oranında bizzat işçi ve emekçilerden, ya doğrudan gelir vergisi olarak ya da dolaylı yollardan kurumlar vergisi ve dolaylı vergiler olarak el konulan paralardan oluşmaktadır. Yazarımız ve onun gibi sermaye uşaklarının boyunlarına asılan yem torbalarına doldurulan aylık yüz milyonlarca liranın kaynağı da bizzat işçilerden sızdırılan artı değerde yatmaktadır.

Tüm bunları dikkate aldığımızda, yazarınız gibi sermaye sözcülerinin kopardığı yaygaranın tüm işçi ve emekçilere yönelik yürütülen saldırıların demagojik propagandası olduğunu daha kolay anlayabiliriz. Bu demagojik propaganda:

* İşçilerin daha çok ücret aldığı yalanıyla hem memur ve işçiler arasında ikilik yaratmayı, hem de işçilere yönelik ücret saldırısına zemin hazırlamayı;

* Memurların önemli bir kesiminin "asalak" olduğunu ileri sürerek, memurları kendi içinde bölmeyi amaçlamaktadır.

İşte bu nokta, yani işçi sınıfı ve emekçilerin hem kendi içlerinde birliklerinin sağlanması, hem de aralarında sermaye düzenine karşı mücadele birliğinin oluşturulması, gerçek asalakların, sermaye cephesinin korkulu rüyasıdır. Birleşik bir işçi-emekçi mücadelesinin politik öncüsünün, partisinin önderliği altında yürütülmesi ve böylece salt bir takım haklarla yetinmeyip iktidarı hedeflediği durumda ise bu korkulu rüyaları karabasana dönüşecektir. Köşelerinde işçi sınıfı ve emekçilere karşı nefretlerini kusan bu asalak güruha ve efendilerine verilecek en iyi cevap, demokratik haklar mücadelesini iktidar yolunun kilometre taşları olarak döşemek olacaktır.

BURJUVA "ALEVİ" AYDINLARI

Devlet Aleviciliğinin Taşeronları

Alevi kökenli işçi ve emekçilerin ezilen bir mezhebin, temelde de ezilen, sömürülen sınıfın mensubu olmaları dolayısıyla kendilerine yönelik her türlü katliamın, baskının, sömürünün sorumlusu olan laik cumhuriyeti, TC devletini savunmak gibi bir misyonu olmamalıdır, olamaz. Onların safı sınıf kardeşlerinin yanıdır. Düşmanları ortak olduğu gibi kurtuluşlarının yolu da birdir. Bu yol, laik veya şeriatçı, iberal ya da muhafazakar, makyajı ne olursa olsun kapitalist köleliğin egemenliğini parçalamaktan geçmektedir. Devlet alevicileri, bu şerefli yolda aşılması gereken bir çukur olabilir ancak...

Alevi kökenli işçi ve emekçilerin TC'yi savunmak gibi bir misyonu olmamalıdır, olamaz.

Türk sermaye sınıfının devleti TC'nin, Alevi kökenli işçi ve emekçilere yönelik politikası sadece onları Maraş'ta, Çorum'da ve iki kez de Sivas'ta olduğu gibi resmi ve sivil faşist çeteler eliyle katliamlarla "yola getirme" çabasından ibaret değildir. Bunun yanı sıra TC, Aleviliği basit bir "Tanrı ile ilişki" kurmanın değişik bir yolu olduğunu söyleyerek aleviler içinde bu doğrultudaki eğilimleri desteklemekte ve alevileri sermaye devletine bağlamaya, onunla bütünleştirip kırgınlıklarını gidermeye çalışan küçük burjuva aydın tabakanın da önünü açmaktadır. Bu misyonu üstlenmiş bulunan Alevi kökenli bu küçük burjuva aydınlara devlet alevicileri diyebiliriz. Bunlar köşe yazarı oldukları burjuva gazetelerde, çıkardıkları kitap ve dergilerde misyonlarının haklarını fazlasıyla vermektedirler. Sermaye devleti onlara müteşekkirdir.

Devlet alevicilerinin belli başlı temel sorunlara yaklaşımları onların bu konumlarını ele vermektedir. Nedir bu sorunlar ve yaklaşımlar?

Devlete karşı yaklaşım

Devlet alevicileri, Alevilerin katlinde ustalaşmış olan TC'ye can-ı gönülden bağlıdırlar. Bu bağlılıkları laik-kemalist ideoloji çerçevesinde ifadesini bulur. TC'nin 70 küsur yıllık varlığı içinde işçi ve emekçi sınıflara, Kürt halkına, ezilen bir mezhebin mensubu olan alevilere yönelik baskıcı-katliamcı politikaları karşısında bunların tavrı Kemalizm'i, Mustafa Kemal'i, orduyu, devleti aklamaya yöneliktir. Yapılan bütün "kötülükler" ya kötü niyetli partilere, hükümetlere ya da bizde hiç de istisna olmayıp neredeyse devletin geleneksel rejimi haline gelmiş olan "olağanüstü yönetim biçimleri"ne, cuntalara maledilmekte; Kemalizm'in ilk dönemlerine dönüldüğünde birçok şeyin düzeleceği iddia edilmektedir. Bu ilk dönemdeki "kötülükler"e de Mustafa Kemal hiç bulaştırılmamakta, sebepler onun dışında aranmaktadır.

Bu yaklaşımın arkasında, TC'nin, Türk sermaye sınıfının devleti, onun çıkarlarının koruyucu ve kollayıcısı olduğunu gizleme çabası vardır.

Türk devletinin kurucuları kemalist kadrolar daha başlangıçta sermaye sınıfının çıkarları doğrultusunda bir devlet örgütleme misyonuyla hareket etmişlerdir. Kuruluş dönemindeki güçlükleri nedeniyle toplumun çeşitli kesimlerine (Alevi, Kürt, işçi-emekçi) faydacı yaklaşımları bu gerçeği ortadan kaldırmaz. Nitekim bu kadrolar, iktidar probleminin az çok halledildiği dönemde gerçek sınıf karakterlerini de göstermişlerdir. Kurtuluş sırasında Kürt halkının kazanılması için verilen sözler (özerklik vb.) bir tarafa itilerek, tepkiler katliamcı politikalarla önlenmeye çalışılmıştır. Alevilik inancı üzerindeki Osmanlı devletinden beri varolan tahakküm şekil değiştirerek devam etmiş, çoğunluğun dini inancı olan Sünni İslam, devlet katına taşınarak Diyanet İşleri ile resmileştirilmiştir. Bu yöndeki en kapsamlı saldırılardan biri olan 1924 tarihli Takrir-i Sükun Kanunu bu politikanın net bir ifadesidir. Kemalist TC'nin tarihi, bunların yanısıra aynı zamanda Sanayi Teşvik Kanunu, Milli Koruma Kanunu vb. gibi yollarla Türkiye'deki gayrimüslim mülk sahiplerinin tasfiyesi ve Türk burjuvazisinin zenginleşmesi tarihidir de. TC, işçi ve emekçilerin örgütlenme ve mücadele haklarını gaspetmiş, kent ve kır emekçilerini düşük gelir ve ağır vergilerle sefil bir yaşama mahkum etmiştir.

İşte devlet alevicilerinin Alevi işçi ve emekçileri kendisine bağlamaya çalıştıkları devlet, başından beri böyle bir devlettir.

Mevcut durumuyla devlet ve hükümet için bu küçük burjuva aydınlarca, "...Alevilerce Sünnilerin hükümeti ve devleti olarak algılanmakta, böyle yorumlanmaktadır. Bu yorum da çok doğrudur. Devletin işlemesine Sünni kesimin çıkarları yön vermektedir." (Rıza Zelyut, *Aleviler Ne Yapmalı*, s. 63) denilerek devletin sınıf niteliği karartılmaya devam ediliyor. Aleviciler, devleti bir Sünni devleti olarak göstererek onun sermaye sınıfının çıkarlarının temsilcisi olduğunu, dinsel ve ulusal kökenleri ne olursa olsun, Alevi-Sünni, Türk-Kürt tüm işçi ve emekçiler üzerinde bir baskı ve sömürü aygıtı olduğunu gizlemeye çalışıyorlar. Sermaye sınıfı fabrikalarında yalnızca Alevi işçileri ya da Alevi bir sermayedar fabrikasında yalnızca Sünni işçiyi sömürmüyor. Burjuva, sömüreceği işgücünün kökenine değil, sömürüsünün yoğunluğuna bakar. Bunun gibi, Türk sermaye sınıfının devleti TC grev ve direnişleri kırmak için asker ve polis güçlerini, sadece Alevi işçi ve emekçilerin üzerine saldırtmaz. Gecekondusu başına yıkılanlar sadece Alevi kökenliler değildir. Bir bütün olarak işçi ve emekçilerdir bu baskı, zulüm ve sömürü düzeninin altında inleyenler. Fakat yukarıdaki sözleri sarfetmekle bu ve benzeri yazarlar, devletin sınıfsal niteliğini gizlemenin yanısıra, devlet katında Aleviliğe de itibarlı bir yer verilmesini ve bu sayede irili ufaklı Alevi sermayedarların da hareket alanlarının genişletilmesini murad etmektedirler. Bu durumda da kendilerine düşecek kırıntıların büyüyeceğini ummaktadırlar. Devletin sınıfsal niteliğinin karartılması çabasında bu zatların devletle ve Alevi kökenli sermaye sahipleriyle geliştirdikleri çıkar ilişkilerinin de önemli bir rolü vardır.

Kürt sorunu karşısında şovenist tutum

Devlet alevicilerinin Kürt sorunu, yani Kürtler'in, devlet kurma hakkı da içinde olmak üzere, kendi kaderlerini tayin hakkı ve politik bir güç olan Kürt özgürlük mücadelesi karşısındaki konumları, Türk şovenizminin değişik bir versiyonundan ibarettir. Bunların tümüne egemen olan fikir, Kürtler'in kendi kaderlerini tayin hakkının reddi yönündedir. Örneğin Cemal Şener'e göre, Kürtlük bugün (herhalde dün de), "birer kültür olayından ibarettir. ... tüm Anadolu kültürlerine bizim kültürümüz gözü ile bakmak gerekir."miş (Cemal Şener, *Alevilik Olayı*, s. 162). Bu savını kabul edilebilir kılmak için olsa gerek, yazar, Türklüğü de bir "kültür olayı" olarak nitelendiriyor; ama nedense bu topraklar üzerinde, hem Türkler'in ülkesinde, hem de Kürtler'in ülkesinde Türk sermaye sınıfının tahakküm aracı olan TC'nin niye salt bir Türk devleti olduğu sorununu es geçiyor. Bu durum tam da Kürdistan'ın Türk devleti tarafından sömürgeleştirilmesiyle, aynı Türk ulusunun olduğu gibi farklı bir ulus olan Kürtler'in de ayrı bir devlet kurma haklarının olması gerektiğiyle ilgili olduğundan Kürt sorunu bir "kültür olayı" seviyesine indiriliyor. Yani Kürtler'in kültürel haklarının tanınması seviyesine. Kaldı ki bu bile devlet alevicileri tarafından yüreklice savunulan bir şey değildir. Onlar kültürel haklardan daha çok Kürtler'in Alevi kesimlerinin mezhepsel haklarını anlamakta ve bunları öne çıkarmaktadırlar. "Şafii Kürtler" ise onların gözünde neredeyse bir düşmandır. Bunların gözünde Kürt sorunu daha çok bir Alevi olan Kürtler sorunu halini almıştır. Aleviliği de Kürtler'in ulusal özelliklerinin karşısında, onu bastıracak, ortadan kaldıracak bir özellik olarak ele almaktadırlar.

Devlet alevicilerinin Kürt özgürlük hareketine karşı politik tutumları da, tam da işte buradaki Alevi Kürtler, Şafii Kürtler ayrımına; PKK'nın Şafii Kürtler'e dayandığı ve Şafii Kürtler'in, dolayısıyla PKK'nın Alevi (Türk-Kürt) düşmanı olduğu rezil yalanına dayanmaktadır. Bu Türk şovenisti tutumun en kararlı savunucusu bir zamanların "Mütercim" diye alaya alınan Tercüman'ın sahibi Kemal Ilıcak'ın oğlunun gazetesi Akşam'da köşe yazarlığı ile ödüllendirilen Rıza Zelyut'tur. Bu türden demagoglara göre Alevi Kürtler hiçbir zaman devletlerine karşı isyan etmemişler, hep sadık kalmışlardır. Dersim isyanı Alevi Kürtler arasında pek taraftar bulmamıştır. TC'nin 1937-38 yılında çoluklu-çocuklu genç-ihtiyar demeden katlettiği 70 bin insan herhalde Alevi de değildi; Kürt de değildi. Oysa bugün, Kürt özgürlük mücadelesine vurdukları "Şafii" damgası, Dersim halkının özgürlük hareketine her geçen gün daha yoğun verdiği destek karşısında paramparça olmaktadır.

Laiklik-şeriatçılık-faşizm karşısındaki tutum

Devlet alevicileri şeriatçılık ve faşizm karşısında laik ve cumhuriyetçidirler. Ama bu diğer kesimlerle de devletin bekası konusunda bir ortaklığa sahiptirler. Bunu perdelemek için de "şeriatçı güçler" dedikleri kesimleri devletin dışında, onlardan bağımsız güçler olarak görüyorlar. Bu kesimin içinde elbette denetlenmekte zorlanılan merkezkaç radikal eğilimler mevcuttur. Fakat islamcı akım, büyük bir çoğunlukla devletçidir ve devlet bu güçleri de kapsamaktadır. Devletin bekası ortak davasında hemfikir olan liberal, muhafazakar, sosyal demokrat, laik, islamcı, faşist vb. siyasal akımlar arasında kuşkusuz, devletin bekasının nasıl daha iyi sağlanacağı, hangi tür rejimin buna daha iyi hizmet edeceği konusunda bir farklılaşma ve dolayısıyla bu temelde bir "siyasal" mücadele vardır. Ama bu görüntüdedir. Zira bu amacın ne tür politikalarla sağlanacağı konusunda karar verenler sistemin ve devletin gerçek sahibi tekelci

Devlet alevicileri şeriatçılık ve faşizm karşısında laik ve cumhuriyetçidirler. Ama diğer kesimlerle devletin bekası konusunda bir ortaklığa sahiptirler. Bunu perdelemek için de "şeriatçı güçler" dedikleri kesimleri devletin dışında, onlardan bağımsız güçler olarak görürler.

burjuvazi ve onların yüksek temsilcileridir. Onların yüksek temsilciliğini ise Türkiye'de uzun süredir MGK yürütmektedir. Kuşkusuz bu konuda karar verme sürecine işçi ve emekçi sınıfların içinde bulunduğu iktisadi, sosyal ve politik konumdan tekel dışı sermayenin durumuna, tekelci burjuvazi ile uluslararası emperyalist burjuvazinin çıkarlarına dek bir dizi faktör etkide bulunur. Bu faktörler çerçevesinde saptanan politikaları uygulamada da tekelci burjuvazi ve devletinin elinde epeyce araç ve olanaklar mevcuttur. İşte biz, bu nedenle kendilerine özgü dinamiklerinin yanısıra islamcılığın ve faşizmin yükseltilmesinden bahsederiz. Kuşkusuz bu akımların kendi dinamikleri nedeniyle sermaye devleti sürecin bütününe hakim olamayabilecek, denetim dışı radikal eğilimler de kendilerine hayat ortamı bulabileceklerdir. Fakat devlet, şeriatçı ve faşist güruhlarla devlet arasında bir karşıtlık peydahlayıp bu güçleri laik devleti yıkmaya aday güçler olarak lanse etmekte, onların bu "şer amaçları"nı gerçekleştirememeleri, laik cumhuriyetin korunması için de Alevileri göreve çağırmaktadırlar.

Bu adamlar salt güdük bir "mezhep özgürlüğü" temelinde Alevi işçi ve emekçileri kendi sınıf çıkarlarından ve diğer sınıf kardeşlerinden koparark, laiklik politikasına hapsetmek istiyorlar. Bu adamlar böyle bir "reform"un ancak laik (ve kapitalist) bir ortamda mümkün olacağını söyleyerek Alevi işçi ve emekçilerin kendi sınıflarına ihanet etmelerini ve sermayenin sömürü kervanına bağlanmalarını istiyorlar. Devlet alevicilerinin şeriatçılarla aralarındaki fark, diğerleri kapitalist kölelik sistemine şeriat cübbesi giydirmek isterken, bunların laik bir pelerini uygun görmelerindedir. Her iki durumda da kılıfın, cübbe ya da pelerinin içindeki öz, üretim ilişkileri, sömürücü mülk sahibi sermaye sınıfı ile üretici mülksüz işçi sınıfının varlığına dayanan ücretli kölelik sistemi korunmaktadır.

Alevi kökenli işçi ve emekçilerin ezilen bir mezhebin, temelde de ezilen, sömürülen sınıfın mensubu olmaları dolayısıyla kendilerine yönelik her türlü katliamın, baskının, sömürünün sorumlusu olan laik cumhuriyeti, TC devletini savunmak gibi bir misyonu olmamalıdır, olamaz. Onların safi sınıf kardeşlerinin yanıdır. Düşmanları ortak olduğu gibi kurtuluşlarının yolu da birdir. Bu yol, laik veya şeriatçı, liberal ya da muhafazakar rejimi; makyajı ne olursa olsun kapitalist köleliği parçalamaktan geçmektedir. Devlet alevicileri, bu şerefli yolda aşılması gereken bir çukur olabilir ancak...

Egemen ideoloji ağzını tutamadı

9 Ocak gecesi Süper Turnike adlı programda ülkenin dört bir yanından protestolara hedef olan Alevilere yönelik bir utanmazlık örneği sergilendi. Sunucu Güner Ümit çeşitli kanallardan defalarca özür dileyerek "gaf" yaptığını tekrarladı.

Oysa olay ne Star TV'nin utanmaz sunucusu Güner Ümit'in ne de başka bir kişinin "gaf"ı ile açıklanabilir. Sözkonusu olan yıllarca Alevi karşıtı bir propaganda ile oluşturulmuş bir "kızılbaş" imajının "Türk" TV'lerinden fısıldanmasıdır. Ümit'in şahsında kirli bir toplumsal hafıza iğrenç uydurmalarını birden bire ağzından kaçırmıştır. Çoğu Alevi bu olaya tavır almaya Ümit'i kınamaya özel bir anlam atfetti. Oysa Ümit sadece bir zavallı "hoparlördür" fısıldanan Ümit'in şahsında, egemenlerin hafızasıdır.

Alevi toplumuna düşen bu kirli hafızayı yıkayacak, tek alternatif olan sosyalizmi kurma savaşına omuz vermektir.

Sivas'ın acısı katillerden adalet bekleyerek değil, onları tarihe gömünce dinecektir!

Sermaye devletinin cübbeli terör aygıtı, bir devlet icraatı olduğu aşikar bulunan Sivas katliamının piyonlarını ödüllendirererek basit cezalarla dosyasını kapattı. Devrimcilerin, düzen muhaliflerinin davalarında en küçük itirazı mahkemeye hakaret kabul eden, işkenceyle alınmış ifadelere itibar eden, tutsakların gıyaplarında polislerin tanıklığına dayanarak ceza kesen DGM, bu kez, kendi adamlarının sözde yargılanmasında "kamu tanığı" olarak şahitlik yapan polislerin dahi ifade ve teşhislerini dikkate almayarak, basit bir burjuva hukuk ilkesi olan "yargılamanın halka açık yapılması" ilkesini çiğneyerek, katliam piyonlarının mahkeme salonundaki her türlü saldırgan davranışlarını hoşgörüyle karşılayarak, sonuçta da ufak tefek cezalarla işi bitirerek misyonunu yerine getirdi.

Kimi hukukçular ve demokratlar dava ve sonucu için "skandal", diyorlar. Allahaşkına söyler misiniz, bu çağdaş barbarlık düzeninin devleti TC'nin hangi davası "skandal" değildir?

17 yaşındaki devrimciler için kalem kıran, kendi meclisinin üyelerini sarfettiği sözler için ağır cezalara çarptıran; devrimcilerin, komünistlerin gıyaplarında idama varan cezalar veren davaların hangisidir "skandal" olmayan? aslında tüm bunlar "skandal"dan çok, aciz TC devletinin olağan işlerindendir.

Katliam kurbanlarından Nesimi Çimen'in eşi, kuşkusuz duyduğu acıyla, ama olayların ardındaki gerçeği de göremeyerek; "Bu ceza bizim yüreğimizi soğutmadı." diyor. Davada daha ağır cezalar, hatta idam cezası dahi verilseydi yüreğimiz soğuyacak mıydı? Bu davada "yargılananlar"ın aslı astarı piyon olmalarıdır. Katliamın piyonları sözde yargılanıyor, ama planlayıcıları bu arada yeni katliam hazırlıklarıyla meşguller. Zaten hep de böyle olmuyor mu? Böyle olmadı mı? Kürt isyanları sırasında çoluk çocukla birlikte katledilen onbinlerce Kürt emekçisinin; Maraş, Çorum, Sivas'ta katledilenlerin; "faili meçhul" denilen devlet cinayetlerinde, polis-işkenceci infazlarında öldürülenlerin kanı hala yerde değil mi? Katil sermaye devleti, sömürücü düzenin devamını sağlamak için planlayıp uygulattığı katliamlarda kullandığı piyonları elbette koruyacaktı. Bunda şaşılacak bir yan yok!

Bizlerin ise artık başımızı avuçlarımıza alıp düşünmesi ve sorması gerekiyor. Benzerleri gibi Sivas katliamı da laik-şeriatçı, Alevi-Sünni kutuplaşmasının bir sonucu muydu, yoksa sermaye devletinin, toplumdaki potansiyel muhalefet odaklarını susturmaya yönelik bir saldırısı mıydı? Devlet, olayın failleri olarak mahkemeye çıkardığı kişilere ağır cezalar verseydi, katledilen insanlarımızın cenaze törenlerinde attığımız "Katil Devlet!", "Sivas'ın Faili Devlettir!" sloganlarını unutacak, katil devleti aklayacak mıydık? Yeni Sivas'ların engellenmesi, devletin potansiyel düşman olarak baktığı Alevi emekçi kitlesini devlete bağlamak için laiklik temasını kullanan devlet alevicilerinin dediği gibi "laik cumhuriyet" korunarak mı sağlanacaktır, yoksa Sivas'ların faili Sultan Selim'lerin, Kuyucu Murat'ların katliamcı mirasını devralmış olan "laik cumhuriyet"in bizzat kendisi midir? Bunu yaptığımızda, işte o zaman yüreğimizi nasıl soğutacağımızı da bulmuş olacağız.

İki kızı öldürülen Yeter Sivri, "Bu devlet bizi vatandaş saymıyorsa, bir ülke göstersin biz oraya gidelim." demiş. Hayır, Yeter Ana hayır! Bu toprakları terkedecekler varsa, onlar, aşımıza, ekmeğimize el koydukları gibi, canımıza da kasteden aşağılık sömürgenlerdir. Gideceğimiz başka bir ülkeyi daha mı farklı sanıyoruz? Bu kapitalist barbarlık, sadece Türkiye'yi değil, tüm dünyayı bir cehenneme çevirmiş durumda. PSAD başkanı Murtaza Demir'in dediği gibi, "el kapılarında adalet aramak" da değildir yapılması gereken. Kinimizi adliye koridorlarında devletin kirli çarklarında, "el kapıları"nın "adalet" labirentlerinde köreltmeyelim. Yapılacak bir şey varsa, o da, Alevi işçi ve emekçilerin diğer sınıf kardeşleriyle birleşerek, Sivas'ın ve tüm katliamların sorumlusu olduğu halde içimizdeki hainler tarafından "laik cumhuriyet" denilerek alevilere şirin gösterilmeye çalışılan katil devleti yıkmak, kapitalist köleliği parçalamaktır.

SİVAS DAVASI SONUÇLANDI

Sermaye devletinden ağır tahrik

Sivas katliamı kapitalist devletin planlı, programlı, sistemli bir katliamıydı. Maşa ve figüran olarak kullanılan dinci yobazların yargılanması bir yanı ile bu planın bir parçası, diğer yanıyla da tepkileri törpülemenin bir aracıydı.

Sermaye devleti katliamın ilk günlerinde niyetini ve politikasını açıklamış, aydın ve devrimcileri olayın tahrikçileri olarak sorumlu ilan etmişti. Diğer tarftan buna karşı yükselen ve kendiliğinden bir bilinçle de olsa sermaye devletine yönelmiş olan öfke ve tepkileri "laiklik" kanalıyla düzen içine akıtmayı amaçlamış, sosyalist maskeli reformistlerin katkılarıyla bunda belli oranda başarı da kazanmıştı. Göstermelik yargılaması da bu amacın sürece yayılmış taktik bir manevrasıydı.

Daha katliamın ilk günü başbakan, otelin önündeki vatandaşlarınıza hiçbir zarar gelmemiştir, demişti. Sonuçta haklı da çıktı. Gerçekten de otelin önündeki figüranlarına fazlaca birşey olmadı. Ama ya başrol oyuncusu sermaye devleti? Beklediği kadar kazançlı çıkabildi mi?

DGM "hukuku" nun tipik bir örneği olan Sivas davası, düzenin hukukçularının bile tepkilerini toplayacak bir kararla sonuçlandı. Davaya bakan mahkeme daha başlangıçta, görevsizlik kararı verirken yorumunu yapmış ve davayı basit bir adam öldürme olayına katılma olarak nitelendirmişti. Bu kararına rağmen davanın yine aynı mahkemede görülmesi de hukuk tanımazlıklarını dobra dobra ilan etmeleriydi. Sonrasında gizli duruşmalar yoluyla gözlerden uzak tutulan bu pandomim, müşteki avukatlarının taleplerinin reddedilmesi ve onların da duruşmaları protesto etmesiyle kendi bilinen yolunda devam etti. Dava sonucunda sanıklardan bir kısmı sadece izinsiz toplantı ve yürüyüş yapmaktan hafif cezalar alırken, eyleme katıldıkları sabit olan küçük bir kısmı da yangın çıkararak birden fazla kişinin ölümüne sebep olma suçuna katıldıkları gerekçesiyle yirmi yıl hapis cezası aldılar. Katliamın örgütlü olduğu iddası ise mahkemece araştırılmadı bile. Müslümanları tahrik ederek suça sebep olan(!) Aziz Nesin hakkında suç duyurusunda bulunan mahkeme bu nedenle cezaları 1/4 oranında indirerek 15 yıla düşürdü. Aydınlar, yayıncılar, sosyalistler, devrimciler düşüncelerinden dolayı aldıkları cezaların 3/4 ünü yatarken 37 kişinin katili yobaz maşaların 15 yıllık ceza karşılığı olarak sadece 6.5 yıl civarında yatacak olmaları da sermaye devletinin faşist hukukunun diğer bir yönünü sergiledi.

Böylece, bildiri dağıttıkları için işkence tezgahlarından geçirilen sosyalistleri onlarca yıl ağır hapis ile cezalandıran DGM'lerin, tükenen sermaye iktidarının cübbeli terör aygıtı olduğu birkez daha gözler önüne serilmiş oldu. Devrimcilerin, sosyalistlerin, emekçilerin üzerindeki cübbeli terör aygıtı DGM'lerin, sermaye devletinin devamı için her yolu mübah gören anlayışıyla yalnızca bir infaz kurumu olduğu sosyalistlerce hep söylenegeldi. Sivas davası ise bu gerçeğin düzene yakın ya da içindeki bazı kesimlerin de bilincine çıkmasında önemli bir katkı sundu.

Şüphesiz ki sermaye devleti bu maşalarına idam cezası vermiş olsaydı da sonuç değişmeyecekti. Asıl baş rol oyuncusu olan devletin, kendi maşalarını yargılamasından anlamlı bir sonuç beklemek mümkün değildir.

Burjuva hukuk ölçüsünde bile bir hukuk devleti olmayan TC'nin yargı organının da terörünün maskelenmesinden öteye bir işlevi yoktur. Bu sebeple Sivas davasının kararı hakkında uzun uzadıya yapılacak hukuki değerlendirmenin de basit bir hukuk jimnastiğinin ötesinde anlamı olmayacaktır. Kararın asıl önemli yönü siyasal niteliği ve anlamıdır. Hukuki açıdan şu söylenebilir: tahrik kavramı üzerinde kamuoyu daha uzunca bir süre meşgul olacak, mahkemelerde bunun tartışmaları sergilenecektir. Ancak bu tartışma bir tarafa Sivas davasında açık bir tahrik olduğu doğrudur. Mahkeme tahrik konusunda haklıdır; ama tahrik eden ve edilen konusunda yanılmaktadır. Tahrik edilen işçisi, emekçisi, kürt halkıyla ezilen kesimlerdir. Terör devletinin tükeniş politikası olan üniformalı, maskeli ya da cübbeli terörü sermaye düzenine karşı başkaldırının ve direnişin de iyi bir tahrikçisidir. Günü kurtarmak için çabalayan sermaye iktidarı bu tahriki ile kendi sonunu yaklaştırmaktadır. Tükeniş politikası olan terör bir noktaya kadar etkili olmaktadır. Sivas katliamıyla devletin vermek istediği gözdağı, sermaye düzenine, emekçi sınıfların besledikleri kinin daha da bilenmesi olarak geri dönecektir.

Küfür ve hakar

Kızıl Bayrak sayfalarında "İş-Ekmek-Özgürlük" sloganı üzerine yürütülen tartışmayı TDKP Merkez Yayın Organı Devrimin Sesi bir küfür ve hakaret yazısıyla karşıladı. *Ekim* son sayısında bu yazıyı olduğu gibi sayfalarında yayınladı. Ona karşı kaleme aldığı "Küfür ve Hakaret Yanıt Değildir!" ve "Cehalet Kanıt Değildir!" başlıklı iki yazıyla birlikte (Sayı 112, 1 Ocak 1995) TDKP-MK Yayın Organının seviye yoksunu saldırısı dolaysız olarak *Kızıl Bayrak*'ı da hedeflediği için, komünistlerin verdiği yanıtı sözkonusu küfür metniyle birlikte biz de bu sayımızda yayınlıyoruz. Küfür ve hakaret yolunun yalnızca bir zavallılık örneği olduğunu yineliyor, bugüne kadar hep bu yolu seçmiş olanlara söyleyecek sözleri varsa bunu mutlaka ideolojik mücadele sınırları içerisinde söylemek durumunda olduklarını da devrimci kamuoyu önünde bir kez daha hatırlatıyoruz.

Onlar yıllardır bunu hep yapıyorlar; kör ve ilkel düşmanlıkların saflarda yarattığı göz kararmasından sorunların ideolojik özünü gizlemek ve böylece sıkıntıları atlatmak için yararlanıyorlar. Sonra da, zamanın bu yüz kızartıcı tutumları nasılsa unutturacağına ve bu 3. sınıf gazeteye kimsenin dönüp bir daha bakmayacağına olan kesin inançla, bir şey olmamış gibi işlerine devam ediyorlar. Ama biz bu kez bu küfür belgesini kalıcılaştıracağız. Elbette mesele onların bundan ilerde utanç duyup duymamaları değildir; onlar bu tür bir insani ve devrimci duyarlılığı yitireli yıllar oldu. Onlarda böyle duygular olsaydı eğer, kendilerine "üç kardeşler" diyenlerin 7 yıl önceki kişisel dedikodu, küfür ve spekülasyon metinleri bile bugün onları yerin dibine geçirmeye yeterdi. Oysa bu bir yana, onlar utanç zincirlerine yeni halkalar eklemeye hala da özel bir eğilim duyuyorlar, bu doğrultuda özel bir ısrar gösteriyorlar. Bu insanlar, ideolojik-politik tartışma ve çatışmalara küfür karıştırmanın bir acz ve zavallılık örneği olduğunu kavrama yeteneğinden bile yoksundurlar. Onlar için artık yapılacak bir şey yoktur. Fakat onların bu konuda oluşturduğu iç karartıcı olumsuz örnek, fikir tartışmalarında ve devrimci siyasal mücadelede ne yapılmaması, nasıl davranılmaması gerektiği konusunda devrimciler için olumsuz bir ölçü işlevi görecektir.

İdeolojik eleştiriye karşı küfür ve spekülasyon

Peki mesele nedir? Devrimci okur *Kızıl Bayrak* sayfalarında "İş-Ekmek-Özgürlük!" sloganı üzerine *Liberal Demokratizmin Politik Platformu* başlıklı eleştiriden muhakkak ki haberdardır. Eleştiri, incelemenin girişinde de açıklıkla ifade edildiği gibi, komünistlerin 20 Temmuz eyleminin ardından alt kademe sendika bürokrasisinin özürcülerine karşı açtığı ideolojik mücadelenin bir devamı, tamamlayıcı bir parçasıdır.

Bu aslında, fazlasıyla gecikmiş bir mücadeledir. Yayın yıldönümü vesilesiyle kaleme aldığı 1 Ekim 1993 tarihli başyazısında *Ekim*, devrimci harekete ilişkin değerlendirmesini şu paragrafla noktalamıştı: "Bugün Türkiye devrimci hareketinde gitgide daha belirgin hale gelen bir başka davranış çizgisi ile yüzyüzeyiz. Bazı eski devrimci gruplar, bir zamandır Marksizm-Leninizm'in temel ilkeleri ve 'basit teorik gerçekler'ini kabul ile en pespaye bir reformist politika pratiğini birarada götürüyorlar. Klasik oportünizmin Kautsky'den miras bu davranış çizgisinin içyüzünü sergilemekte geç bile kalınmıştır." (Sayı: 82)

Ekim bir sonraki (15 Ekim 1993) sayısında ise, 26 Eylül 1993 günü İstanbul'da yapılan Sendika Şubeleri Platformu toplantısının ardından ve bu toplantının ortaya koyduğu vurucu gerçeklerden hareketle, *Sınıf Hareketinin Engelleri* başlıklı bir başyazı yayınladı. Burjuva reformizmi ve sendika bürokrasisinin sınıf hareketi üzerindeki yıkıcı etkisinin tahlilini, şu gözlem ve değerlendirme tamamlamaktaydı:

"Ve şimdi geliyoruz bugün artık güncelleştiğine dair işaretler vermeye başlayan üçüncü önemli engele. Bu küçük burjuva demokratizmidir. Önce 26 Eylül'de İstanbul'da yapılan Şubeler Platformu toplantısından bir yoldaşın izlenimlerini aktaralım:

"Toplantının bu bölümü bir yoldaşın ifadesiyle, sınıf hareketinin perspektiflerine yaklaşımda iki farklı çizginin mücadelesi şeklinde gerçekleşti. 'İş, ekmek, özgürlük'le başlayan ya da biten sloganlar çeşitlemesinde ifadesini bulan demokratizm çizgisi bir yanda, demokratik siyasal talepleri sınıfın iktidar mücadelesine, proleter devrim perspektifine bağlayan sosyalizm çizgisi öte yanda...' Yoldaş, devamla, bu demokratizm çizgisinin 'namuslu ve dürüst sendikacılar' söylemine ve bu ahlaki kategoriye giren sendika bürokrasisi kesiminin 'omuzlarına' yüklenen 'tarihi sorumluluklara' da değiniyor."

"Dikkate değer ve ortaya çıkış biçimi bizim için hiç de şaşırtıcı olmayan yeni bir olgu ve sorunla karşı karşıyayız. Küçük burjuva demokrasisi, sınıf hareketini geriye çekme ve düzen kanallarında boğulmaya mahkum perspektiflerle sınırlama şeklindeki olumsuz rolünün ilk örneklerini nihayet sergilemeye başlamıştır artık. Bunun tam da reformist partilerin sınıf hareketi nezdinde hayli yıprandığı ve sendika bürokrasisinin iyice teşhir olduğu bir gelişme aşamasına denk gelmesi ise, gelişme sürecinin doğasına uygundur."(Sayı: 83)

Görüldüğü gibi, "İş-Ekmek-Özgürlük!" platformu ile alt kademe sendika bürokratlarına yaslanma çizgisi üzerinden, yeni liberaller için "bir elmanın iki yarısı gibi" olan bu iki sorun üzerinden bir ideolojik mücadele ihtiyacı, 20 Temmuz'dan neredeyse 9 ay önce dile getirilmiş, fakat yazık ki bu önemli mücadele geciktirilmiştir. Fakat Sendika Şube Platformlarının 20 Temmuz rezaleti ile TDKP ile İP'in bu rezalete mazeret bulma yarışı(*), bu mücadelenin taşıdığı özel önemi ve aciliyeti ortaya koymuş, bir an önce başlatılmasının zorlayıcı etkeni olmuştur. Mücadelenin ilk safhası *20 Temmuz Dersleri* idi ve bunun ürünleri okura bugün bir kitapçık halinde ayrıca sunulmuştur.

20 Temmuz Dersleri bu mücadele için bir başlangıçtı ve bu değerlendirmelerde daha çok Sendika Şube Platformlarının durumu ele alınmıştı. Mücadeleyi sürdürmek, elmanın öteki yarısı olan "İş-Ekmek-Özgürlük!" sloganı ve platformunu da tahlil etmek, ideolojik anlamını ve politik sonuçlarını sergilemek gerekiyordu. Komünistlerin *Kızıl Bayrak* sayfalarında yürüttüğü tartışma bunun bir ifadesi oldu. Bu yayını tümüyle bir rastlantı, fakat elbetteki anlamlı ve tümüyle olumlu bir rastlantı olarak, *Bugünkü TDKP Üzerine Değerlendirme* izledi. Rastlantı diyoruz, zira *Devrimci Demokrasi ve Sosyalizm*'in 2. Baskısı için kaleme alınmış 6 bölümlük uzun bir inceleme buna vesile olmuştur ve değerlendirme bu incelemenin yalnızca son iki bölümünü oluşturmaktadır. TDKP Eleştirisi alt başlığı taşıyan bir kitabın yeni baskısı için bu vazgeçilmez bir ihtiyaçtı. Fakat "İş-Ekmek-Özgürlük!" eleştirisini daha genel çerçevede bütünlediği de açık bir gerçektir. Bu açıdan son derece isabetli ve işlevsel olmuştur.

Son tartışmaların bizim cephemizden durumu özetle budur. Geçmişte olduğu gibi bugün de, bizim eleştiri ve tartışmalarımız hiçbir biçimde ideolojik-politik çerçeveyi aşmamıştır. Yazdığımız her satır bunun onur verici bir kanıtı olarak ortadadır. Kaldı ki, omurgasız ve korkak oportünizmin hep yaptığı gibi, dergi sayfalarında unutulmaya da terkedilmemekte, peşpeşe kitaplaştırılmakta, böylece kalıcılaştırılmaktadır. *20 Temmuz Dersleri* çoktan okura sunulmuştur. Ötekilerin kitap halinde yayımı ise daha şimdiden okura duyurulmuştur.

Bizim yazılarımız yeniden incelensin; orada küfür bir yana, ideolojik mücadele ve niteleme sınırlarını aşan tek kelime bulmak mümkün olmayacaktır. Biz marksist-leninist bir politik hareketiz; tarihsel olarak geleceği temsil eden bir sınıfın devrimcileri olmak, onun dünya görüşünü ve ahlakını temsil etmek ve savunmak iddiasındayız. Biz ideolojik mücadeleye küfür bulaştırmayı değil komünist olana, devrimci sınıfı temsil etmek iddiasında bulunana, insan olana bile yakıştırmayız. Ama yazık ki birileri bunu ısrarla kendilerine yakıştırıyorlar. Kuşkusuz, herkes kendisine yakışanı yapacaktır. Herkes niyetinden bağımsız olarak, kendi gerçek dünya görüşüne ve sınıf kimliğine uygun biçimde davranacaktır. Ama artık söylemek zorundayız; savunulan görüşlerle kullanılan dil birarada değerlendirildiğinde, birilerinde liberalleşme ile lümpenleşmenin elele gittiği görülmektedir. Olayın daha da vahim olan yanı budur.

Fakat onlar bunu nedensiz yapmadıkları gibi, ilk kez de yapmıyorlar. Ne zaman ki yeni bir küfür ve spekülasyon kampanyasına ihtiyaç duydular, biliniz ki ideolojik eleştiri tam isabet kaydetmiş, umulandan daha etkili sonuçlara yolaçmıştır. Bu demektir ki eleştiri, bir yandan "içteki" ve dıştaki devrimci kadrolar için açıklayıcı ve uyarıcı olmuştur; öte yandan ise, gerçekleri ve gerçek kimliklerini gizleyerek siyasal yaşamlarını sürdürenlerin gerçek konumunu gün ışığına çıkarmıştır. Böylece de yalnızca onların çalımlı havalarının içyüzünü sergilemekle kalmamış, fakat kendilerine duydukları sığ ve aldatıcı güveni de parça parça etmiştir. İşte küfür ve spekülasyon tam da buna bir yanıt olarak devreye girmekte, eleştiri karşısındaki zavallılığın hırçınca bir dışa vurumu olmaktadır.

Bu bir panik ruh halidir. İlk belirtileri kendini daha "İş-Ekmek-Özgürlük!" sloganına ilişkin tartışma sürüyorken gösterdi. Daha bir-iki ay önce sınıf hareketi içinde yeri olmayanlara dönüp bakmayacağız diye yüksek perdeden kurumlananlar, eleştirinin henüz mürekkebi bile kurumadan o karma karışık laf yığını yazılarının birinde ilk işareti verdiler: "Bazıları, devrimci sınıf partisinin faaliyet ve mücadelesinin ürünü olarak, geniş yığınlar içinde yaygınlaşmış sloganların, revizyonizmin, Troçkizmin çöplüğünden alınmış anlayışlarla sözde eleştirisini, politika esnaflıklarını küçük burjuvaziye özgü ukalalıklarla örtmeye çalışarak, tefrikalar halinde yayınlamayı, propagandalarının eksenine oturttular." (*Devrimin Sesi*, sayı:182, Kasım '94)

Bunu bir sonraki sayıda, ekte yayınladığımız orta sayfa yazısı izledi. Yazı ilk satırından son satırına kadar "İş-Ekmek-Özgürlük!" sloganı üzerinden komünistlere verilmiş bir yanıt olduğu halde, bu durum güya kamufle ediliyor ve komünistlere ancak "bu arada" değinilmiş oluyor. Bu çocukça zavallıklara tenezzül etmek, bu adamların ruh hallerini ve onların komünistlere karşı duydukları derin kompleksi sergilemekten öte bir anlam taşımıyor elbet.

"Bu arada" değinmenin ilk cümlesi aynen şöyle:

"KB dergisi çevresi ise, tersten bir 'işportacı' uyanıklığıyla, karakterine ve varoluşuna uygun olarak, 'iş, ekmek, özgürlük' sloganını eleştirerek 'prim' yapmaya yöneldi."

Bunu ise şu izliyor: *"KB dergisinin esin kaynağı H. Fırat üzerinde, kısaca da olsa durmak gerekir. O'nun yedi yıllık tarihi, küçük burjuva karakter yoksunluğunun, tipik bir örneğini teşkil eder."*

Okur bu hakaretin devamını ekteki metinden izleyebilir ve böylece "karakter" üzerine konuşan bu adamların kendi karakterleri konusunda açık bir fikre ulaşabilir.

Sorumuz şudur: Tümüyle ideolojik bir tartışmada kişiler üzerinde durulmak ihtiyacı neden duyulur acaba? İdeolojik eleştiriyi ideolojik içeriğiyle karşılamak varken, devrimci olmak iddiasındakiler küfür ve hakaret yolunu nasıl olur da kendilerine yakıştırabilirler? *Kızıl Bayrak* "İş-Ekmek-Özgürlük!" sloganı üzerine tümüyle ideolojik içerikli bir eleştiri yapmıştır. Madem bu eleştiri sizi şu veya bu biçimde rahatsız etmiştir, buna karşılık olarak yapabileceğiniz tek şey onu ideolojik içeriğiyle yanıtlamaktır. Elbette buna zorunlu değilsiniz. Fakat illa yapmak istediğiniz bir şey varsa, bu ideolojik yanıttan başka bir şey olamaz. Fakat hayır, bu, bu adamların "karakter"ine uymaz; onların '87 ayrışmasından beri ideolojik eleştiriye yanıtları hep kişilere saldırmak ve küfretmek olmuştur. Bu onların 12 Eylül sonrası yeni "karakter"leridir.

12 Eylül kazazedelerini, zor dönemin mücadele kaçkınlarını, TİP-TKP artığı reformist aydınları, alt kademe sendika bürokratlarını bağırlarına basanlar, komünist ve devrimcileri küfürle onurlandırıyorlar. Bu aynı sayıda, alt kademe sendika bürokratlarını bir kez daha "tüm sorumluluğun" sahipleri ilan edenler; bu bürokratları "işçi sınıfının birleşik mücadelesini yaratma görevi" ile onurlandıranlar; işçileri bunların disiplinine uymaya çağıranlar, tüm bunları yapan bu aynı adamlar, buna karşılık

Ne zaman ki yeni bir küfür ve spekülasyon kampanyasına ihtiyaç duydular, biliniz ki ideolojik eleştiri tam isabet kaydetmiş, umulandan daha etkili sonuçlara yolaçmıştır. Bu demektir ki eleştiri, bir yandan "içteki" ve dıştaki devrimci kadrolar için açıklayıcı ve uyarıcı olmuştur; öte yandan ise, gerçekleri ve gerçek kimliklerini gizleyerek siyasal yaşamlarını sürdürenlerin gerçek konumunu gün ışığına çıkarmıştır.

t yanıt değildir

devrimci hareketi "küçük burjuva akımlar güruhu" ilan edebiliyorlar. Orta sınıf temsilcileriyle ilişkilerde liberalleşenler, tüm zaaflarına rağmen emekçi sınıflardaki mücadele isteğinin siyasal yansımaları olan devrimci gruplara karşı hasmane bir dil kullanabiliyorlar. Dedik ya, bu onların yeni kişiliği ve "karakter"idir.

Geride kalan 7 yıl ve "karakter" sorunu

12 Eylül döneminde ağır ve kolay bir yenilgi almış devrimci hareketimizin bu akibeti yaşamış başlıca gruplarından biri de TDKP idi. 1986 yılında bir kaç kentteki şekilsiz kalıntılar hariç bu parti hemen tümüyle örgütsel açıdan tasfiye olmuştu. Bu örgütsel tasfiyeye "dışardaki" MK'nın (ki içinde çizginin iki kurucusundan biri de yer almaktaydı) tasfiyeciliği ideolojik sonuçlarına vardırma eylemi eşlik etmişti. Bunu 1981 Nisan'ındaki manevi siyasal çöküntü "içeri"den tamamlıyordu.

Bu geriye gidiş ve yokoluş sürecine 1986 yılında yapılan müdahalenin başını, sonradan EKİM içinde yeralan kadrolar çekti. TDKP'nin başına çöreklenmiş bulunan (ve "üç kardeşler"in o dönem pek bağlı oldukları ve tasfiyelerine karşı çıktıkları) liberal öğeleri bu kadrolar bir yana ittiler. Dağılmış bir örgütün kalıntılarını toparlamak doğrultusundaki ilk çabalar, "içerde" unutulmuş "üç kardeşler"e ulaşmak ve nihayet 7 yıllık bir aradan sonra geçmişi ve geleceği tartışacak bir örgüt üst platformunu toparlamak, tüm bunlar, çok büyük ölçüde bu kadroların müdahalesi ve inisiyatifiyle gerçekleşti. Bu TDKP'ye yıllar sonra bir ilk sarsıcı devrimci müdahale idi.

Bu adamların 7 yıldır her tür kişisel saldırı ve küfrün konusu edegeldikleri H. Fırat, 1986 sonunda toplanan konferansa sunduğu gündem önerisini, aşağıdaki paragrafla bitiriyordu:

"TDKP içinde, ayrışma ve saflaşma bitmemiştir. Aksine, bir yönüyle yeni başlıyor. Bugüne kadarki ayrışma, büyük ölçüde karşı-devrim baskısıyla ve kendiliğinden oldu. TDKP'nin küçük burjuva sosyal temeli ve bileşimiyle bu temelden kaynaklanan küçük burjuva siyasal ve örgütsel yapısı, sınıf mücadelesinin ve yenilgi yıllarının baskısıyla farklılaşma sürecine girdi. Belirli bir kesim, özellikle de önderliğin bir bölümü liberal sol bir çizgiye kaydı. Açık tasfiyecilik bu kesimin bir bölümü tarafından yürütüldü. Şimdi TDKP, proleter bir siyasal akım olma çabası ve gayretinde. Büyük ihtimalle buna partinin bütün unsurları uyum sağlayamayacak, bu yeni ayrışma ve saflaşmalara yol açacaktır. Bu ayrışma ve saflaşmalar, devrimci proleter eğilim ile devrimci küçük burjuva eğilim arasında olacaktır. Bireylerin niyet ve iradesinden bağımsız olarak TDKP'nin mevcut ideolojik-siyasi ve sınıfsal temeli böyle bir saflaşma ve ayrışmaya müsaittir. Bundan korkmamalı, aksine açık bir tartışma ve ilkeli mücadele ile böyle bir ayrışma süreci bilinçli bir hale getirilmelidir." (*Belgeler-2*, s.26)

Bu iç ideolojik mücadele çağrısının hemen ardından, aylardır H. Fırat'ın şahsına karşı yüzkızartıcı bir iftira ve küfür kampanyası açan "üç kardeşler"den biri, bu kez öteki "iki kardeş"ini de yanına alarak, sürmekte olan kampanyayı ortak imzalı metinlere ("açık mektup"lara!) kadar vardırdılar. TDKP'de iç ayrışma kaçınılmazdı, fakat onlar bunun ideolojik-politik bir tartışma ve ayrışma olarak gerçekleşmemesi için ne gerekiyorsa onu yaptılar. Kişisel iftira ve saldırı kampanyasını boyutlandırdılar. Tüm iyi niyetlerine ve bu doğrultudaki çabalarına rağmen bunun önünü alamayan ve ideolojik tartışma ve çatışma zemininin kaybolduğu bu kirli ortamdan artık çekilmekten başka bir seçenek göremeyenler, geride kalanlarla yollarını ayırdılar ve 1987 Nisan'ında yayınladıkları yol ayrımı bildirilerinde şunları söylediler:

"Partiyi yıkıma, dağılmaya, içten içe çürümeye terkeden parti yönetimi hakkında alınan Ağustos Kararları, bu süreci tersine çevirmeyi, partiyi yaşadığı derin bunalımdan çıkarmayı amaçlıyordu. Bütün gerçeklerin partiye açıklanması, geçmişin köklü ve kapsamlı bir muhasebesinin parti gündeminin odağına konması ve bunun ilk adımını atması düşünülen Parti Konferansı kararı, bunun ifadesi idi."

"TDKP Olağanüstü Konferansı, Kuruluş Kongresinden beri geçen 7 yıllık aradan sonra toplanan ilk en üst parti platformuydu. Olağan bir sürecin ürünü değildi. Yıllardır süren yıkım ve tasfiye, gerçek bir örgütsel dağılma ve derin bir ideolojik, siyasi bunalım koşullarında toplanıyordu. Bütün bunlar, Konferansa tarihi bir misyon yüklüyordu. Vazgeçilmez ve ertelenemez görevi, TDKP'nin bugünkü gerçeğini, bütün bir geçmiş süreci temelinde değerlendirmek, yeni dönemin görevleri ve yönelimini bu değerlendirme temelinde ele almaktı. Bu yaşam ve ilerlemenin olmazsa olmaz koşuluydu ve bu nedenle de Konferans TDKP'nin son şansıydı. Bu yapılmadığı takdirde, TDKP, yılların beklentisini boşa çıkarmış olacak, değil kendi dışında, kendi içinde ve tabanı nezdinde bile iddia ve inandırıcılığını hepten yitirecekti."

Kızıl Bayrak "İş-Ekmek-Özgürlük!" sloganı üzerine tümüyle ideolojik içerikli bir eleştiri yapmıştır. Madem bu eleştiri sizi şu veya bu biçimde rahatsız etmiştir, buna karşılık olarak yapabileceğiniz tek şey onu ideolojik içeriğiyle yanıtlamaktır. Elbette buna zorunlu değilsiniz. Fakat illa yapmak istediğiniz bir şey varsa, bu ideolojik yanıttan başka bir şey olamaz. Fakat hayır, bu, bu adamların "karakter"ine uymaz; onların '87 ayrışmasından beri ideolojik eleştiriye yanıtları hep kişilere saldırmak ve küfretmek olmuştur. Bu onların 12 Eylül sonrası yeni "karakter"leridir.

"Bizler, soruna bu bilinç ve sorumlulukla yaklaştık. Ve üstümüze düşeni yapmaya çalıştık. Ne var ki, örgütsel yıkımın olduğu kadar, parti saflarındaki küçük burjuva yozlaşma ve çürümenin ürünü ve göstergesi olan yapay, biçimsel ve kişisel sorunlarla, bu devrimci çabanın karşısına çıkıldı. Bütün sabır ve iyi niyetimize rağmen, belgelerini tüm TDKP üye ve taraftarlarına ayrıca sunacağımız bu sorunları aşamadık ve Konferansımız kendi kendini tartışma konusu etme noktasına gelerek dağılışını hazırladı." (*TDKP-Leninist Kanat Bildirisi, Belgeler-1*, s.8)

TDKP-Leninist Kanat, bir yol ayrımının kendi ellerindeki mevcut tüm belgelerini kamuoyuna sundu (ötekileri geride kalanlar bugüne kadar özenle gizlediler). Dedikodu, iftira, kişisel saldırı ve spekülasyonların oluşturduğu toz dumanı dağıtmak ve geride kalanları açık bir ideolojik çatışma zeminine zorlamak için bu gerekliydi. İki ciltlik bu *Belgeler*'den birincisine yazılan kısa sunuş yazısında şunlar söyleniyordu:

"Bir kısmı utanç verici ve umut kırıcı olsa da, bu belgeleri yayınlamak zorundayız. Bu partililere ve taraftarlara karşı bir görevdir. Herkes gerçeği olduğu gibi bilmelidir. küçük burjuva yozlaşma ve çürümenin ifadesi olan kişisel ve spekülatif kampanyaların bir ölçüde olsun açığa vurulması açısından da gereklidir bu."

"Bu belgeleri yayınlayarak, bu faslı kapatıyoruz. Artık bizi, küçük burjuva yozlaşmanın ürünü sorunlar ilgilendirmiyor. Türkiye gibi, sınıf mücadelesinin önem ve ciddiyetinin, tüm siyasal-sınıf güçleri tarafından, her gün her an duyulup hissedildiği bir toplumda, bu tür sorunlarla daha fazla uğraşmak gerçek bir gaflettir. Hele de bunu, kendine komünist, işçi sınıfı devrimcisi diyenler yapıyorsa, gafletten öte ihanettir."

"Bu bilinçte olan bizler, bu belgelerin yayını esnasında söylediklerimiz dışında, bu konuya yeniden dönmemek kararındayız. İdeolojik-siyasal nitelikte sorunların ötesi, artık bizleri ilgilendirmiyor." (*Belgeler-1*, s.10)

Komünistler bunu aynı günlerde ortaya çıkışlarının ilk ideolojik metinlerinin yayınıyla birleştirdiler. *Yakın Geçmişe Genel Bir Bakış ve Platform Taslağı* Mayıs 1987'de yayınlandı. Kişisel saldırı ve spekülasyon çamurunu karmayı sürdürenler ise, elbette işleri salt bununla götürmenin güçlüğünü görüyor, sıkıntısını yaşıyorlardı. Yardıma "bir numaralı teorisyen"in broşürü yetişti. Z. Ekrem imzası ve *"Hatalarımız ve İnkarcı-Tasfiyeci Eğilim Üzerine"* başlıklı bu broşür, ekte yayınladığımız son küfümamede sürdürülen bazı küfür sözlerinin ilk kaynağıdır. Fakat yine de bu esas içeriği ile ideolojik bir metindi ve biz bu ideolojik yanıtı büyük bir memnuniyetle karşıladık. İşte H. Fırat'ın Z. Ekrem'e yanıt olarak kaleme aldığı kitabının Giriş bölümünde söylenenler:

"Z. Ekrem'in broşürünün yayınlanmasını memnunlukla karşılıyoruz. Bu, bir kaç açıdan çok iyi olmuştur. 1) Çeşitli yönleriyle TDKP gerçeğini, TDKP'nin en yetkin ve en yetenekli teorisyeniyle tartışmanın olanağı doğmuştur. 2) Bu en yetkin ve yetenekli teorisyenin kaleminden çıkan broşür, TDKP'nin geçmiş konumunu savunmanın azami sınırlarını herkesin gözleri önüne sermiştir. 3) Bu broşür yayınlanarak ve övgüsü ve reklamı yapılarak, Z. Ekrem oportünist kanada bayrak edilmiştir. Dolayısıyla, Z. Ekrem'in düşünce ve iddialarını eleştirip kofluğunu sergilemek, oportünist kanadın gelecekten yoksunluğunu da sergilemek anlamını taşıyacaktır." (*Küçük burjuva Popülizmi ve Proleter Sosyalizmi*, s.10)

Fakat geride kalanlar için Z. Ekrem'in broşürü ideolojik çerçevedeki bir tartışma için yalnızca bir atımlık barut oldu. Kişisel saldırı kampanyası sürdürüldü. "Üç kardeş"ten biri (Z. Ekrem) daha hesaplı davranarak susmayı tercih etti, öteki ikisi kendilerini (yalnızca örgüt içinde ve çeperinde dağıtılan) *Yoldaş* dergisinde H. Fırat'a kişisel saldırıları sürdürmeye verdiler. EKİM'in ideolojik cereyanının saflarda yarattığı sarsıntıyı göğüslemek ve onu etkisizleştirmek için, yapanlar payına hiç de onur verici olmayan bu tür bir faaliyetten başka yol yoktu önlerinde.

Kişisel saldırı ve küfrün değişmez konusu H. Fırat ise, ideolojik mücadelenin TDKP cephesini, 1989 yılının ilk yarısında kaleme aldığı *Devrimci Demokrasi ve Sosyalizm* kitabı ile noktaladı. 1989 yazından 1994 Temmuz'una kadar, siyasal mücadele içinde kaçınılmaz olanın, gerekli olduğunda şu veya bu grup için yapılan ve yapılmakta olanın sınırlarını hiçbir biçimde aşmayan eleştiri ve değinmeler dışında, bizim TDKP diye bir sorunumuz olmadı, olamazdı. Zira bu hareketin ileriye çıkamama durumunda geriye düşeceğini biz daha en baştan söylemiştik. Süreç bizim tahmin ettiğimizden daha hızlı ve bizim öngördüğümüzden daha iç karartıcı biçimde seyretti. Liberalleşmeye dümen kıran bir TDKP ile bizim ne işimiz olabilirdi ki?

20 Temmuz'u izleyen tartışmaların nedeni, çerçevesi ve amacı ise artık tümüyle başkadır. Bu, *Sınıf Hareketinin Engelleri*'nde tüm açıklığı ile ortaya konulmuş ve 20 Temmuz'u izleyen tartışmalarda ise bir çok kez yinelenmiştir.

Fakat bir an için farzedelim ki, H. Fırat 7 yıldır TDKP'yi hep bir ideolojik eleştiri konusu yapıyor olsun. Siyasal mücadelede bunda anormal olan nedir? Buna aldırmamak, "suskunluk fesadı"yla boğmak ya da buna hakettiği ideolojik yanıtı vermek, eleştiriye konu olanların iradesi ve tercihi dahilindedir. Fakat bu eleştiriden yakınmaya kalkmak, 7 yıldır niye hep bizimle uğraşılıyor diye feveran etmek, siyasal yaşamda ancak zavallılara yakışır. Bu duruma düşmek, bunun verdiği hırçınlıkla küfretmek, bu faillerin sahipleri için utanç verici olabilir ancak.

7 yıllık dönemin ilk iki yılında ve son bir yılında TDKP'ye ideolojik eleştiri olarak kaleme aldıklarımız, bizim için birer onur belgesi olarak kamuoyunun gözleri önündedir. Bu aynı şey 7 yıllık sürecimizin hemen tüm yazı ve belgeleri için de geçerlidir. Ya sizin küfür, hakaret, iftira ve spekülasyon belgeleriniz nerededir? "Üç kardeşler" imzalı "açık" mektuplarınız nerededir? Yoldaş dergisindeki küfürlerinize ne oldu? Oradaki iddialarınız, bu iddialara ilişkin olarak hapisten çıkar çıkmaz "parti"ye ve kamuoyuna açıklayacağınız "çok kesin kanıtlar"ınız nerededir? Kadrolarınıza ya da kamuoyuna 1987 yılı ayrışmasıyla ilgili olarak sunulmuş bir tek belgeniz ya da ideolojik çatışma metniniz var mıdır?

Bunları geçelim. Peki, ya "bir numaralı teorisyen"inizin o 1987 Mayıs'ında bir bayrak gibi salladığınız broşürü nerededir? *Devrimin Sesi* sayfalarında "iki numaralı teorisyen"in kaleminden çıkmış ve H. Fırat adı başlığa çıkartılarak yürütülmüş o sözde ideolojik mücadelenizin metinleri nerededir? Elbette bunlar da ortada yoktur. Siz bu metinlerin ideolojik içyüzünün sergilenmesinin verdiği çaresizlikle, aradan daha bir kaç ay bile geçmeden onları unutulmaya terketmeyi tercih ettiniz. Tıpkı *Kongre Belgeleri* ve *Program* da dahil '80 öncesinin bütün bir "külliyat"ını unutulmaya terketmeyi tercih ettiğiniz gibi. Bu bir ideolojik acz ve iflas durumu değilse nedir?

Hala küfrettiğiniz H. Fırat'a ya da daha genel planda EKİM'e karşı verilmiş bir ideolojik mücadelenin göstergesi olabilecek tek satırınız var mıdır bugün devrimci kamuoyunun gözleri önünde? Bunu yapmak yerine her seferinde küfür ve hakaret yolunu seçtiniz. Üstelik "inkarcılık", "tasfiyecilik", "troçkizm" vb., ideolojik-politik nitelemeleri yalnızca sıradan birer küfür derekesine düşürmekle kalmadınız, işi basit "sokak ağzı"na da döktünüz.

Yapmaya devam ediniz, size bu yakışır! Fakat siz siz olunuz, bütün bunlardan sonra kalkıp bir de "karakter" üzerine konuşmayınız.

Hareketimizin 7 yıllık süreci, 1987 Mayıs'ında yayınlanan ilk çıkış belgelerinden bugüne, tüm ideolojik evrimi ortadadır. Sahip çıkmayacağımız ya da hesabını veremeyeceğimiz tek bir temel ya da taktik düşüncemiz yoktur ki, siz kalkıp gösterebilesiniz.

Ya siz, ya sizin durumunuz? Sizler bu aynı 7 yılda omurgasız ve korkak bir oportünizmin pelteleşmiş bir örneği oldunuz liberal baylar! EKİM'in eğer size karşı yeni bir "suç"u varsa, bu da şu son aylarda "son durum"unuzu devrimci kamuoyunun önünde genel çizgiler içinde ortaya koymak olmuştur.

Yeni bir kişisel saldırı ve küfür kampanyasına girişmenizin nedeni de zaten bu değil midir!

* * *

1987 devrimci saflarda bir yol ayrımıydı; ayrışma ve saflaşmalara sahne oldu. İki yıl boyunca biz ideolojik mücadele yürüttük, siz yalnızca küfrettiniz.

20 Temmuz, sınıf hareketinin sorunları ve incelmiş yeni engelleri konusunda ek açıklıklar yaratan bir eylemdi. Biz bundan hareketle, aylardır reformist politikalara ve alt kademe sendika bürokrasisinin özürcülerine karşı ideolojik mücadele yürütüyoruz. Ve siz bir kez daha küfür ve hakaret yolunu seçiyorsunuz.

Seçiminiz size yakışıyor, küfretmeye devam ediniz!

(*) *Görülebildiği kadarıyla İP ile "aynı kefede değerlendirilme" bu bayların izzeti nefsine çok dokunmuş. Ne var ki bizim eleştirimizin her satırı kanıtlara dayalıdır. Biz temel bir taktik sorun karşısında pratikte aynı safa düşenlerin, aynı tutumu gösterenlerin objektif durumunu ortaya koyduk. Paralellik rahatsız edici ise bu kendi sorunlarıdır.*

EK: *Devrimin Sesi*'nden *(Sayı: 183, Aralık '94)*

İşçi sınıfı, özgürlük ve demokrasi taleplerinin en kararlı savunucusudur

'89 'lardan itibaren, işçi sınıfı hareketindeki yükselmeyle birlikte partimiz, mücadeleyi faşist diktatörlüğe karşı, devrimci demokratik halk iktidarına yöneltmek üzere, **"İş, ekmek, özgürlük-kahrolsun faşist diktatörlük!"** sloganını öne çıkardı. Slogan, işçi ve emekçi kitlelerin acil ekonomik ve siyasi taleplerinin, demokrasi ve özgürlük talepleriyle birleştirilmesini açık, kesin ve özlü bir biçimde ifade ediyordu. Kitlelere maledilmesindeki eksikliklerimiz bir yana; "İş, ekmek, özgürlük" sloganı, '90 1 Mayıs'ından Zonguldak grev ve direnişlerine; 1 Mayıs'lardan belli başlı kitle gösterilerine kadar ortaya çıkan mücadelelerde, geniş yığınlar tarafından benimsendi; grev,direniş ve gösterilerin ortak şiarı haline gelmeye başladı.

"Sosyal-Demokratlar için, yığınlara önderlik etmede doğru taktik sloganlara sahip olmak, bugün son derece büyük bir önem taşımaktadır. ***Devrimci bir dönemde, ilkelere dayanan sağlam taktik sloganların önemini küçümsemek kadar tehlikeli bir şey olamaz.*** (Abç., Lenin, İki Taktik)

Elbette ki sloganlarımız, partimizin asgari programında formüle edilen ilkelere dayanıyordu. Yani ülkemiz koşullarında, emperyalizm ve işbirlikçi egemen sınıfların ekonomik-siyasi egemenliğine son vererek kurulabilecek olan devrimci demokratik halk iktidarı, sosyalizme geçişin zorunlu bir ön koşuludur. Devrimin, "burjuva karakterde" bir devrim olması, işçi sınıfının uzak durmasını ve özgürlük bayrağını burjuvaziye teslim etmesini değil; tam tersine, bayrağı tümüyle kendi ellerine almasını; başta köylülük olmak üzere bütün emekçi sınıfların ve Kürt ulusal hareketinin özgürlük ve demokrasi taleplerini, tam ve kesin bir kararlılıkla savunmasını zorunlu kılar.

Bu anlayış, emperyalizm ve proleter devrimleri çağında "burjuva" anlamda siyasal özgürlüklerin de ancak ve ancak, işçi sınıfı tarafından tam ve eksiksiz bir şekilde savunulabileceğini kanıtlayan Leninizm'den, Ekim Devrimi'nin ve sonraki bütün devrimlerin kanıtlanmış tarihsel tecrübesinden esinleniyordu.

Sadece "iş, ekmek, özgürlük!" sloganının yaygınlaşması değil; son 4-5 yılın belli-başlı bütün olayları ve bu süre içinde belli-başlı sınıfların ve onların siyasal temsilcilerinin tutumları, bu tarihsel gerçeği bir kez daha doğruladı.

Özgürlük ve demokrasi taleplerinin, yığınlar için kazandığı önemi ve kendileri için taşıdığı büyük tehlikeyi, en başta işbirlikçi egemen sınıflar ve onların politik temsilcileri farkettiler. '91 seçim kampanyası, bunun açık kanıtıdır. Belki de cumhuriyet tarihinde '91 kampanyası kadar; demokrasi ve özgürlük taleplerinin bu kadar kaba bir sahtekarlık ve alçakça bir ikiyüzlülükle istismar edildiğine rastlamak zordur. Bir anlamda işbirlikçi egemen sınıflar, bütün tarihleri boyunca kazandıkları politik birikimi, en yetenekli ve tecrübeli temsilcileri aracılığıyla, daha sonraki dönemin açık faşist terörüne zemin hazırlayacak bir şekilde, demagojik bir kampanya yürüttüler. Gene, egemen sınıfların en tecrübeli temsilcileri, kendileri açısından cumhuriyet tarihi boyunca en ileri noktaya varmakta olan "siyasal güçsüzleşmeyi" de tespit ettiler. Bizzat bu durumun kendisi, temel demokrasi taleplerinin, etkisiz siyasal özgürlüklerin işçi ve emekçiler için önemini azaltmak bir yana; daha da artırdı.

"Toplumsal ve ekonomik özü bakımından Rusya'daki demokratik devrim, bir burjuva devrimidir. Ancak, bu doğru marksist önermeyi yineleyip durmak yetmez. Bunun doğru dürüst anlaşılması ve sloganlara doğru dürüst uygulanması gerekir... Özgürlük istemi esas olarak, burjuvazinin çıkarlarını ifade eder. Bu istemi ilk ortaya atanlar, burjuvazinin temsilcileri olmuştur. Burjuvazinin yandaşları, elde ettikleri bu özgürlüğü, onu ılımlı ve kılı kırk yaran burjuva dozuna indirgeyerek, barış zamanlarında devrimci proletaryanın, üstü örtülü biçimde, fırtınalı zamanlarda ise acımasız bir biçimde baskı altına alınmasıyla birleştirilerek onu tıpkı ustaları gibi kullanmışlardır."

"Ama yalnızca isyancı narodnikler, anarşistler ve ekonomistler, bundan özgürlük savaşımının yadsınması ve küçümsenmesi gerektiği sonucunu çıkardılar. Bu aydınca dar kafalı öğretiler, ancak bir süre için ve isteği dışında proletaryaya yutturulabilir. Proletarya, daima içgüdüsel olarak siyasal özgürlüğü gereksindiğini, her ne kadar özgürlüğün ilk etkisi burjuvaziyi güçlendirecek ve örgütlendirecek olsa da, herkesten çok kendisinin gereksindiğini kavramıştır."

"Unutmamalıyız ki, bugün sosyalizmi yakınlaştırmada eksiksiz siyasal özgürlükten, demokratik bir cumhuriyetten, proletarya ve köylülüğün devrimci demokratik diktatörlüğünden başka bir yol yoktur ve olamaz da." (Lenin, İki Taktik)

İşte, "İş, ekmek, özgürlük!" sloganının geniş işçi kitlelerince benimsenmesi, ML'nin işçi sınıfı için bir eylem "kılavuzu" olarak kazandığı somut ve pratik anlamın yenilenmiş bir kanıtını da oluşturmaktadır.

'91 kampanyasıyla, işbirlikçi egemen sınıfın temsilcileri, "Kürt realitesini tanıma" sözü verdiler ve SHP-HEP ittifakını teşvik ettiler. Kürt ulusal hareketi, belki de tarihinde elde etmiş olduğu en büyük avantajı, SHP ve işbirlikçi egemen sınıfların "siyasal çözüm" vaatlerine feda etmiş oldu. Egemen sınıflar, bu temel yanılgıdan yararlanıp, manevralarını SHP-DYP ittifakıyla tamamlayarak, bu yanılgıyı sadece Kürt ulusal hareketine değil; bütün bir devrimci harekete, işçi ve emekçi sınıflar hareketine yönelecek alçakça saldırıları için basamak olarak kullandılar. Ağır bedellere malolacak olan bu temel yanılgıdan çıkarılacak ders; "devrimci bir dönemde, ilkelere dayanan sağlam taktik sloganların önemini küçümsemek kadar tehlikeli birşey olmadığı" gerçeğidir.

Böylece, karşı-devrimin eksenini oluşturan işbirlikçi egemen sınıflar, reformist burjuvaziyi de yedekleyerek alçakça bir demagoji eşliğinde, açık ve çıplak faşist terörle demokrasi ve özgürlük özlemlerini boğmaya yönelirken; devrim cephesinin ekseni durumunda olan işçi sınıfı da, "iş, ekmek, özgürlük" taleplerini, daha ileri bir bilinçle ve daha geniş yığınlar halinde sahiplendi. Egemen sınıflar açısından, terörün dizginsiz boyutları, siyasal bir güçlenmeyi değil; tersine kesin bir siyasal güçsüzleşmeyi, temellerindeki koflaşmayı göstermektedir. İşçi sınıfı ise, demokrasi ve özgürlük taleplerini bütün kapsamıyla sahiplendikçe, daha geniş emekçi yığınları birleştirebileceği politik temeli güçlendirmektedir ve güçlendirecektir.

Diğer "sol" akımların, son 4-5 yılın olayları karşısındaki tutumu ne oldu?

Hemen hemen belli başlı eski ve yeni revizyonist ve küçük burjuva akımların bütünü, "sağlam taktik sloganlar" bir yana; herhangi bir taktiğe de sahip olmadıklarını ortaya koydular. Sadece bu durumun kendisi bile, revizyonist ve küçük burjuva akımların, sınıf hareketi karşısındaki tutumlarının veya açık ve net bir tutuma sahip olmadıklarının kanıtıdır.

Buna karşılık, herbirisi kendine özgü yöntemlerle ve kendi çapında, işçi hareketinin önünü karartmaktan, kendi karamsarlık ve çöküntülerini, devrimci sınıf hareketini ukalaca yargılayarak örtme çabasından geri durmadılar.

Bir bütün olarak ele alındığında, bu akımların hemen hemen tümü, demokrasi bayrağını büyük burjuvazinin ellerine teslim ederek, kendileri de liberal bir muhalefet rolünü üstlendiler. Soyut, açık ve somut hedeflerden yoksun bir propaganda ve ajitasyon dışında, temel demokrasi taleplerini, işçi ve emekçi sınıflara maledecek sistemli bir faaliyet içinde olmadılar.

DY çevreleri ve bir kısım revizyonist akımların, "Söz, yetki, karar tüm çalışanlara", "Üreten biziz, yöneten de biz olacağız" türünden soyut, muğlak; açık ve somut taleplerden, pratik hedeflerden yoksun sloganları açıktır ki, sınıfın bilinç ve sorumluluğunu bulandırmaktan başka bir anlam taşımaz. DY çevreleri ve revizyonist akımlar pratikte de, "Demokrasi Platformu", Zonguldak'taki "Temsilciler Kurulu" örneklerinde olduğu gibi; sınıfa karşı ve açıktan burjuva partilere bağlanan bir platformda oldular.

D. Perinçek, '91'le birlikte "demokrasi" sorununu Demirel'e havale edip, "sosyalizm" için "emekçi anayasası" hazırlıklarıyla uğraşmaya koyuldu.

EB çevresi, "İş, ekmek, özgürlük" sloganının yaygınlaşmasına da bağlı olarak, tam bir "işportacı" uyanıklılığıyla sloganı sahiplendi. Elbette ki amacı, yaratabileceği yanılsamadan yararlanmaktı.

KB dergisi çevresi ise, tersten bir "işportacı" uyanıklılığıyla, karakterine ve varoluşuna uygun olarak, "iş, ekmek, özgürlük" sloganını eleştirerek "prim" yapmaya yöneldi.

KB dergisinin esin kaynağı H. Fırat üzerinde, kısaca da olsa durmak gerekir. O'nun yedi yıllık tarihi, küçük burjuva karakter yoksunluğunun, tipik bir örneğini teşkil eder.

Bilindiği gibi, 12 Eylül yenilgi ve gericilik yıllarına ek olarak, '85'lerden itibaren yaygınlaşan Gorbaçovcu saldırı ve tasfiye dalgasının tipik ürünü olan Y. Küçük, şarlatanca demagoji ve sözde "sol" bir gevezelikle, genel olarak Marksizm ve özel olarak da Türkiye devrimci hareketi hakkında, uluorta ahkam keserek "prim" toplamanın yolunu açtı. Esas olarak, revizyonizmin çöküşünden ve 12 Eylül yenilgisinin sorumluluğundan kaytarmanın kışkırtıcılığını yapan Y. Küçük, her kesimden "çömez"ler buldu.

H. Fırat'da, işte bu çömezlerden birisi olarak sahneye çıktı. Her nasılsa "mensubu" bulunduğu TDKP'nin çizgisinin "küçük burjuva" olduğunu bir gecede keşfederek, hidayete erdi. Mantık mükemmeldi(!): Kurulduğunda bütün işçi sınıfı "hazırol"a geçmediğine göre, bu kurulan, sınıf partisi olamazdı(?) O halde, kurulduğu anda bütün işçi sınıfının, karşısında selama duracağı bir partiyi kendisi kurabilirdi(!) Tasfiye etmeye çalıştığı sınıf partisinden tasfiye edilişinden sonraki 7 yılını, bu "sırrı"(!) keşfetmeye adadı. Söze değil eyleme bakmak gerekirse, H. Fırat'ın son 7 yıllık eylemi budur. Hayatını ve bütün külliyatını, yeniden ve TDKP'ye düşmanlık üzerinde inşa etti. Cephaneliği ise, tarihin çöplüğüne atılmış olan Troçkizm'in cephaneliği oldu. TDKP'ye olan düşmanlık, işçi sınıfı hareketinin tarihine olan düşmanlıkla birleşti. Sosyalizmin ve Komintern'in yaşanmış ve kanıtlanmış tarihini, yeniden ve ünlü Troçkist İzhak Deutscher'in kaleminden keşfetti. Elbette ki, "İş, ekmek, özgürlük!" sloganını da, yaşamının gecikmiş sayılabilecek bir noktasında keşfettiği Troçkizmin cephaneliğinden alınmış düşüncelerle eleştirdi.

Herkes bilir ki, ML'ye yönelen saldırılar yeni değil. H.Fırat'ın "tarihsel şanssızlığı", gözleri yeni açılmakta olan köpek yavrusu gibi, her parıltıyı "güneş" olarak algılamasında ve ilk defa kendisinin keşfettiğini zannediyor olmasındadır.

Türkiye işçi sınıfı, kendi yaşamına tümüyle yabancı olan, bu "meydan savaşları kazanmış" pozlarındaki "Napolyon" taslaklarına sadece gülüp geçecek kadar siyasi bilinç ve tecrübeye sahiptir. H. Fırat, bugün siyasal açıdan "Zübük" benzeri bir mizahın; 7 yıllık külliyatına baştan sona konu olan "paranoya" düzeyindeki TDKP düşmanlığıyla da, tıbbi açıdan psikiyatrinin konusu olabilir.

Son 5 yılın mücadelelerinin gösterdiği bir diğer gerçek de, işçi sınıfının giderek daha geniş kesimlerinin, kendi sınıf taleplerine ve sorumluluklarına bütün bir revizyonist ve küçük burjuva akımlar güruhundan daha ileri bir bilinçle sahip çıkmakta olduğu gerçeğidir.

Partimiz açısından sorun, bugün, temel demokrasi ve özgürlük taleplerinin, bütün kapsamıyla işçi ve emekçi yığınlara mal edilmesi; ajitasyon ve pratik eylem sloganları haline gelmesi için, daha bilinçli ve sistemli bir çaba içinde olmak; sınıfın pratik eylemine, doğru sloganlarla yön vermektir. Özel olarak, işçi sınıfı demokrasi ve özgürlük taleplerine tam ve kesin bir kararlılıkla sahip çıktığı ölçüde, demokrasi mücadelesinin öncülüğünü elde edip güvenceye alacağı gibi; sosyalizme kesintisiz geçişin koşullarını da şimdiden hazırlamış olacaktır. Mücadeleye atılan işçiler, her geçen gün daha açık bir şekilde, bu gerçeği farketmektedirler.

Bu sloganın, ne zaman bir propaganda sloganı, ne zaman bir ajitasyon ve eylem sloganı, ne zaman kesin ve açık bir direktif olarak öne sürüleceği, devrimci bir sınıf partisi için, ML'nin bir eylem kılavuzu olarak kavranmasını gerektirdiği gibi; aynı zamanda, O'nun sınıfın canlı bir parçası olmasını; toplumsal hayata bütün yönlerden nüfuz edebilmesini de gerektirir. Doğru taktiklerin, sadece belirlenmesi değil; hayata geçirilmesi de, ancak mücadelenin merkezinde, kitlelerin tam kalbinde yer alabildiğimiz ölçüde pratik bir anlam kazanır. Esas olarak, kitlelerin mücadeleye katılma derecesini olduğu kadar; aynı zamanda, mücadelenin biçimini, direnç ve kararlılığını da belirleyecek olan taleplerin kapsamı ve sahiplenilme derecesidir.

Ülkemiz somut koşullarında işçi sınıfının, en küçük hak talepleri için bile mücadeleye atıldığında, hızla kapsamı genişleyen ekonomik ve siyasi taleplerle yüzyüze geldiğini, somut örnekler göstermektedir. *"Ekonomik ve siyasi yaşamın bu içiçeliği, hareketin kudreti için gerekli bir kanal ve aynı zamanda hareketin gücü için bir güvencedir."* (Lenin)

Bugün, "iş, ekmek, özgürlük" talepleri, temel demokrasi talepleriyle, en geniş kapsamıyla birleştirilerek, işçi ve emekçi sınıflara maledildiği ölçüde, "Kahrolsun faşist diktatörlük-yaşasın devrimci demokratik halk iktidarı!" sloganının giderek bir eylem sloganı haline gelmesi de kaçınılmazdır.

Bizim görevimiz, bunu bir eylem sloganı haline getirmek; bu eylemin zaferi için gerekli gücü, mücadele ve örgüt biçimlerini bizzat mücadelenin içerisinde inşa etmek, güçlendirmek; ileri doğru devrimci atılımın üzerimize yüklediği pratik-siyasal ve örgütsel sorumlulukları, bütün varlığımızla omuzlamaktır.

Cehalet kanıt değildir!

Rusya'da "Devrimin burjuva-demokratik içeriği, ülkenin toplumsal ilişkilerini (yapısını, kurumlarını) ortaçağdan, serflikten, feodalizmden temizlemek demektir" (Lenin). Peki ya Türkiye'de devrimin toplumsal-iktisadi içeriği nedir? Rusya'da devrim, soylular sınıfının iktidarını temsil eden "otokrasi ile kapitalist Rusya'nın tüm yapısı arasındaki çelişki"yi çözecekti (Lenin). Peki ya Türkiye'de neyi çözecek? Rusya'da "burjuva devrim", burjuva toplumun engelsiz gelişmesi için normal koşulların yaratılması anlamına geliyordu. Ya Türkiye'de devrim ne anlama geliyor?

Küfrü ve hakareti bir davranış biçimi olarak benimseyenlerin cahilliğine hiç şaşırmamak gerekir. Zira küfür aynı zamanda cahilliğe özgü bir durumdur. Bu küfürbazlar, komünistlerin "İş-Ekmek-Özgürlük!" sloganı üzerinden yönelttiği ideolojik eleştirinin yarattığı etki ve sarsıntının önünün salt küfürle körüklenen bir düşmanlıkla kırılamayacağını hissetmiş olmalılar ki, siyasal özgürlük mücadelesinin taşıdığı özel önem üzerine *İki Taktik*'ten altalta dizdikleri bir kaç alıntıyla ciddi ciddi bir şey kanıtladıklarını zannediyorlar. Gerçekte ise, yalnızca Lenin'in liberal olduğu kadar cahil okurları olduklarını tüm açıklığı ile ortaya koymuş oluyorlar. TDKP-Merkez Komitesi yayınında yer alan yazıyı bu açıdan da ibret verici bir belge sayıyoruz.

Önce Türk-İş'ten ödünç alınan ve tadilattan geçirilmiş haliyle kullanılan "İş-Ekmek-Özgürlük!" sloganının konumuna açıklık kazandırılıyor. Fakat belirsizliğe duyulan o güçlü oportünist eğilimle tercih edilen muğlak laf kalabalığının içinden, siz bunun "devrimci demokratik halk iktidarı" stratejik hedefine bağlı bir taktik slogan olduğunun ima edilmek istendiğini zar zor çıkarabiliyorsunuz.

Bunun ardından, *İki Taktik*'ten (Önsöz'ünden) altı çizilerek yapılan bir alıntı; duruma ek bir açıklık kazandırıyor: *"Devrimci bir dönemde, ilkelere dayanan sağlam taktik sloganların önemini küçümsemek kadar tehlikeli bir şey olamaz."*

Cehalet daha burada başlıyor. Burjuva devriminin sorunlarını ele alan bir temel eser olan *İki Taktik*, burjuva devrimini bir saplantı haline getirmiş bu demokrat bayların 20 yıllık başucu kitabıdır. Fakat onlar hala da, *İki Taktik*'te kullanılan "taktik" kavramının anlam ve kapsamının aynı kavramın bugün yerleşmiş bulunan anlam ve kapsamından tümüyle farklı olduğundan bile bihaberdirler. Bu adamlar bu kitabın kapağına yeniden bir göz atarlarsa, orada aynen şöyle yazıldığını okurlar: *Demokratik Devrimde Sosyal-Demokrasinin İki Taktiği*. Lenin'in teorik ve tarihsel önemi büyük kitabında, kitle hareketinin yükselmesinin ya da alçalmasının bugün bildiğimiz anlamıyla taktik sorunları ya da istemleri değil, fakat burjuva demokratik devrimde izlenecek marksist stratejinin sorunları ele alınır. Demokratik devrimde proletaryanın sınıf hegemonyası, köylülükle ittifak, liberal burjuvazinin konumu ve bu sınıfa karşı tutum, devrimin yolu, muzaffer bir devrimin ortaya çıkaracağı iktidarın yapısı ve sınıf niteliği, devrimin bir sonraki aşamaya geçişinin sorunları vb. tartışılır. "Demokratik Devrimde Sosyal-Demokrasinin İki Taktiği"nden biri olan "bolşevik taktik", bu devrime ilişkin bolşevik stratejik çizgiyi, ötekisi olan "menşevik taktik" ise menşevik stratejik çizgiyi anlatır. *İki Taktik*'te burjuva devrimi, sosyal devrim temel hedefi üzerinden bir "taktik aşama" olarak görülür.

Lenin'in cahil okurları yaptıkları alıntıda bir "taktik" ifadesi görmüşlerdir ya, hemen bunu bugünkü dağarcıklarıyla karşılaştırıyorlar ve böylece "İş-Ekmek-Özgürlük!" gibi bir taktik slogana sahip olmanın huzurunu yaşıyorlar. Bunun verdiği doygunluk ve hoşnutlukla ekliyorlar: "Elbetteki sloganlarımız, partimizin asgari programında formüle edilen ilkelere dayanıyordu". Lenin, demokratik devrimde izlenecek marksist taktiği azami programın temel ilkeleri ışığında formüle etmişti. Leninizm kavrayışları burjuva demokratik devrimin sınırlarını aşmayanların ise, Lenin'i taklit etme çabası içindeyken, bu aynı şeyi "asgari programda formüle edilen ilkeler" ışığında yapmış olduklarını söylemelerine şaşırmamak gerekir.

Fakat dahası var. Lenin başlamış bulunan 1905 devrimi esnasında sağlam ilkelere dayalı taktik sloganların önemini vurgularken, gündemdeki devrimin tüm temel sorunları üzerine bir açıklığın hayati önemini vurgulamış oluyordu. Peki ya yıllardır devrimin temel sorunlarını belirsizlik içinde bırakan, suskunlukla geçiştiren bu bayların, salt kendiliğinden mücadelenin ürünü yüzeysel bir sloganı kanıt göstererek Lenin'in sözlerini kendilerine dayanak yapmalarına ne demeli. "İş-Ekmek-Özgürlük!" istemlerini sloganlar tekerlemesine dönüştürmenin, sendika bürokratlarının işçilerin önüne sürdükleri bu sınırlı platformun "sağlam ilkelere dayalı" politikayla ne alakası var?

Son bir noktayı daha eklemeden geçmeyelim. "Partimizin programı"ndan sözedilebilmesi için, böyle bir programın dostun düşmanın gözleri önünde göndere çekilmiş bir bayrak olarak dalgalanıyor olması lazım. Oysa bu bayların programı yıllardır çekmecelerde küflenmeye terkedilmiştir.

Devam ediyoruz. Bu karışıklıkları Türkiye devriminin "burjuva karakteri" üzerine açık bir beyan izliyor. Bu açıklığı ise, bu devrimin stratejik ekseninin "burjuva anlamda siyasal özgürlükler"in kazanılması üzerine özel önem taşıyan bir öteki açıklık tamamlıyor. Böylece, komünistlerin ideolojik mücadelesi ve basıncı, bu yeni dönem liberallerini kendi gerçek platformlarını yeterli açıklıkta ortaya koymak zorunda bırakmış oluyor. Kapitalist bir ülkede ve sermayenin sınıf egemenliği koşullarında bu platformun ne anlama geldiği ise, bizzat "İş-Ekmek-Özgürlük!" sloganını konu alan eleştiride yeniden ortaya konulmuş bulunduğu için, bizi burada yalnızca Lenin'in liberalce olduğu kadar cahilce okunuşunun sergilenmesi ilgilendirmektedir.

Devrimin burjuva karakteri ve onun temel hedefi olarak "burjuva anlamda siyasal özgürlükler" üzerine yaratılan açıklığı, doğal olarak *İki Taktik*'in Türkiye'deki siyasal mücadelelere gülünç bir adaptasyonu izliyor. "İşçi sınıfı, özgürlük ve demokrasi bayrağı"nı burjuvaziye bırakmamalıymış! Buna ilişkin bozuk bir laf kalabalığını Lenin'den uzun alıntı parçaları izliyor ve böylece demokrasi mücadelesinin bu liberal tutkunları güya kendilerine teorik dayanaklar bulmuş oluyorlar.

Okur okumayı burada bırakıp Lenin'den yapılan bu alıntılara ibretle bakmalıdır. Bizzat bu alıntılarda Lenin'in şu ifadeleri yer alıyor: *"Özgürlük istemi esas olarak, burjuvazinin çıkarlarını ifade eder". "Her ne kadar özgürlüğün ilk etkisi burjuvaziyi güçlendirecek ve örgütlendirecek olsa da".*

Yoksa bu liberal baylar bunun Türkiye'de de böyle olduğuna ya da olacağına mı inanıyorlar? Çarlık Rusyası'nın iktisadi-toplumsal koşulları ile bugünün Türkiye'sinin iktisadi-toplumsal koşulları arasındaki derin uçurumun bu cahilce gözden kaçırılışına ancak acımayla bakılabilir. Rusya'da feodal soylular sınıfı iktidardaydı, Türkiye'de sermaye sınıfı iktidardadır. Rusya'da siyasal gericiliğin temel kaynağı ve dolayısıyla siyasal özgürlüğün baş engeli soyluluk ve onun otokratik iktidarıydı, Türkiye'de siyasal gericiliğin temel dayanağı ve dolayısıyla her türlü özgürlüğün baş engeli sermaye sınıfı ve onun burjuva sınıf iktidarıdır. Rusya'da burjuvazi reformcu çizgide bir "muhalif" sınıftı, Türkiye'de burjuvazi iktidara mutlak egemen sınıftır. Rusya'da burjuvazi, onu sefil ("Şipovvari"!) bir anayasa taviziyle yarı yolda boğmak için de olsa, "devrimden yana" görünüyordu, Türkiye'de burjuvazi adını nasıl koyarsanız koyun her türlü devrimin baş hedefi ve baş düşmanıdır.

Rusya'da "Devrimin burjuva-demokratik içeriği, ülkenin toplumsal ilişkilerini (yapısını, kurumlarını) ortaçağdan, serflikten, feodalizmden temizlemek demektir" (Lenin). Peki ya Türkiye'de devrimin toplumsal-iktisadi içeriği nedir? Rusya'da devrim, soylular sınıfının iktidarını temsil eden "otokrasi ile kapitalist Rusya'nın tüm yapısı arasındaki çelişki"yi çözecekti (Lenin). Peki ya Türkiye'de neyi çözecek? Rusya'da "burjuva devrim", burjuva toplumun engelsiz gelişmesi için normal koşulların yaratılması anlamına geliyordu. Ya Türkiye'de devrim ne anlama geliyor?

Liberal cehaletin içler acısı halini sergilemek için daha da çoğaltılabilecek bu sorular silsilesinin bir tekini bile sormak gerçekte yeterlidir. Aslında bunca çaba gereksizdir; yıllardır sürdürülen tartışmalar bir yana, en son olarak, Türk-İş'ten ödünç alınma slogan üzerine tartışmalarında komünistler, *İki Taktik*'in bu liberal adaptasyonu üzerinde bir kez daha durdular. *Sermaye İktidarı ve Demokrasi Mücadelesi* başlıklı bölümde, buna ilişkin tartışma, şu sözlerle başlıyor: *"Tahmin edileceği gibi, siyasal demokrasinin kazanılmasıyla proletaryanın kurtuluşu arasında kurulan yukarıdaki türden bir bağlantının esin kaynağı, Lenin'in, başta İki Taktik olmak üzere, Rus burjuva devriminin anlamı ve tarihsel sınırlarını ele aldığı çeşitli metinlerdir. Fakat esinlenenlerin talihsizliği, Lenin'in, feodal soyluluğun iktidarını temsil eden otokratik çarlık rejiminin devrilmesinin ve bu sayede siyasal özgürlüğün kazanılmasının toplumsal anlamı ve tarihsel sınırları üzerine konuştuğunu, bu basit ve açık gerçeği, bu kadar kolay gözden kaçırmalarındadır. Rusya'nın içinde bulunduğu o somut tarihsel evrede Rus burjuva devriminin marksistlerce formüle edilen net hedefi ve sınırı, zaten 'burjuva toplumun tam demokratikleşmesi'nden başka bir şey değildir. Demokratik Cumhuriyet'in de bundan öteye bir anlamı yoktur."* (Bkz, *Kızıl Bayrak*, sayı: 9)

İki Taktik'in bu cahil okurları, bu temel eserde Lenin'in önemle "Soyut gerçek diye bir şey yoktur. Gerçek her zaman somuttur" dediğini, ve dolayısıyla, şu veya bu istemin somut tarihsel koşullardan bağımsız olarak ele alınamayacağını ve ortaya koyulamayacağını özenle vurguladığını, gözönünde bulundurmak zorundaydılar. Lenin bunu, üstelik tam da siyasal özgürlük (demokratik cumhuriyet) sorunu üzerinden örnekler:

"Somut siyasal amaçlar, somut koşullar içerisinde belirlenmelidir. Herşey görelidir, herşey akıp gider ve herşey değişir. Alman sosyal demokrasisi, cumhuriyet istemini programına koymuyor. Almanya'da durum öyledir ki, bu sorun pratikte sosyalizm sorunundan ayrılamaz. (...) Rus sosyal demokrasisinde cumhuriyet isteminin program ve ajitasyon dışı bırakılması diye bir sorun hiçbir zaman olmamıştı bile, çünkü ülkemizde cumhuriyet sorunu ile sosyalizm sorunu arasında ayrılmaz bir bağ olduğu sorunu bizde sözkonusu edilemez. 1898'in Alman sosyal-demokratının cumhuriyet sorununa özel bir ağırlık vermemiş olması oldukça doğaldı ve bu ne bir şaşkınlığa ne de bir suçlamaya neden olabilir. Ama 1848'de cumhuriyet sorununu arka plana iten bir Alman sosyal demokrasi düpedüz bir devrim haini olurdu. Soyut gerçek diye bir şey yoktur. Gerçek, her zaman somuttur." (*İki Taktik*, Sol Yayınları, 5. baskı, s.100)

"Demokratik Devrimde Sosyal-Demokrasinin İki Taktiği"nden biri olan "bolşevik taktik", bu devrime ilişkin bolşevik stratejik çizgiyi, ötekisi olan "menşevik taktik" ise menşevik stratejik çizgiyi anlatır. *İki Taktik*'te burjuva devrimi, sosyal devrim temel hedefi üzerinden bir "taktik aşama" olarak görülür.

Lenin, 19. yüzyılın ➡

sonunda siyasal özgürlük sorunu Almanya'da önemini yitirdi demiyor, fakat "Bu sorun pratikte sosyalizm sorununun ayrılamaz artık" diyor. Bu bakış açısının ne kadar özel bir önem taşıdığını tarihsel olayların sonraki seyri üzerinden daha iyi anlayabiliriz. 1918 Kasım'ında artık Alman burjuvazisinin safına geçmiş bulunan Alman sosyal demokrasisi, tam da cumhuriyet sorununu pratikte sosyalizm sorunundan ayırarak, yani geçmişteki perspektifine ihanet ederek Alman Devrimi'ni boğmayı başarabildi. Ne var ki bütün bunları anlayabilmek için, küçük burjuva demokratı değil de komünist olmak gerekir ki, zaten cehaleti tamamlayan asıl sorun da budur.

Otokratik soylular Rusyası ile bir burjuva cumhuriyet olan Türkiye'yi bu kadar kolay birbirine karıştıran TDKP-MK yayın organına, *İki Taktik*'ten bir kaç alıntı da biz verelim:

"Bir burjuva devrim, burjuva yani kapitalist toplumsal ve ekonomik sistem çerçevesinin dışına çıkmayan bir devrimdir. Burjuva devrim, kapitalist gelişmenin gereksinmelerini ifade eder ve kapitalizmin temellerini yıkmaktan çok uzaktır, tersi yönde bir etki yapar, bu temelleri genişletir ve derinleştirir. Onun için bu burjuva devrim yalnızca işçi sınıfının çıkarlarını değil, tüm burjuvazinin çıkarlarını da ifade eder." (s.49-50)

"Burjuva devrim, geçmişin kalıntılarını, (yalnızca otokrasiyi değil monarşiyi de içeren) feodal kalıntıları, en kararlı bir biçimde süpürüp atan, ve kapitalizmin en geniş, en özgür ve en hızlı bir biçimde gelişmesini en eksiksiz biçimde güvence altına alan bir altüst oluşun ta kendisidir." (s.51)

"Devrime karşı birleşenler, otokrasidir, saraydır, polistir, bürokrasidir, ordudur, ve bir avuç aristokrasidir. ... Üstelik, burjuvazi, bir bütün olarak, şimdi devrimden yanadır, özgürlük konusunda ateşli söylevler vermekte ve halk adına ve hatta devrim adına, giderek daha sık konuşmaktadır. Ama biz marksistler, ... burjuvazinin devrimi desteklemede tutarsız, çıkarcı ve korkak olduğunu biliyoruz. Burjuvazi dar, bencil çıkarları karşılanır karşılanmaz, tutarlı demokrasiye 'yüz çevirir çevirmez' (...) yığın halinde kaçınılmaz olarak karşı-devrime, otokrasiye yönelecek, devrime ve halka karşı dönecektir." (s.116-117)

Rusya'da burjuvazi ara bir sınıftı, Türkiye'de ise iktidardaki egemen sınıftır. Bu denli temel bir farkı gözden kaçırarak *İki Taktik*'ten Türkiye devrimi için "sağlam ilkelere dayalı" sözde sonuçlar ile "özgürlük mücadelesini büyük burjuvazinin ellerine terketmemek" üzerine temel bir ders çıkaran "öncü" bir partinin hali, ne içler acısı bir durumdur!

"... bu akımların hemen tümü, demokrasi bayrağını büyük burjuvazinin ellerine teslim ederek, kendileri de liberal bir muhalefet rolünü üstlendiler." Düşününüz ki, bunu bu baylar, 20 yıllık temel kusuru kendi içinde idealleştirilmiş bir "demokrasi mücadelesi"nin çerçevesini aşamamak olan Türkiye sol hareketi için söylüyorlar! Oysa bilmeleri gerekirdi ki, sermaye iktidarı koşullarında, "liberal sol muhalefet"in çizgisi, her zaman, tam da kendi başına idealleştirilen, pratikte sermaye iktidarının devrilmesi ve sosyalizm sorunundan kopartılan bir "demokrasi mücadelesi" eksenine dayalıdır. Bu demokrasi mücahitleri, "İş-Ekmek-Özgürlük!" platformundan beri, gece gündüz "yaşasın demokrasi mücadelemiz" ayinleri düzenleyen "Devrimci Yol çevresi" kalıntıları ve her zaman "yüzyıllık demokrasi mücadelemiz" türküsünü çağıran Doğu Perinçek çevresi ile aynı genel kategoride yer aldıklarının farkında bile değiller.

Ve artık kavramaları gerekir ki, sermaye iktidarı koşullarında, demokrasi mücadelesi sözkonusu olduğunda, bir marksist devrimci ile bir liberal demokratı kesin çizgilerle birbirinden ayıran temel tartışma ekseni, bu mücadelenin önemsenmesi ya da küçümsenmesi değil, fakat onun nasıl bir genel perspektif içinde ele alındığıdır.

Lenin'in marksist devrimcinin sorunu ele alışına ilişkin olarak söyledikleri şunlardır: *"Demokrasi sorununun marksist çözümü, proletaryanın burjuvazinin devrilmesini ve kendi zaferini hazırlamak üzere, bütün demokratik kurumları ve bütün özlemleri kendi sınıf savaşımında seferber etmesidir."*

İki Taktik'ten olur olmaz aktarmalar yapanların günümüz Türkiye'si için son derece anlamlı olan bu temel düşünceyi ısrarla görmezlikten gelmeleri bir rastlantı olabilir mi? ●

Sınıf mücadelesini yükseltmek için REFORMİST SENDİKALİST PASİFİST CENDERE AŞILMALIDIR!

(Şubeler platformu ve işçi kurultayı girişimi üzerine)

Mevcut merkezi sendikal yapıların mücadelenin acil ihtiyaçlarına yanıt veremediği, sendikacı kılıklı hainlerin sermaye ile açık bir işbirliği içinde olduğu koşullarda, öncü işçilerin alternatif örgütlenme ve önderlik arayışları da yoğunlaşıyor. Belirli öncü kesimler için bu yöneliş, sermayenin saldırılarına karşı sınıfın genel dayanışma ve direnişinin örgütlenmesi eğiliminin, bu konuda şubeler platformundan önderlik beklentisinin ve yanısıra bu yönde ona müdahale isteğinin bir ifadesi olmaktadır.

Peki, bu sınıf ve mücadele dinamikleri, sendika şubeler platformunun mevcut sürecini ve gündemdeki işçi kurultayı girişimini ne ölçüde belirliyor, ne ölçüde etkiliyor? Platformu denetim altında tutan ara kademe bürokratlar ve onların kuyruğuna takılan -sınıfın kuyruğuna takılsalar hiç kuşku yok ki şimdikinden daha "ileri" gidebilecek olan!- yeni liberaller, sermayenin saldırılarına karşı sınıfın genel direnişini örgütleme niyeti ve çabası içindeler mi?

Platformu "tabana yayma" ve "işçi kurultayı" girişimleri, sendika bürokratları için bir misyon değişikliği değildir. Eski misyonlarını, yeni dönemin değişen koşul ve ihtiyaçlarına uyarlayarak ayakta tutma, sürdürme çabasıdır. İçine girdiğimiz dönemde bu sendikacıları "harekete" geçiren en önemli etken, tabandan ve öncü işçilerden yükselen eylem basıncı, gelişen mücadele dinamikleridir. Buna bağlı olan bir diğer etken de, mevcut mücadele dinamiklerini ve güçlerini, genel olarak sendikal alanda, özel olarak da yaklaşan sendika ve konfederasyon seçimlerinde kendi reformist "muhalefet" kanallarına yönlendirme ve onun potasında eritme ihtiyacıdır. Altı oyulmuş, itibarını yitirmiş, taban ve öncü işçi desteğinden bütünüyle yoksun bir sendika şubeler platformunun, yaklaşan sendika seçimlerinde, yeni ve büyük koltuklar kazanamıyacağından olduğu kadar, eski ve küçük koltuklarını da kaybetme tehlikesinden duydukları korkudur.

Platformda son dönemde, "tabana" yayılma görüntüsü altında bürokratik bir

kurumsallaşma ve varolan reformist-ekonomist barikatının duvarlarını şovenist sıvayla kalınlaştırma yönünde de adımlar atılmaktadır. Bürokratik kurumsallaşma, basıncı artan taban ve öncü işçi dinamiklerini, hem denetim altında tutmanın, hem de kötürümleştirerek geri sendikalist muhalefet kanalına yönlendirmenin bir aracı olarak görülmektedir. Reformist-ekonomist pekişme ise, aynı hesaplar doğrultusunda, platformun ayağını düzenin yorganına göre uzatmasının ve şerbetini geri işçilerin nabzına göre ayarlamasının bir aracıdır.

Bu yüzden Kürt sorunu konusundaki eski kaypaklıkları bugün korkaklığa; yurtseverlere, devrimcilere ve komünistlere karşı eski hüsumetleri ise bügün açık bir düşmanlığa dönüşmektedir.

Bu bürokratik kurumsallaşma ve reformist-ekonomist pekişme adımları aşağıdaki temel noktalarda somutlanmaktadır:

*Bir işçi platformunun yürütmesinin, bütünüyle taban inisiyatifinin, iradesinin, dinamiklerinin doğrudan taşıyıcısı olması gerekirken, yürütme tümüyle sendikacıların -şube yöneticilerinin- hakimiyeti altına alınmıştır. Bölge komite ve hazırlık toplantılarının inisiyatifi öncelikle sendika şube yöneticileri, işyeri sendika baştemsilci ve temsilcileri ile sınırlandırılmaktadır. Genel toplantılarda gündemin esası üzerinde sadece bölge temsilcilerine söz hakkı verilmektedir. Amaçları, platformun bölge komitelerini sınıf kavgasının değil, koltuk kavgasının aracı olacak sendika içi muhalefet komitelerine dönüştürmektir.

*Platformun geçmişte geri, reformist bir platformda da olsa sahip çıkar göründüğü Kürt sorununun ve şovenizme karşı mücadele görevlerinin son dönemde sözü bile edilmemektedir. Platform, Kürt halkının özgürlük mücadelesini desteklemek konusundaki belirsiz ve kaypak konumunu, ileriye doğru değil, *geriye doğru* netleştirmiştir. Bu, sermayenin şovenizm ve milliyetçilik zehiri ile sınıf mücadelesini dizginleme ve ezme politikasına da dolaylı ya da dolaysız olarak destek vermek demektir.

Devrimci basının temsilcilerine yürütmede yer verilmemesi, bölge komite toplantılarına katılımlarının engellenmesi, basını hedefliyor görünse de aslında yurtseverlere, devrimcilere, komünistlere yönelik bir tutumdur. Reformist bürokratlar, bu güçlerin devrimci politik müdahalesini etkisizleştirmeyi, reformist-sendikalist zemin üzerinde yükselen egemenliklerini koruyabilmenin başlıca güvencesi olarak görmektedirler. Çünkü bu güçlerin devrimci politik müdahalesi, ara kademe bürokratların ve destekçisi grupların sınıf mücadelesi karşısındaki konumlarını, koltuk çıkar ve hesaplarını teşhir ederek, reformist "gerçek" yüzlerinin görülmesini sağlayacaktır.

● Sınıfın bugün acil sorunları temelinde asgari bir direniş çizgisi örgütleyebilmesi bile, sınıfa karşı sınıf temelinde bir mücadele programına ve militan bir mücadele çizgisine sahip olmayı gerektirir. Oysa platformun, reformist-ekonomist çerçevede dahi, bir mücadele programı ve mücadele çizgisi yoktur. Şekillendirme yönünde herhangi bir çabaları da söz konusu değildir.

Reformist bürokratların programları yoktur, ama gerektiğinde gerici tutumları son derece nettir! Platformun örgütlenme çalışmasında işçi-işsiz ayrımı yapmakta ve sınıfın işsiz kesimlerini çeşitli yollarla platformdan dışlamaya çalışmaktadır. Oysa misyonu sınıf kavgasını yükseltmek olanlar için, sınıfın işsiz kesimlerinin mücadelesini sınıfın genel direniş hattında örgütlemek vazgeçilmez bir görevdir. Ama, misyonları Türk-İş içinde koltuk kavgası olan reformist bürokratlar için işçi-işsiz ayrımı yapmak, son derece tutarlı bir davranıştır! Bu gerici politikanın arkasında, hem sınıfın genel direniş görevleri karşısında niyetsizlik, hem de "işsiz" devrimcilerin, komünistlerin "platform içine sızarak" bu görevler doğrultusunda müdahalesinden duyulan korku yatmaktadır.

● Tüm bunların diğer bir yansıması da, platform toplantılarının ve çalışmalarının bir sınıf ciddiyeti ve disiplininden, bir kavga ruhhaliyetinden uzak oluşu sorunudur. Gündemlerin mücadelenin temel sorun ve görevleri ile değil, teknik ayrıntılara hapsedilmesi sorunudur. vb.

Şubeler platformu mevcut haliyle, sınıf amacına uygun bir genel grev-genel direniş de örgütleyemez. Bu platforma rengini verenler, sendika bürokrasisinin alt kademe uzantılarıdır. Konumları, çıkarları sınıfın reformist-ekonomist-pasifist bir cendere ve bürokratik bir kıskaç içine hapsedilmesini gerektirir. Birleşik-politik-militan bir genel grev-genel direniş ve bunun mücadelesi, kendi devrimci, militan öncü sınıf güçlerini yaratır, onların omuzlarında yükselir. Böyle bir direniş dalgası, küçük büyük demeden en başta bu reformist bürokratları silip süpürür. Bunlar bu yüzden sınıf amacına uygun bir genel grev-genel direnişten korkarlar. Kimseden kendi bürokratik ayrıcalıklarının mezarını kendi elleriyle kazması beklenmesin!

Şubeler platformunun nasıl bir seyir izleyeceğinde, devrimcilerin, komünistlerin genelde sınıf hareketine ve özelde bu platforma yönelik devrimci politik müdahalesi tayin edici önemde olacaktır. Şubeler platformuna *içinden* devrimci politik müdahalede bulunmak gerekmektedir. Platform içinden yapılacak müdahalelerle, bürokratik denetimi kırma, taban dinamiklerinin ve örgütlenmelerinin önünü açma, geri reformist-sendikalist cendereyi parçalama ve platformu sınıfa karşı sınıf temelinde bir mücadele programına ve eylem çizgisine çekme vb. yönünde çaba gösterilmelidir.

Platforma yönelik devrimci politik müdahale, sınıfın ve emekçilerin genel direnişini örgütleme ve Kürt halkının özgürlük mücadelesine devrimci destek görevlerini esas alan bir eylem çizgisini ve sınıfa karşı sınıf, kapitalizme karşı sosyalizm ekseninde bir mücadele programını hakim kılmak doğrultusunda olmalıdır. Bu mücadele programı ve eylem çizgisi, işçi ve emekçilerin acil talepleri üzerinde yükselmeli, bunlardan hareketle sermayenin iktidarını ve sermaye düzenini hedef almalıdır.

"Öncü" İşçi Gerçekliği ve Müdahale

Sınıf mücadelesi pratiğinin dayattığı reformist-devrimci ayrışma ve saflaşmasında, şubeler platformuna katılan öncü işçilerin hangi yönde tutum alacakları bu platformun gelecek seyrini büyük ölçüde belirleyecektir. Bu noktada, platforma katılan öncü işçilerin mevcut gerilik ve zayıflıkları üzerinde özel olarak durmak gerekir.

Sınıf hareketindeki genel gerilik ve zayıflıkların yansımaları:

Sınıf bilincinin geriliği (politik bir sınıf bilincinden yoksunluk, şovenist etkilenme); önderlik kapasitesinde, eylem inisiyatifinde ve kitle bağlarında ciddi bir zayıflık; mücadele kararlılığından yoksunluk; sınıf kavgasında bedel ödemeyi (işten atılma, gözaltı, işkence, cezaevi) göze alma ve militan kavgacı niteliklerde (fabrika işgalleri, sokak gösterileri, polis barikatlarını aşıp geçme kararlılığı) ciddi bir zayıflık; sınıf dayanışması bilincinde ve özellikle eyleminde zayıflık...

Tüm bu gerilik ve zayıflıklar hiç kuşkusuz sadece mevcut "öncü" ve "ileri" işçilerin kendileri üzerinden açıklanamaz. Sorunun ve çözümün asıl kapsamı, devrimci bir sınıf önderliğinin -illegal, ihtilalci bir partinin- ve militan bir sınıf hareketinin yokluğu ve yaratılması çerçevesinde kavranabilir. Mevcut "öncü"nün gerçekliği, mevcut sınıf gerçekliğinin ayrılmaz bir parçasıdır. Ama yanısıra, mevcut "öncü" kuşağın, sınıf hareketinde ve sosyalizm mücadelesinde geçtiğimiz durgunluk ve yenilgi döneminin tahribatını en önden ve en ağır olarak yaşaması, onun bugün ileriye çıkmasının, kavgaya millitanca atılmasının önünde ek güçlükler de yaratmaktadır:

Mevcut "öncü" işçilerin özel zayıflık noktaları:

Sosyalizm konusunda ufuksuzluk ve umutsuzluk. Geçmiş dönemin kazanım değil kayıplarla sonuçlanmasından dolayı yılgınlık. Devrimci örgütlere güvensizlik, illegal faaliyete uzaklık. Devrimci-demokrat grupların ve yeni liberallerin bu kesimler üzerinde yarattığı reformist tahribat. Geçmişteki kendiliğindenci beklentilerin ters tepmesi sonucunda sınıfın bağımsız güç ve dinamiklerine güvensizlik. En başta kendi gücüne güvensizlik.

Tüm bunlar, bu kesimin yarın sınıf mücadelesinin ön cephesinde en ileri mevzilerde sermaye güçlerine karşı militan bir kararlılıkla, devrimci bir enerjiyle kavgaya atılmalarının önünde aşılmaz bir engel değildir. Bu kesimlerin de sorunun temelinde, *devrimci sınıf önderliği ve militan sınıf hareketi alanındaki boşluk* yatmaktadır. Sınıf devrimcilerinin, komünistlerin müdahalesi ile bu boşluğun doldurulması yönünde güçlü adımlar atıldığında, gelişecek öncü, militan direniş ve eylemler sınıf hareketine bir bütün olarak yeni bir devrimci enerji ve itilim kazandırdığında, bu kesimler de yeniden ileriye çıkmanın, devrimci önderliğin ve militan sınıf hareketinin öncü bir bileşeni haline gelmenin en yakın adayları arasındadır. Bu kesimlerin şubeler platformuna son dönemde daha yoğun bir ilgi göstermeleri, belirli bir mücadele isteğinin ve önderlik arayışının bir ifadesi, bu yöndeki gelişmenin bir dinamiğidir. Ama, bu kesimlerin mevcut gerilik ve zayıflıkları aşılmadan, sadece sınırlı bir destek ve müdahale ile bu cendereyi ve hakimiyeti parçalayarak yeni bir yükselişe önderlik edebileceklerini ve mevcut platformu dönüştürebileceklerini de beklememek gerekir.

Bu kesimlerin, sınıf kavgasında devrimci bir enerji ile militan tarzda ileriye çıkabilmeleri için:

● *Militan öncü direniş eylemlerinin* belirli bölge ve fabrikalarda -özellikle sermayenin namlusunun ucunda olan sınıf kesimleri içinde- başarıyla örgütlenmesi ve geride kalanlara yol göstermesi gerekir. Sınıfın kendi bağımsız güçlerine dayanarak, sınıf devrimcileriyle, komünistlerle omuz omuza vererek örgütleyeceği militan direniş eylemleri, geride kalanların da güvensizliği aşmasında ve ileriye çıkmasında önemli bir unsur olacaktır.

● Reformist-ekonomist-pasifist anlayışlara alternatif olarak devrimci-politik-militan bir anlayışı ve eylem çizgisini ortaya koyacak, sınıfın mücadele ve kurtuluş yolunda parti, devrim ve sosyalizm görevleri ile acil talepler arasındaki yakıcı bağları gösterecek, sosyalizm ufuksuzluğundan kaynaklanan ütopya -gelecek- yoksulluğuna son verecek *güçlü bir devrimci politik müdahale*, bu kesimlerin ileriye çıkmasında bir diğer önemli unsur olacaktır.

SİVİL FAŞİST SALDIRILAR VE Faşizme Karşı Mücadele

ASKİ işçilerine sivil faşistlerin saldırması; üniversitelerde yoğunlaşan sivil faşist terör; futbol maçlarında, yargısız infazlarda, asker cenazelerinde, cumhuriyet kutlamalarında uluyarak boy gösterisi yapan faşistler; MHP'nin yeni bir imajla, kirli geçmişini unutturmaya yönelik "demokrat" bir cilayla piyasa sürülmesi...vb. Tüm bunlar, sivil faşist güçlerinin yeniden inlerinden çıkarılıp, palazlandırıldıklarının ifadesidir.

'80 öncesi yıllarda, gelişkin bir devrimci kitle hareketinin olduğu koşullarda devlet, sivil-faşist çeteler aracılığıyla bizzat devrimci hareketin güçlerinin ve önderliğinin tasfiyesine yönelmişti. Hareketi amacından saptırmak, mücadeleyi sivil faşistlerle kör bir dövüş alanına hapsetmek, ufuksuzlaştırmak istemişti. Ve bunda belli ölçülerde başarılı da olmuştu. Bugün ise henüz devrimci bir kitle mücadelesinin varlığından sözetmek mümkün değil. Dolayısıyla, devlet sivil faşist güçleri yeniden devreye sokarken, bu kez amacı, bir kitle hareketliliğinin önüne geçmektir.

Derin bir ekonomik-siyasal kriz içinde olan düzen, tüm hazırlıklarını, içten içe mayalanan ve giderek de patlama noktasına gelen toplumsal mücadele dinamiklerini bugünden boğmak, sindirmek ve yıldırmak doğrultusunda yapıyor. Sivil faşist itlerin tasmalarından salınıp, eylemdeki öğrenci, direnişteki işçi, gösterideki memur üzerine sürülmeleri bunun ifadesidir. Önümüzdeki dönemde sivil faşist saldırılar çok daha fazla yoğunlaşacak, sistemli hale gelecektir.

Düzen bugün bir yandan sivil faşist terörle, öte yandan ise bizzat devletin yürüttüğü kontra-faaliyet ve provokasyonlarla genel bir terör ortamı yaratarak, "terörle mücadele" adı altında devlet terörüne meşru bir zemin yaratmak istiyor. Özgür Ülke'nin havaya uçurulması ve sonraki dönemde ard arda patlayan bombalar, yaşanan provokasyonlar bu planın şimdiden uygulama aşamasına geldiğini ortaya koymaktadır.

Planın diğer bir boyutu ise, hafızasını büyük ölçüde yitirmiş geri kitlelere güven verebilen imajı yenilenmiş bir MHP aracılığıyla, faşist-şoven düzen ideolojisini yeniden tahkim etmek, toplumda ırkçı-şoven temelde bir saflaşma yaratmaktır. Binlerce devrimcinin-işçinin-aydının kanına bulanmış kirli geçmişini unutturmaya çalışan MHP, bu yolla, aslında "hatalarını" meşrulaştırmak istemektedir. Siyasal geriliğin yoğun olduğu alt-sınıfların çeşitli kesimlerinde ve özellikle de büyük ölçüde apolitikleşmiş, dejenere olmuş işsiz gecekondu gençliği ve gelecek umudundan yoksun öğrenci gençlik içerisinde, kendisine bir taban yaratmak çabasındadır. Bu kesimlerde güçlü olan şovenizmin etkisinden de yararlanarak, PKK ve Kürt düşmanlığı temelinde bir kitle desteğini şekillendirmek istemektedir.

Tüm bunlar, faşizme karşı mücadelenin önemine ve yakıcılığına parmak basmaktadır. Üniversitelerde yoğunlaşan satırlı-bıçaklı faşist saldırıların da etkisiyle kurulan ve yaygınlaşan anti-faşist platformlar bu ihtiyacın bir ürünü olarak doğmuşlardır. Ne var ki sözkonusu platformlara, faşizme karşı net bir mücadele perspektifi üzerinde kurulmuş bilinçli örgütlenmelerden ziyade, faşist saldırılar karşısında

devrimci gençlik hareketinin geliştirdiği bir ilk refleks olarak bakılmalıdır.

Düne kadar büyük ölçüde birbirinden kopuk olan, kendisini dar grup faaliyetleriyle sınırlandıran devrimci gençlik hareketinin, anti-faşist platformlar şahsında, güç ve eylem birliği doğrultusunda ilk anlamlı adımlarını atması önemli bir olumluluktur. Ne var ki, hem güç ve eylem birliğini geliştirebilmek ve hem de faşizme karşı etkili bir mücadele yürütebilmek, anti-faşist örgütlenmelerinin işlevinin doğru tanımlanmasını ve net bir mücadele hattına kavuşturulmasını gerektirir.

Faşizme karşı mücadele, birbirine bağlı iki boyutta ele alınmalıdır. Birincisi, bizzat sermaye düzeni ve diktatörlüğünün faşist karakterini kitleler nezdinde teşhir etmek ve sivil faşist çetelerin işlevi ile kapitalist düzenin faşist içyüzü arasındaki dolaysız ilişkileri gün yüzüne çıkarmak doğrultusunda sürdürülecek teşhir-propaganda ve ajitasyon faaliyetidir. İkincisi ise, sivil faşist güçleri teşhir ve tecrit etmek doğrultusunda yürütülecek mücadeledir.

Bu iki boyutun birbirinden koparılması, ya faşizmin sınıfsal içeriğinin ve misyonunun gözden kaçırılmasına, ona karşı mücadelenin hedefinden sapmasına, daralmasına neden olacak ve dolayısıyla MHP'ye ve sivil faşist çetelere indirgenen mücadele, faşist güçler ile devrimci öğrenciler arasında kör bir düelloya dönüşecektir, ya da tersinden, faşist güçlerin saldırılarını geri püskürtmek için, onların anladığı dilden yanıt vermekten sakınılacak, sağ-pasifist bir savunma çizgisi aşılamayacaktır.

Öyleyse, geniş öğrenci kitlelerine yönelik politikleştirme atağı, sivil faşist güçleri teşhir ve tecrit etme mücadelesiyle ustalıkla birleştirilmelidir. Bugünkü öğrenci kitlesinin büyük bölümünün '80 kuşağı olduğu gözönünde bulundurularak, genelde faşist hareketin içyüzünün, özelde ise MHP'nin kanlı geçmişinin teşhiri özel bir önem taşımaktadır. Hafızalar yenilenmeli, faşizme karşı kin ve tiksinti uyandırılmalıdır. Sivil faşist çetelerin, Kürt ve PKK düşmanlığı temelinde kendilerini meşrulaştırmaya çalıştıkları ve bir kitle tabanı yaratmak doğrultusunda atağa geçtikleri bir sırada şovenizme karşı mücadele, faşizme karşı mücadelenin tayin edici bir halkası olarak kavranmalıdır.

Üniversitelere yönelik sivil faşist saldırılarının gerçek amacının, kitlesel bir öğrenci hareketini daha doğmadan boğmak olduğu asla gözardı edilmemelidir. Devrimci öğrencilere yönelen faşist terör ve saldırılar, asıl mesajını devrimci harekete sempati duyan, mücadeleye açık olan daha geniş kesimlere iletmektedir. Onları korkutmak, sindirmek ve yıldırmak istemektedir. Faşist çetelere ve onun azgın itlerine anladıkları dilde yanıt vermeden, bu çeteler bulundukları yerden sökülüp atılmadan, buların teşhir ve tecritleri doğrultusunda militan ve birleşik bir mücadele hattı örmeden, bunun önüne geçmek de mümkün olmayacaktır. Nasıl ki bundan geri durarak, pasif bir savunma çizgisiyle yetinerek daha geniş öğrenci kesimlerini faşizme karşı mücadeleye kazanmak olanaklı değilse, faşizme karşı mücadeleyi sivil-faşist çetelere karşı mücadeleye indirgemek de yığınları bu mücadeleden koparacak ve uzaklaştıracaktır.

Faşizme karşı mücadelenin içeriğinin tanımlanması ve oluşan anti-faşist platformlara bu temel üzerinde yapılacak müdahale bu perspektife dayandırılmalıdır. Etkili ve yolaçıcı bir müdahalenin birinci koşulu, bizzat bu platformlarda yeralmaktır; buralarda gösterilecek militan ataklık ve politik önderlik kapasitesidir.

* Anti-faşist platformlar ve komiteleşmeler, faşizme karşı mücadeleyi, sivil faşistlere bir karşı saldırıya indirgememelidir. Faşizmin kaynağı kapitalizmdir. Sermaye düzeninin kendisidir. Öyleyse faşizme karşı mücadele bizzat buraya yönelmelidir. Düzeni hedef almalıdır. Anti-faşist platformlar, kendilerini düzen karşıtı ihtilalci bir çizgide konumlandırmalıdırlar.

*Bu platformlar, faaliyetlerinin araç ve yöntemlerini, bugün gençlik kitlesinin yalnızca çok küçük bir kesiminin ilgisini çeken korsan-gösteri ve forumlarla daraltmamalıdır. Aksine, bu platformlar önlerine, faşizmin gerçek işlevini ve sermaye düzeninin faşist karakterini geniş öğrenci kitleleleri nezdinde teşhir etme görevini koyarlarken, buna uygun araç ve yöntemleri de geliştirmelidirler.

* Sivil faşistlerin saldırılarına anlamlı ve kitlesel bir yanıt verebilmek için, somut teşhir özel bir önem taşımaktadır. Bunun en etkili yolu, yaşanan her saldırıyı anında suç üstü yapmak, bizzat sınıflara, anfilere giderek, geniş öğrenci kitlelere anlatmak, onları karşı saldırı için desteğe çağırmaktır.

*Faşizme karşı mücadelenin kitleselleşmesi, bir yandan etkin, kapsamlı ve sürekli bir tarzda sürdürülecek devrimci propaganda-ajitasyon faaliyetinin geniş öğrenci kitleleri kuşatarak apolitik zırhı yarabilmesine, onların mücadele dinamiklerini ve enerjilerini düzene karşı kanalize edebilmesine; diğer yandan ise genel akademik-demokratik taleplerin anti-faşist, anti-kapitalist taleplerle birleştirilebilmesine bağlıdır. Üniversitelerde polis-idare-sivil faşist işbirliğinin ve eğitimin ırkçı-faşist niteliğinin teşhiri özel bir önem taşımaktadır.

* Sivil-faşist güçlerin saldırısı karşısında idareden cangüvenliği istemek, dekana gitmek, polise başvurmak gibi yöntemler ise şiddetle reddedilmelidir. Bu bir yandan öğrenci gençlik hareketinin ve faşistlere karşı mücadelenin kendi öz güçleri üzerinde yükselmesini zaafa uğratacak, öte yandan ise geniş kitlelerde bir bilinç erezyonuna ve idare şahsında, düzenden bir beklentiye yolaçacaktır.

* Şovenizme karşı mücadeleye özel bir önem verilmelidir.

* MHP ve faşist hareketin kanlı geçmişi özel bir tarzda işlenmeli, hafızalar tazelenmelidir. Dünkü MHP ile bugünkü MHP arasında özde hiç bir farkın olmadığı kitlelere anlatılmalıdır.

* Faşizme karşı mücadele üniversitelere hapsedilmemelidir. Nasıl ki faşist itlerin tasmalarını çözen düzenin amacı yalnızca militan bir öğrenci hareketinin önüne geçmek değil; başta işçi sınıfı hareketi olmak üzere toplumsal muhalefetin politik bir mecraya akması, düzen karşıtı bir karakter kazanması karşısında faşist bir barikat örmekse, faşizme karşı mücadele de üniversitelerle sınırlı ele alınamaz. Öğrenci gençlik hareketinin faşizme karşı mücadelesi üniversitelerin dışına çıkabilmeli; liseliler, gecekondu gençliği, işçi ve emekçi sınıflarıyla eylem ve güç birliğinin geliştirilmesinin önünü açmalıdır.

Kuşkusuz komünistler faşizme karşı mücadeleyi, anti-faşist platform ve komiteleşmeleri esas alan bir kapsamda ele almazlar. Aksine, buradaki faaliyetlerini, mücadelenin genel görevlerinin yalnızca bir (ama önemli) parçası olarak görürler. Buralara, geniş kitlelere yönelik bağımsız komünist propaganda-ajitasyon ve teşhir çalışmaları ile öğrenci gençliği ihtilalci temelde örgütleme faaliyetlerinin bir yan alanı olarak yaklaşırlar.

İ.Ü. Avcılar Kampüsü'nde faşist saldırılar

Son dönemlerde Türkeş'in işaretiyle bir çok üniversite ve yurtta faşist terör tırmandırılmaktadır. Birşeyler bahane edilerek devrimci öğrenciler üzerinde baskı, sindirme ve hatta yok etmeyi amaçlayan organize faşist güçler, 27 Aralık '94'te de aynı amaçla devrimci öğrencilere saldırdılar. Çatışmada beş arkadaşımız yaralandı ve daha sonra gözaltına alındı. Fakat ısrarlı çabalarımız sonucunda arkadaşlarımızı polisten geri almayı başardık.

Birgün sonrası gerçekleştirilen forumda marşlar ve şiirler okunup, kitleye faşizm anlatılıp teşhir edildi. Okuldaki resmi-sivil polisle "sivil" faşistler arasındaki işbirliğine dikkat çekildi.

Bugün eskisinden daha örgütlü ve organize olarak devletin militarist güçleri ile içiçe geçen MHP'li taban ve kadrolar, aynı zamanda tekelci sermayenin ve kapitalist devletin de kulu köpeğidir. Düzenin kronik olarak içine girdiği iktisadi-siyasal krizden çıkmasının "garantisidir". Eskiden olduğu gibi sivil faşist çeteler ve bilumum partileri, sömürgeci sermaye devleti tarafından Kürt halkının ve düzene karşı hareketlenen işçi ve emekçilerin üstüne salınıyorlar. Sermaye devletinin bu sadık itleri, onun mezar kazıcısı işçi sınıfı ve tüm ezilenlerin de doğal engeli-düşmanıdır. Yarının sınıf bilinçli proletaryası, burjuvaziyi devirip kendi iktidarını kurma savaşında tüm bu gerici-faşist güruhu da önüne katıp, ezip geçecektir. Biz de üniversitelerimizde, insandan yana olan herşeye saldıranlara özgürlük hakkı tanımayacağız. Tüm devrimci unsurlarla olabildiğince birleşip, onları ve tüm etkilerini "kıracağız".

Diğer yandan, "ocak" destekli faşist potansiyelin olası saldırılarına karşı önceden ideolojik-politik ve askeri olarak hazırlıklı olmak, tüm olumsuzlukları kendi lehimize çevirmenin de önkoşulu ve garantisi olacaktır.

Avcılar kampüsünden bir *Kızıl Bayrak* okuru

Faşizme karşı mücadele ve
DOLDURULMASI GEREKEN ÖNDERLİK BOŞLUĞU

Bir süredir üniversitelerde sivil faşist odaklar, düzenin dolaysız yönlendiriciliğinde sözde "demokrat" kulüpler kurup üniversitelerde siyasi meşruiyet arayışına girdiler. Bu odaklar fiziksel terörü de her zaman yapageldikleri üzre kitle üzerinde baskı kurma aracı olarak yaygın bir şekilde kullanıyorlar. Bu çeteler, İÜ kampüsleri başta olmak üzere İstanbul üniversitelerinin geneline yayılma eğilimi taşıyan saldırılar düzenlemeye başladılar.

Bu saldırılara öğrenci kitlesi anti-faşist kitle direnişinin nüvesi olarak bakılması gereken, kendiliğinden bir tepki gösterdi. Faşist saldırılar devrimci öğrencileri sindirmek şöyle dursun; hem onları daha da aktifleştirdi, hem de yeni güçleri eylem alanına çekti. Eylemler kampüs dışına taştı; yıllar sonra ilk kez yüzlerce öğrenci sokağa dökülüp kendiliğinden radikal yürüyüşler gerçekleştirdi; hemen bütün kampüslerde ardı ardına merkezi forumlar yapıldı. Bu tablo özellikle Merkez Kampüs'te daha belirgin.

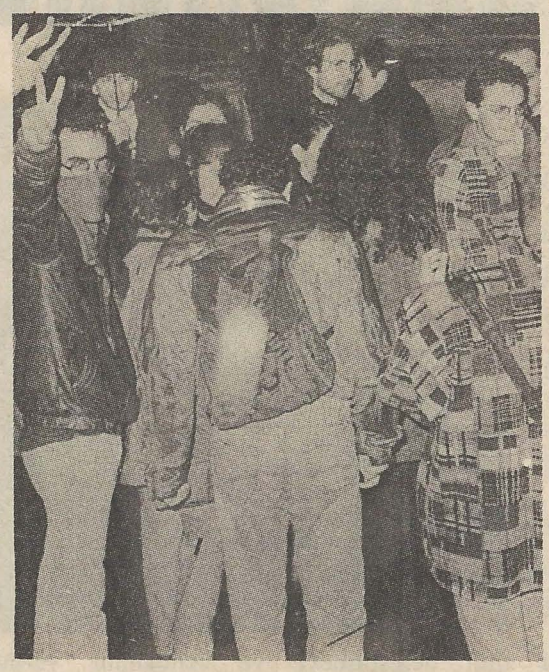
İşte burda ortaya ilginç bir handikap çıkıyor. Önderliksizlik ve perspektifsizlik.

Söylemesi acıdır ama, komünistler de dahil olmak üzere devrimci gençlik örgütleri sokak eylemini ve açık çatışmada kitleyi yönlendirmesini henüz öğrenemediler. Anti-faşist eylemlilik sürecindeki bu yükseliş eğiliminin gösterdiği açık gerçeklerden biri budur.

Sürecin dinamikleri müdahaleye açıktır ve bir sıçrama dönemi yaşanması için elverişli koşullar sunmaktadır. Bu fırsat kullanılıp, öğrenci hareketi içinde yaratılmış olan ivmelenmenin ana kaynağı durumundaki baskıya karşı oluşan kendiliğinden hareket anti-faşist bilinçli ve oradan da anti-kapitalist bilinçli bir öğrenci hareketine dönüştürülmek zorundadır.

Dönem ağırlıkla "sert, en sert" tarzında sürdürülmelidir. Devrimciler bir yandan faşistlerle çatışırken bir yandan da kitleye ajitasyon-propaganda yapmayı, kendilerini ve anti-faşist, anti-kapitalist mücadeleyi öğrenci kitleleri nezdinde meşrulaştırma görevini ihmal etmemelidirler. Bu indirgenmiş bir "öncü" savaşı değil kitle çalışmasıdır. Devrimci hareketin en azından önemli bir kısmı en azından şimdilik bunu kavrayamamış görünüyor. Bunun şimdiden farkedilmeyen tasfiye edici sonuçları olabilir. Zira her radikal eylemin devrimci örgütlenmeyi doğrusal olarak güçlendireceği fikri diyalektik yöntemden uzak bir fikirdir. Kitleleri politikleştirme ve örgütleme devrimci hareketin eylem organizasyonundan da kötü olduğu bir alandır. Bunu bir parça iyileştirme amacındaki anti-faşist komiteler formülasyonu iyi niyetli girişimlerdir; ama mantıksal sonuçlarına ulaşmaları halen çabalarımıza bağlı olacaktır.

Eğitim yarı-yılının sonuna rastlayan sivil-faşist saldırıların dozajı, aldığı sert ve bir ölçüde kitlesel tepki yüzünden düşürülüp sahneden bir dönem için çekilebilir bile. Bu şartlarda bu komiteler ne olacaktır? Elbette bu komiteler tek başına, yalıtılmış, kapitalizmle bağlantıları koparılmış bir "faşizm"le savaş perspektifiyle değil; tersine faşizmi sermaye düzeninin bir devamı, bir saldırı durumu, farklı bir konumlanışı olarak ele alan bir perspektifle donatılmaya çalışılmalıdır. Faşist saldırıların olası bir azalmasıyla komitelerdeki dinamizmin çürüyüp gitmesine mahal verilmemeli; komite sürecinde oluşan dayanışmanın oklarının uçlarını kapitalist sistemin bizatihi kendisine yönlendirilmesi düşüncesi hakim kılınmalıdır.

Faşist terör kapitalist düzenin bataklığında üreyen bir sivrisinektir. Faşizmi kapitalizmin mezarına gömelim!

SİVİL FAŞİST SALDIRILARLA YILDIRMAK İSTİYORLAR

Saldırılara anladıkları dilden yanıt verelim!

- 26 Aralık Pazartesi günü bir grup devrimci öğrencinin 24 Aralık '78 Maraş katliamına ilişkin dağıttıkları bildiriyi yırtan bir faşistin önce uyarılması, dikkate almayınca dövülerek cezalandırılması üzerine Ülkü Ocakları'ndan bir grup faşist okula gelerek kümelenmeye başladılar.
- Ertesi gün toplanan 100 kadar faşist önce bir afişi bahane ederek sopa,demir çubuk ve satırlarla devrimcilerin, ardından da kantinde bulunan tüm öğrencilerin üzerine saldırdılar ve hemen arkasından sivil polislerle çevikler gelip terör estirdiler.

Olayların gelişim biçimi, polisle işbirliği içinde ve hazırlıklı oluşu da gösteriyor ki baştan planlanmış ve organize bir saldırıdır. Yine diğer saldırılarda olduğu gibi ya bir afişin ya da bir bildirinin yırtılmasıyla başlamış olması da saldırı için bahane yaratılmaya çalışıldığını göstermektedir. Bu da Avcılardaki olayın bir sağ- sol gerginliğinden kaynaklanmadığını, son aylarda üniversitelerde yoğunlaşan faşist saldırılar zincirinin bir parçası olduğunu, devrimci potansiyelin olduğu her yerde de bu saldırılarla kitlelerin sindirilmeye çalışılacağını göstermektedir. Düzen, kendi yapısal krizinin yarattığı yıkımı, işçi sınıfı ve emekçi kitlelere fatura ederken, her geçen gün daha büyük ölçüde devrimci kabarışlara gebe olan bir dönemin içinden geçiyoruz. İşçi sınıfı ve emekçi kitlelerin huzursuzluğu ve düzene duydukları öfke sürekli artmakta, yer yer bilinçli tepkilere dönüşmektedir. Öte yandan Kürdistan'da yürütülen savaş gitgide tırmandırılmakta, kitle katliamları artmaktadır. Sermaye düzeni işçi sınıfına, emekçi kitlelere, Kürt halkına dönük saldırılarını ve devrimci basın üzerindeki susturma ve imha operasyonlarını sürekli yoğunlaştırmaktadır. Tarihsel olarak iflas etmiş olan düzen, kendi iç sorunlarını bile çözemezken, geniş kitlelerin gözündeki meşruiyetini yitirmekte, ancak zor ve şiddet yoluyla ayakta durabilmektedir. Sermaye hukuku artan ölçüde faşistleşmekte, düzen kolluk güçlerini sürekli artırmak ve teçhiz etmek ile uğraşmaktadır. Böyle bir dönemde sermaye düzeninin uşaklığını yapan sivil faşist çeteler, düzenin her cephede yürüttüğü saldırıyı devam ettirerek ve ondan güç alarak devrimcilere kudurmuşçasına saldırmaktadırlar. Düzenin içinde bulunduğu çözümsüzlüğe bir alternatif olarak kendini sunmak isteyen faşist hareket, tekelci sermayenin gözüne girebilmek için devrimcilerin bulunduğu mevzilere saldırarak güç gösterisi yapmaya çalışmaktadır.

Bu da faşistleri uygun bahanelerle devrimci güçlere saldırmak için fırsat aramaya sevketmektedir.

Bu tip saldırılar, salt üniversitelerde gelişmiyor. Türkiye'nin her yerinde faşistler kitle gösterilerinde ve bu tip eylemlerde güç gösterisi yapmak ve taraftar toplamak istiyorlar. Saldırılarına devrimcilerin olduğu her yerde devam etmeye çalışacakları açıktır. Çünkü düzenin uşaklığı bunu gerektirir.

Önemli olan, faşistleri harekete geçiren dinamiğin, düzenin çözümsüzlüğü olduğunu görmektir.Üniversitelerdeki bu tip saldırılara karşı güç birliği ederek karşı saldırıları örgütlemeli ve onları mevzilerimizden sürmek için militan bir savaşım vermeliyiz. Ancak bu savaşım, her gördüğümüz yerde faşistlerle çatışmak şeklinde algılanmamalıdır. Savaşımı böyle algılamamak ve mücadeleyi devrimcilerle faşistler arası kısır bir düelloya dönüştürmemek ; geçmişte yaşanan bu tip hatalardan ders çıkarmak gerekiyor.

"Kuşkusuz faşistlerin kazanılmış mevzileri yoketmelerine, kitleleri terörize ederek sindirmelerine izin vermemek gerekir. Devletin ırkçı şoven politikalarını yığınlar arasında propaganda etme işlevini de sürdüren faşistlerin zehirlerini etrafa saçmalarını engellemek zorundayız. İnsandan yana olan her şeye saldıran faşist düşünce ve onun taşıyıcısı olan çetelerin özgürlük hakkı olamaz." (*Devrimci Gençlik Hareketi*, s.133, Ekşen Yayıncılık.)

"MHP Devlet İlişkisi Üzerine" den

Sivil faşist hareket '80 öncesinde de tekelci sermaye ve devletinin çıkarlarından ve yönlendirmesinden bağımsız hareket etmiyordu. '80 öncesinde aralarındaki ilişki, kendisini, devletin daha çok yarı-resmi ve gizli terör aygıtları ile (MİT, Kontrgerilla vb.) ve MHP'nin bazı üst kadroları aracılığıyla "dışarıdan", "dolaylı" yönlendirmesi olarak ortaya koyuyordu. İçinde bulunduğumuz dönemdeyse, geçmiştekinin ötesinde, aralarında çok daha organik, örgütlü, merkezi ve sistemli bir "içiçe geçmişlik" olgusu sözkonusudur. Geçmişin "sivil" faşist güçleri, devletin resmi ya da yarı resmi, gizli ya da açık terör aygıtları içine tavandan ve tabandan yerleştirilmişlerdir. Tekelci sermaye devleti MHP de dahil bütün düzen ve devlet partilerinin dizginlerini elinde tutar; hiç bir şekilde kendi aygıtının dizginlerini şu ya da bu herhangi bir partinin eline vermez. Devletin militarist çekirdeği, bütün düzen partilerinin üzerinde, tekelci sermayenin çıkarları doğrultusunda hepsini aynı anda birlikte yönetmesine elverecek tarzda bağımsız örgütlenir. Devlet, yarın koşullar gerektirdiğinde "sivil" faşist terörü kapsamlı ve sistemli olarak devreye sokacak ve bunu gene MHP'nin militarist-faşist taban ve kadro güçlerini kullanarak örgütleyecektir. "Sivil" faşist terör, devletin özel savaş aygıtının doğrudan yönetim ve denetiminde örgütlenecektir. Hedefleri, zamanlaması, yöntemi, devletin özel savaş aygıtının taktik ihtiyaçları tarafından belirlenecektir. "Resmi" ve "sivil" faşist terör arasındaki işbölümü ve işbirliği geçmişe göre çok sistemli, örgütlü bir tarzda yürütülecektir.

(*) Kızıl Bayrak, sayı: 14, sayfa: 11

RUS EMPERYALİZMİNİN ÇEÇENİSTAN İŞGALİ SÜRÜYOR

Uluslar hapishanesini hortlatma çabaları

Sorun, Rus emperyalizminin iddia ettiği ve başta ABD olmak üzere tüm öteki emperyalist devletlerin de anında destekledikleri gibi, hiç de "Rusya'nın bir iç sorunu" değildir. Sorun, egemen emperyalist Rus devletinin kendi iradesini zorla bir başka halka dayatmaya kalkmasıdır; tüm insanlığın gözleri önünde bir halkın kılıçtan geçirilmesidir.

Çeçenistan küçük bir Kuzey Kafkasya ülkesidir. Rusya Federasyonu içinde özerk bir bölge olarak yer alan bu küçük ülke, bağımsızlığını ilan ettiği için bugün Rus emperyalizmi tarafından bir kan gölüne dönüştürülmüş bulunuyor. Sorun, Rus emperyalizminin iddia ettiği ve başta ABD olmak üzere tüm öteki emperyalist devletlerin de anında destekledikleri gibi, hiç de "Rusya'nın bir iç sorunu" değildir. Sorun, egemen emperyalist Rus devletinin kendi iradesini zorla bir başka halka dayatmaya kalkmasıdır; tüm insanlığın gözleri önünde bir halkın kılıçtan geçirilmesidir. Ve kuşkusuz Rus emperyalizmi bunu, Çeçenistan'ın iktisadi kaynakları ve stratejik öneminden dolayı yapmaktadır.

Boris Yeltsin iktidarı, yakın zamana kadar çeşitli hile ve komplo girişimleri tezgahlayarak Çeçenistan'daki yönetimi değiştirmeye ve denetimini pekiştirmeye çalıştı. Fakat tüm bu girişimlerin başarısızlığa uğramasının ardından, Rus emperyalizmi nihayet 26 Aralık günü duruma resmen el koydu ve Çeçenistan'a askeri bir işgal saldırısı düzenledi.

Bugünkü Rus emperyalizmi Çarlık Rusyası'nın bağımlı halklara zorla boyun eğdirme geleneğini yeniden hortlatmış bulunmaktadır. Çarlık Rusyası 300 yılı aşkın bir süre boyunca Çeçenler'e karşı hep zor ve şiddet yöntemine başvurdu ve aynı süre boyunca Çeçenler'den de hep inatçı bir direniş gördü.

Ekim Devrimi ve Uluslar Hapishanesinin Sonu

1917 Şubat Devrimi'yle Çarlık Rusyası'nın yıkılması, Rusya'nın tüm öteki uluslarına olduğu gibi Kafkas halklarına da büyük bir hareketlilik getirdi. Devrimin ardından toplanan I. Kuzey Kafkasya kongresi, Mayıs 1917'de Kuzey Kafkasya ve Dağıstan Merkez Komitesi'ni kurarak, ona bağımsız Kuzey Kafkasya devletinin "geçici hükümeti" yetkisini verdi.

Sosyalist Ekim Devrimi'yle birlikte "halklar hapishanesi"nin tüm yapısı parça parça edildi. Muzaffer proletarya iktidarı, yayınladığı uluslar kararnamesi ile, tüm ezilen ulusların meşru haklarını tanıdığını ilan etti ve onların özgürlüğünü tanıdı. Öte yandan ise, yürüttüğü devrimci ulusal politikayla özgürlük ve eşitlik temeli üzerinde yeniden kurmaya çalıştı.

Fakat bu politika hemen sonuç yaratamazdı. Nitekim muzaffer sosyalist devrimin hemen ardından Kuzey Kafkasya'da feodal-burjuva sınıflar inisiyatifi ele geçirmiş ve bolşevik iktidara karşı tam bağımsızlık ilan etmişlerdi. Rusya'daki proleter devrimi boğmak için büyük bir ittifak kurmuş bulunan emperyalist ve gerici güçler, bu bağımsızlık ilanını hemen tanıdılar. Ne var ki, emperyalist ve gerici güçlerin sosyalist iktidara karşı gerici bir kaleye dönüştürmek istedikleri Kuzey Kafkasya Cumhuriyeti halkları, bizzat emperyalizmin maşası olan Denikin'in beyaz orduları tarafından kılıçtan geçirildiler. Bu halklar katliamını Nikolai Gikalo'nun komuta ettiği Kızıl Ordu kuvvetleri (5. ordu) durdurabildi.

Kızıl Ordu'nun çarlık artığı Beyaz Ordu kuvvetlerini Kafkasya'dan temizlemesinin ardından, 29 Ocak 1921 tarihinde, Vladikafkasya'da bölge halklarının bir kongresi toplandı. Kongreye Sovyet hükümetinin Halklar Komiseri Stalin bizzat katılarak Sovyet iktidarının milletlere ilişkin politikasını anlattı. Oluşturulacak özerk cumhuriyetlerin iç bağımsızlığının tanınacağına, yerel ve ulusal özgüllüklerin dikkate alınacağına ilişkin Sovyet hükümeti adına güvence verdi. Bunun üzerine Kongre, Sovyet hükümetini tanıdığını ilan etti.

Bu tanımanın ardından, Çeçenistan, İnguşistan, Osetya, Kabardi, Balkari ve Karaçay'ı içeren Dağlılar Sovyet Cumhuriyeti ilan edildi. Dağıstan ise bağımsız bir Sovyet Cumhuriyeti statüsüne kavuştu. Tüm bu yeniden yapılanma ve güvenceler, Kafkaslar gibi son derece karışık ve karmaşık bir milliyetler mozayiği alanında, tarihte ilk kez olarak halklar arasında eşitlik ve kardeşlik ilkelerine dayanan bir işbirliğinin temellerini attı. Bu, proletaryanın muzaffer sosyalist devrimi sayesinde başarılmıştı.

Ne var ki, Sovyet hükümeti, asırların biriktirdiği ve sayısız karmaşık faktörün ağırlaştırdığı tüm sorunları bir çırpıda kesin ve kalıcı bir çözüme kavuşturduğu iddiasında olmadı, olamazdı. Sorunların ancak dikkatli bir devrimci politik hat üzerinde ve uzun vadeye yayılarak çözülebileceğini kabul etti. Lenin yerel yöneticilere gönderdiği özel bir mektupta, bölge halklarının özgül-

Emperyalist Dünyanın Rus Emperyalist Müdahalesine Karşı Tavrı

Çeçenistan krizi vesilesiyle dikkati çeken nokta ise, Batılı emperyalist güçlerin aldıkları tutumdur. Aralık ayı başındaki AGİK zirve toplantısında Yeltsin "soğuk barış"tan sözetmiş ve eski SSCB sınırları içerisinde, özellikle de Kafkasya'da, Rus ordusunun askeri opérasyonlarına uluslararası düzeyde onay istemişti. Rusya'daki politik gelişmeleri kaygıyla izleyen Batılı emperyalistler bu talebi hemen onaylamışlardı. Saldırının hemen arifesinde Moskova'ya giden ABD başkan yardımcası Albert Goore, Çeçen krizinin Rusya'nın "iç politik sorunu" olduğunu ifade ederek, saldırıya yeşil ışık yakmıştı. Diğer emperyalist güçler ise, sessiz kalarak Çeçenlerin tasfiyesi operasyonunu onayladılar.

Fakat olaylar emperyalistlerin hesapları doğrultusunda gelişmedi. Zira onlar bir kaç gün sürecek bir ez-geç harekatı ile sorunun sonuçlanacağını, ardından yapacakları diplomatik bazı sözde kınamalarla olayı geçiştireceklerini düşünüyorlardı.

Başlangıçta, Grozni yakınlarına sevkedilen birlikler kan dökmekte çekimser davrandılar; bazı subaylar, hatta üst düzeyde generaller saldırıyı tasvip etmediklerini açıkça ifade ettiler. Bu durum, yeni birliklerin sevkini ve askeri kademelerde değişiklikleri gerektirdi. Buna Çeçenlerin sert direnişleri de eklenince, durum büsbütün içinden çıkılmaz bir hal aldı. Bu fiyasko karşısında, belki Rus iktidarından daha çok emperyalist şefler dünya kamuoyu önünde güç durumda kaldılar. Suç ortağı oldukları katliamın haber ve resimleri ile vahşetin iç yüzü gözlerönüne serildi. ABD, göklere çıkardığı "demokrat" Boris Yeltsin iktidarının giriştiği bu vahşet konusunda ne söyleyeceğini bilemiyor. Cumhuriyetçi muhalefet lideri senatör Robert Dole, kimsenin ciddiye almayacağı tarzda, Rusya'ya ekonomik yaptırım uygulanmasını talep edebiliyor.

Almanya dışişleri bakanı Klaus Kinkel ise, "insan hakları konusunda büyük bir endişe duyduğu"nu ve Almanya'nın "bu durumu kınadığını" belirttikten sonra, şunları ekliyor: *"Çeçenistan'ın böyle elini kolunu sallayarak Rusya Federasyonu'nu terketmeye kalkmasından Rusya'nın rahatsız olmasını anlamak gerekir; ama çatışmalarda güçler dengesindeki orantıya saygı gösterilmiyor."*

İnsan hakları konusunda mangalda kül bırakmayan Fransa ise, herhangi bir açıklamada bulunmaya dahi cesaret edemiyor. Dışişleri bakanlığından bir sekreterin basına yaptığı açıklamaya göre, Fransız hükümeti, Avrupalı diğer müttefikleri ile görüşüp fikir istişarelerinde bulunduktan sonra, AGİK'e bir mektup yazarak sorun hakkındaki düşüncelerini dile getirecekmiş!

lüklerinin dikkate alınmasını özel bir ısrarla talep etti. *"Taktiklerimizi olduğu gibi kopya etmeyin, kendinizi Kafkasya'nın özgül koşullarına uyarlayın."* uyarışında bulundu.

Tüm bu özenli ve hoşgörülü devrimci politikaya rağmen, Kafkaslar'da zaman - zaman, gericilerin önderlik ettiği bazı cılız isyanlar yine de patlak verdi ve Kızıl Ordu'nun müdahalesi gündeme geldi. Bu tür isyanların niteliği tümüyle farklıydı ve Kafkas halklarının Çarlık rejimi içerisinde sömürgeci ulusal zulme karşı gerici sınıfsal muhalefetlerinin ifadesiydiler. Kafkas halklarının çıkarlarını ve iradesini hiç bir biçimde temsil etmiyorlardı.

Bu arada özel bir soruna da değinelim. Emperyalist dünyanın bugün hala, Çeçen ve İnguşların 23 Şubat 1944'te topluca sürgünleri üzerine gürültülü bir spekülatif propaganda kampanyası yürüttükleri bilinmektedir. Sürgüne gerekçe olarak bu halkların "Nazilerle işbirliği yaptıkları" iddiası yeterli açıklıktan yoksundur. Zira Hitler ordularının Grozni kapılarında Çeçenler'in ve İnguşlar'ın sert direnişleriyle karşılaştıkları, kente sokulmadıkları tarihsel bir gerçektir. Bu durumda Sovyet hükümetinin kendi uygulamasının nedenlerini daha açık bir biçimde ortaya koymaması, gerici spekülasyon ve propagandayı kolaylaştırmış, bu halkları ise ağır bir suçlamanın yükü ile yüzyüze bırakmıştır.

Spekülasyonlara konu edilen bu özel olay dışında, genel olarak tüm Kafkasya halkları ve özel olarak da Çeçenler, tarihlerinde ilk kez olarak Sovyet iktidarı döneminde ve sosyalizm sayesinde barışın, ulusal kimlik ve haklara saygının, halklar arasındaki eşitliğin ve kardeşliğin ne demek olduğunu somut olarak gördüler, tanıdılar ve yaşadılar. Bunun anlamı ve değeri düne kadar, ancak Çarlık rejiminin koşullarıyla kıyaslama içinde görülüp anlaşılabiliyordu. Oysa bugün bu, Sovyetler Birliği'nin dağılmasının ardından tüm bölgeyi saran gerici ve milliyetçi çatışma ve boğazlaşmalar ortamıyla kıyaslama

Bugün Çeçen halkının kanı emperyalist dünyanın "demokrat" olarak tanımladığı ve desteklediği kadroların iktidarı tarafından dökülmektedir. Ve bu sözde "demokratlar" bugün, başta Rusya olmak üzere, eski SSCB'den arta kalan irili ufaklı bir çok devlette iktidardadırlar.

içinde daha da iyi görülmekte ve anlaşılmaktadır. Sosyalizm, bölge halklarına yalnızca ulusal kimliklerini ve özgürlüklerini kazandırmamış, aynı zamanda, gitgide büyüyen bir iktisadi ve sosyal refah da sağlamıştı. Kafkasya halkları, bugünkü gerici çatışma ve boğazlaşmalar içerisinde, bu ikisini birden kaybetmiş bulunuyorlar.

SSCB'nin dağılması ve yeni dönemin sorunları

Sovyetler Birliği'nin resmen dağılmasının yarattığı merkezkaç eğilimlerin bir ürünü olarak, Rusya Federasyonu içinde özerk bir bölge olan Çeçenistan da bağımsızlığını 1991 yılında ilan etti. Sovyet ordusunun Çeçen kökenli gözde generallerinden olan Çovar Dudayev, Ekim 1991'deki halk oylamasıyla devlet başkanlığına seçildi.

Rusya ne Çeçenistan'ın bağımsızlığını ve ne de Dudayev'in devlet başkanlığını tanıdı. Bu arada, eski SSCB'nin dağılmasıyla, her cumhuriyet ya da özerk bölgede olduğu gibi Çeçenistan'da da değişik çıkar grupları arasında keskin bir iktidar çatışması alıp yürüdü. Rusya bir yandan katı bir ekonomik ve ulaşım ambargosu uyguladı, öte yandan ise bu iktidar çatışmasını kızıştırarak Dudayev'i devirmek ve sorunu kendi çıkarları doğrultusunda çözmek hesabıyla hareket etti. Son dönemlerde Rus ordusu, düzenlediği hava saldırılarıyla bu iç çatışmalara doğrudan katılmaya da başlamıştı.

Bu arada belirtelim ki, nasıl ki Boris Yeltsin Rusya'da, Rus halkının gerçek iradesine rağmen, zor ve hileli yöntemlerle iktidarını sürdürüyorsa, aynı şekilde Dudayev'de, biçimsel olarak seçimle işbaşına gelmiş olsa bile, Çeçen halkının iradesini temsil etmemekte, karmaşık olayların sağladığı imkanlarla bugünkü konumunu sürdürmektedir. Bu bölgede biçimsel halkoyuyla işbaşına gelip de, kısa süre içinde, iktidarını zor ve hile yöntemleriyle sürdüren kanlı diktatörler durumuna düşen "devlet başkan"larının sayısı az değildir. Dudayev de bu kategoriye dahildir. Başlangıçta ciddi bir kitle desteğinden yoksundu. Fakat Rus emperyalizminin ambargo ve taciz politikaları onu bir "ulusal lider" konumuna yükseltti. Etkinliğini arttıran Dudayev, parlamento ve hükümeti feshederek tüm yetkileri elinde topladı. Bir yandan Çeçen halkının tarihsel geçmişini istismar ederken; öte yandan, Rusya'nın uyguladığı baskı politikalarını kendi bireysel ve ailesel çıkarları doğrultusunda kullandı.

Entrika ve komplolarla Çeçenistan'da istediği yönde bir yönetim değişikliği gerçekleştiremeyen Rus emperyalizmi, bugün nihayet duruma doğrudan müdahale yolunu tutmuş bulunmaktadır. Çeçenistan'a yöneltilen bu askeri işgal saldırısı, Rusya'nın bir "iç sorunu" olmadığı gibi, öyle sıradan bir saldırı da değildir. Bu, çarlık rejiminden miras alınan tipik sömürgeci politikanın bugünkü yeni tarihsel koşullarda ve bugünkü ihtiyaçlar doğrultusunda en kaba biçimiyle hortlatılmasıdır.

Emperyalist dünyanın Rus "demokratları"

Bugün Çeçen halkının kanı emperyalist dünyanın "demokrat" olarak tanımladığı ve desteklediği kadroların iktidarı tarafından dökülmektedir. Ve bu sözde "demokratlar" bugün başta Rusya olmak üzere, eski Sovyetler Birliği'nden arta kalan irili ufaklı bir çok devlette iktidardadırlar.

Sovyetler Birliği'nin mezar kazıcısı nomenklatura'nın en çapsız unsurları içinden sivriltilenlerin başında Boris Yeltsin geliyor. Fakat diğerleri de ondan geri kalmayan "meziyet"lere sahip olduklarını, iktidarda geçirdikleri süreç içinde fazlasıyla kanıtladılar. Başlangıçta bir yer edinemeyenler komplolar düzenleyerek, içsavaşlar başlatarak koltuk kapmaya çalıştılar. Şvardnadze Gürcistan'da Gamsakurdiya'ya karşı başarılı oldu; Aliyev rahatlıkla Azerbaycan'a yerleşti; Rusya'da Albay Ruskoy'un girişimi bilindiği gibi fiyasko ile sonuçlandı. Onun kafadarı Ruslan Hasbulatov ise, cezaevinden çıkar çıkmaz hemen Çeçenistan'a dönerek Dudayev'in başına musallat olmayı denediyse de, geç kaldığını kabullenmek zorunda kaldı.

Vurgunculuk, hırsızlık, gangsterlik bu yeni türedi diktatörlerin en belirgin özellikleridir. Bugün eski Sovyetler Birliği'nden türeyen cumhuriyetlerde, her sektörde yerli ve yabancı hırsızlar, vurguncular cirit atmakta, gaspedilecek zenginliklerin peşinde koşmaktadırlar. Bu talanın örgütlenmesi, gerek yerel ve gerekse cumhuriyetler düzeyinde kan dökülmesine kadar varan çıkar çatışmalarına yolaçmaktadır. Emperyalizmin ve dünya gericiliğinin alkışları arasında ganimetlere üşüşen bu "demokratlar", şimdi büyük bir iştahla yeni bir misyonun üstesinden gelmeye çalışıyorlar. Çarlık geleneklerini ve Denikin örneğini çok gerilerde bırakan bu lanetli misyon, dünün kardeş halklarını birbirine kırdırmak, onlara mezar kazıcılığı yapmaktır.

Bu "demokratlar"ın ortaklaşa oynadıkları uğursuz oyunun sonuçları kısa sürede ortaya çıktı. Başta Yeltsin olmak üzere bugün boğazlaşan bu "demokratlar", başlangıçta "isteyen halka istediği kadar bağımsızlık ve dilediği kadar özgürlük" demagojileriyle yola çıkmışlardı. Sovyetler Birliği'ni dağıttıktan sonra ise, dev bir ülkeyi en kaba gangster yöntemleriyle, bir arpalık gibi kendi aralarında paylaştılar ve şu ya da bu cumhuriyete "başkan" oldular.

Boris Yeltsin'in Kremlin'e oturarak iktidarını sağlama almasından itibaren, "isteyen halka istediği kadar bağımsızlık ve dilediği kadar özgürlük" sloganı artık tümüyle farklı yorumlanmaya başlandı. Vaadedilen "bağımsızlık" ve "özgürlüğün" sınırlarını Kremlin, yani Rus emperyalist çıkarları belirleyecekti. Bu ise söz konusu halklar açısından 19. yüzyıla geri dönüş demekti. Olaylar bunu bugün somut olarak gösteriyor.

Çarlık geleneğine geri dönüşün ifadesi olan bu politika, bir kaç yıldır formüle edilmeye çalışılıyor. Boris Yeltsin uluslararası platformlarda, bölgelerindeki güvenliğin sağlanmasının kendilerinin en doğal ve en meşru hakları olduğunu tekrarlayıp duruyor. İşte bugün Çeçenistan'da başlatılmış bulunan sömürgeci savaş, bu yayılmacı politikanın pratikteki ilk kanlı adımı olmuştur.

Rusya için ikilem şuna indirgenmiştir: Ya saldırmak, ya dağılmak!

Rusya dağılan SSCB'nin esas mirasçısı konumundadır. Sovyetler Birliği, dünya ölçeğinde kimi alanlarda başa güreşen bir süper güçtü. İdeolojik, askeri, politik, kültürel bir nüfuz alanına sahipti. Bugün Rusya bu avantajların hiç birine sahip olmadığı gibi, federasyon bünyesinde istikrarlı bir yapıya da sahip değildir. Zoraki bir birlik söz konusudur.

Buna rağmen, Rusya geçmişteki boyutlarda olmasa bile, en azından bölgesel düzeyde bir etkinlik ve prestije sahip olmak istiyor. Bugünkü koşullarda eski SSCB sınırlarının ötesinde bir mekanda, Baltık Körfezi ülkelerinde ve Doğu Avrupa'da böyle bir etkinlik kurması mümkün değildir. Nitekim kendisinin de böyle bir iddiası yok. Geriye Rusya Federasyonu'nun kendisi kalıyor. Çeçenistan, Rusya Federasyonu'ndan ayrılmak isteyen ve bu nedenle bağımsızlığını ilan eden ülkelerin başında geliyor.

Rusya, gerek federasyon dahilindeki, gerekse onun yakın çeperindeki halkların ihtiyaçlarını kapitalist standartlara göre karşılayabilecek ve bu çerçevede diğer emperyalist ülkelerle rekabete girebilecek olanaklara sahip değildir. Bu alandaki açığını kapatması kısa sürede kolay da değildir.

Dolayısıyla Rusya'nın başvurabileceği tek yol, bu ülkelerin doğal zenginliklerini gaspederek uluslararası emperyalist tekellere pazarlamak, bu yolla sermaye birikimi sağlamaktır. Bu ise şiddete dayalı bir klasik sömürgecilik politikasını gündeme getiriyor. Çeçenistan bu uygulamanın ilk örneğini teşkil ediyor.

Kimlik Kartı: ÇEÇENİSTAN

Yüzölçümü: 13 bin kilometrekare
Nüfusu: 1,2 milyon

Kısa tarih: Çeçenler'in Rus yayılmacılığına ve sömürgeci egemenliğine karşı mücadelesinin kökleri 17. yüzyıla dayanıyor. Bu mücadeleler, 18. yüzyılın ikinci yarısında yaşanan Şeyh Mansur isyanı sırasında Çerkezler ve Dağıstanlılar'ın da desteği sayesinde, II. Katerina'nın ordularına karşı önemli başarılar sağlamışlardı. Rusya'nın estirdiği sindirme ve terör politikası, Çeçenler'de, dini inançlarla yoğrulmuş ve onunla birlikte kendisini ifade eden bir tür "ulusal" kimliğin oluşumuna ve bu kimliğe dayalı kurtuluş mücadelelerine yolaçmıştır.

Örneğin Rus egemenliğine ve baskısına karşı Çeçenler'in Şeyh Şamil önderliğinde başlattıkları ünlü ayaklanma tam 35 yıl sürmüştür. 19. yüzyılın ikinci yarısında ortaya çıkan elverişli koşullara (güneyde Osmanlı İmparatorluğu'nun zayıflaması, Gürcistan'ın Rusya tarafından ele geçirilmesi, Azerbaycan'ın İran egemenliğine girmesi vb.) rağmen, Rus emperyalizmi Çeçenler'i tam kontrol altına alamadı. Kırım savaşı esnasında ve sonrasında da süren Çeçen direnişi, nihayet 1860 yılı başlarında yarım milyonluk bir Rus ordusu tarafından ezilebildi.

35 yıllık direnişin ardından gelen yenilgi sonrasında, Çarlık rejimi Çeçenler'e karşı sistematik bir yoketme politikası sürdürdü. Bu arada, bir bölümü Osmanlı İmparatorluğu'na sürüldü. Çeçenistan'a Rus ve Kazak göçmenleri yerleştirilerek, Çeçenler kendi ülkelerinde azınlık durumuna düşürülmeye çalışıldı. Sürgün ve katliamlar sonunda sayıları 40 bine kadar düşürülmüş bulunan, fakat buna rağmen teslim alınamayan Çeçenler'i yakından kontrol etmek için, çarlık Rusyası özel yöntemler uyguladı. Öteki sömürgelerinde yapmadığı bir uygulamayla 1917 devrimine kadar Çeçenistan'ı özel bir askeri idare altında tuttu.

Çeçenistan'ın stratejik konumu ve doğal zenginlikleri

Çeçenistan Rusya açısından stratejik coğrafi bir konuma sahip. Yanısıra zengin petrol ve doğal gaz rezervleri ile modern petrol rafinerileri bulunuyor. Bu potansiyelden hareketle Dudayev, "Çeçenistan'ı Kafkasya'nın Kuveyt'ine dönüştüreceğiz" propagandası yapıyor. Çeçenistan'ın yeni bir Kuveyt olacağı kuşkuludur. Fakat onun doğal zenginlikleri'ne göz dikenler'in sayısız olduğu da kesindir.

Rusya, bu tür doğal zenginlikler bakımından çevre bölgelerle kıyaslanmayacak denli fakir bir ülkedir. Çeçenistan'ın petrolünü ve doğal gazını hem kendi iç ihtiyaçları için kullanmayı ve hem de uluslararası tekellere pazarlayarak döviz elde etmeyi hesaplamaktadır.

Öte yandan kendi etkinlik alanlarını elinde tutabildiği ve sağlama alabildiği oranda diğer emperyalistler karşısında bir güç dengesi oluşturabilir ve söz sahibi olabilir. Örneğin, Fransa tüm zayıflığına karşın, eski Afrika sömürgeleri üzerindeki etkinliği sayesinde "büyük emperyalist" kategorisi içinde yer alabilmekte, bu sayede dünya pazarından pay talep edebilmektedir. Bu nedenle Rusya, diğer halkları zorla kendi egemenlik alanı içinde tutmak, zenginliklerine el koyarak sömürgeleştirmek yoluna gitmektedir.

Bugün Rusya Federasyonu dağılma tehlikesi ile karşı karşıyadır. Bu eğilimin başını bugün Çeçenistan çekiyorsa da, sırada bekleyen başkaları da vardır. Rusya, "bütünlüğü"nü korumak ve bu merkezkaç kuvvetleri dizginlemek için, saldırmak dışında bir alternatife sahip değildir.

Bu bağlamda 19. yüzyıl sonlarında Kafkasya'da terör estiren, Çeçen halkının kasabı, kötü ünlü Rus generali Ermolov'un 1881 yılında Çar I. Aleksandr'a verdiği öğüt şimdiki Rusya'nın konumunu ve politik seçeneklerini iyi özetlemektedir: "*Bir tek Çeçen hayatta kalsa bile, istirahata çekilmemek gerekir. Zira bu kötü huylu halk, kendi örneği ile, imparatorluğun en sadık uşaklarına kadar bile isyan ve özgürlük aşkı duygusu salık verebilir.*"

Öte yandan, yeni sömürgeci politika iç politik hesaplar için de kullanılmaktadır. Toplumsal ihtiyaçların en asgari düzeyde dahi karşılanamadığı koşullarda, Boris Yeltsin, sallantılı iktidarını ancak muhalefet her yükseldiğinde onu topa tutarak ayakta tutabilmektedir. Dışa yönelik saldırılarla toplumun gerici-şovenist duygularını okşamaya, böylece destek bulmaya çalışmaktadır.

Nitekim, Çeçenistan krizi ile birlikte, Ruskoy/Hasbulatov krizi döneminde kullanılan argümanlar yeniden piyasaya sürülmeye başlandı. İMF'nin Moskova'da sözcülüğünü yapan Egor Gaydar, Çeçen krizinin başarısızlıkla sonuçlanması durumunda demokrasinin tehlikeye gireceğinden yakınıyor ve iktidara destek verilmesi çağrısı yapıyor. Yani Çeçenistan saldırısı Rus iç politikasında birleştirici/toparlayıcı bir malzeme olarak kullanılmak isteniyor.

Sonuç olarak, Kafkasya'da bugüne kadar dökülen kan, yaşanan dram ve acılar, sadece bir başlangıcı oluşturmaktadır. Eski Sovyet halkları sosyalizmin yıkılmasının esas faturasını şimdi ödemeye başlamışlardır. Kapitalist barbarlığın karşısına sosyalist bir alternatif çıkarılamadığı sürece, bu vahşet yalnızca Kafkasya'yı değil, ülkenin genelini de saracaktır. Çeçenistan savaşı bunun ilk adımıdır. ●

Meksika rüyası bitti!
Ne ilk, ne de son!

Krizin genel seyri

- Uygulanan ekonomik politikalar sonucu ülkedeki yatırımlar durma noktasına geldi, ihracat geriledi. Dış ticaret açığı yüzünden tam bir döviz darboğazına girildi.
- Hükümet yetkilileri ihracatı teşvik etmek ve ithalatı sınırlamak için 20 Aralık'ta Peso'yu Dolar karşısında % 15 devalüe etti. Bu gelişme, Peso'ya güveni sarstı ve hızla değer kaybetmesine, iki gün içinde % 40 dolayında değersizleşmesine neden oldu.
- Hükümet hemen maaş ve ücretlerin dondurulduğunu ilan ederek, krizin faturasını işçi ve emekçilere yükleme yoluna gitti.
- Peso'nun değer kaybını frenleyebilmek için 4 milyar dolar harcandı.
- Hazinesi boşalmış, aldığı kredileri ödeyemez duruma gelmiş olan küçük ortaklarının bu durumuna çok üzüldükleri için ABD ve Kanada 7 milyar dolar acil yardımda bulundular.
- 21,5 milyar kısa vadeli (6 ay) borç ve faiz ödemesi olan Meksika için bu para yeterli değil. Hükümet şimdiden işçi ve emekçiler üzerinden 10 milyar dolar kısıntı ile borçlarını ödeyeceğini açıklamış durumda.

Uluslararası plandaki gelişmeler, iletişim teknolojisi sayesinde, dünyanın dörtbir tarafından anında izlenebiliyor. Fakat tekelci sermaye basını bu gelişmeleri bazen çarpıtarak, bazen tek yönlü yorumlayarak, bazen de es geçerek kendi çıkarları doğrultusunda kullanıyor. Emekçilerin bilinçlerini bulandırıp, kamuoyunu istediği gibi yönlendirmeye çalışıyor

Örneğin; 5 Nisan sonrası, devlet destekli basın, paketin dünyadaki benzer örneklerini, Meksika, Arjantin, Brezilya, Uzakdoğu ülkeleri vb.'deki gelişmeleri yerlere göklere sığdıramıyordu. Bir parça dişimizi sıkıp sabredebilirsek, bu ülkeler gibi gelişmemiz işten bile değildi. Bu ülkelerde uygulanan "istikrar" tedbirlerinin, işçi ve emekçileri nasıl etkilediği tabii ki haber konusu olmuyordu. Oralarda da, "ortak" fedakarlık demagojisi ile krizlerin yükü işçi ve emekçilere çıkartılmıştı. İMF programları ile yapılan özelleştirmeler, gümrüklerin emperyalist tekellere açılması, sosyal harcamaların kısıtlanması, tarım destekleme alımlarının durdurulması, liberal ekonomi adı altında emekçilere dayatılmıştı. Bu sayede ekonomik göstergelerde nispi bir iyileşme sağlanmış, enflasyon gerilemişti. Bu durum, burjuva basın tarafından adeta masallaştırılıp, emekçilerin saldırılar karşısındaki tepkisini yumuşatmak üzere dillendiriliyordu. Aynı tedbirleri kararlılıkla uygular, "taviz" vermezsek, Türkiye'nin geleceği de böyle aydınlık olacaktı.

Fakat, 19 Aralık'tan itibaren, "kurtuldu" dedikleri Meksika'da patlak veren derin kriz karşısında önce suskunluğa girdiler. Ebediliğini ve üstünlüğünü ilan ettikleri liberal ekonominin bu "içler acısı"çöküşü karşısında, "beyinsiz" şakşakçıların dilleri tutuldu. Kendilerini toparlayabilenler, Meksika'nın özgüllüklerini, Zapatista'ların isyanının ekonomiyi olumsuz etkilediğini keşfetmeye başladılar. Krizin yapısal nedenlerini, sistemin iç çelişkilerini araştırmaya kalkan bazı burjuva iktisatçılarını da "dinazorluk"la suçlayıp, saldırgan bir tutum aldılar. Tekelci burjuva basının köşe yazarları büyük bir gayretle, Meksika üzerine çok "orijinal" tezleri dillendirip barbarlık düzenini aklamaya giriştiler.

Şimdi, Meksika'nın ekonomik durumunu, aldığı tedbirleri ve sonuçlarını kısaca özetleyelim: 1982 yılında milli gelirin % 50'sini tutan dış borçlar, % 30'un altına çekildi. 1987'de % 150, '87'den '91'e kadar ortalama % 62 dolayında olan enflasyon, 1994 yılında % 8 dolayında idi. Tabii bütün bu ekonomik "gelişmelerin" arka planında, ezilen sınıflar aleyhine bozulan ulusal gelir dağılım tablosu yatıyordu. Bu genel bir hoşnutsuzluk doğurdu ve Meksika'nın NAFTA (Kuzey Amerika Serbest Ticaret Anlaşması) çerçevesinde ABD ve Kanada'yla gümrük birliğine gitmesiyle yaklaşık aynı tarihlere rastlayan Zapatista isyanını beraberinde getirdi.

Özellikle gümrük birliğinden sonra ülkeye yabancı sermaye akmaya başladı. Bunlar yatırım yerine daha karlı olan hazine bonoları ve tahvillere yatırım yaptı. Yabancı mallar daha ucuz olduğu için, ülkedeki yatırımlar da durma noktasına geldi, ihracat geriledi.

Meksika sermaye devletinin yöneticileri NAFTA antlaşmasını yürürlüğe sokarken, finans sermayesini elinde tutan güçlerin, ülkenin kaderindeki tayin edici rolünü küçümsemişlerdi. Dış ticaret açığı nedeniyle ülke tam bir döviz darboğazına girdi. Hükümet yetkilileri ihracatı teşvik etmek ve ithalatı sınırlamak için 20 Aralık'ta Peso'yu dolar karşısında % 15 devalüe etti. Bu gelişme, Peso'ya güveni sarsıp hızla değer kaybetmesine ve iki gün içinde % 40 dolayında değersizleşmesine neden oldu. Hükümet hemen maaş ve ücretlerin dondurulduğunu ilan ederek, krizi işçi ve emekçilere fatura etme yoluna gitti. Peso'nun değer kaybını frenleyebilmek için 4 milyar dolar harcadı. Meksika hazinesi böylece boşalmış oldu. Aldığı kredileri ödeyemez duruma geldi. ABD ve Kanada küçük ortaklarının bu durumuna çok üzüldükleri için 7 milyar dolar acil yardımda bulundular. Fakat 21,5 milyar kısa vadeli (6 ay) borç ve faiz ödemesi olan Meksika için bu para yeterli gelmeyecek. Hükümet şimdiden işçi ve emekçilerden 10 milyar dolar kısıntı ile borçlarını ödeyeceğini açıklamış durumda. Onlar da aynı hikayeleri emekçilere anlatmaya hazırlanıyorlar. Biraz fedakarlık, dişimizi sıkalım, ülkenin yüksek menfaatleri için vb...

Sermaye sözcüleri, Türkiye için, Meksika deneyiminden dersler çıkarmaya başladılar bile; " yalnızca istikrar tedbirleri, özelleştirme vb. yeterli değil, daha uzun vadeli planlar yapılmalı vb." Peki işçi ve emekçilerin çıkardıkları dersler ne olmalı? Bu barbar sermaye düzeni ayakta kaldıkça krizden krize yuvarlanacak, her krizden çıkmak için işçi ve emekçileri daha çok sömürecek, çürümüş varlığını yaşatabilmek için savaş dahil her türlü vahşete baş vuracaktır. İşçi ve emekçilerin sınıfsız sömürüsüz bir düzen olan sosyalizm için mücadeleden başka seçenekleri yoktur. Bu çürümüş düzen ömrünü çoktan doldurmuştur.

Meksika'nın yeni başkanı Ernesto Zedillo Ponce De Leon görevi devraldıktan kısa süre sonra bir tebrik mesajı aldı.
Mesajı gönderen '94 yılında uzaktaki Chiapas Tepeleri'nde boy veren devrimci köylü ayaklanmasının maskeli, yeşil gözlü önderi/komutanı Marcos'tu.
Mesajın tam metninin ne olduğu hiç bir zaman kamuoyuna açıklanmadı.
Ancak, özeti şu idi:

"KABUSA HOŞ GELDİNİZ!"

KIZIL POSTA

İNSAN HAKLARI VE TÜRKİYE

Görüntülü-görüntüsüz, sesli-sessiz medya hergün insan haklarından, insan sevgisinden bahsetmekte ve insan sevgisi nedir bilmeyen, insan sevgisinden uzak olan insanların konuşmalarına yer vermektedir. Bu insanlar Doğu'da adı konmamış olan savaşta yaralanmış, sakat kalmış kardeşlerimizi ziyaret edip göstermelik olan sevgilerini bolca sunmaktalar. Ama askerlik sırası kendi çocuklarına geldiği zaman Antalya sahillerine bir saat uzaklıktaki, Doğuya gitme ihtimali olmayan yerlerde askerliklerini yaptırmaktadırlar. Bu zihniyete sahip kişilerden nasıl insan sevgisi beklersiniz? Nasıl insan haklarına saygı bekleriz? Unutmamak gerekir ki, öldürme özgürlüğünün başladığı yerde ne yaşama özgürlüğü kalır, ne de düşünme özgürlüğü.

İnsanlarımız kuru ekmek bulabilirlerse kuru ekmeğe talim etmektelerken, bir avuç ciğeri beş para etmez, bolluk içinde har vurup harman savurmakta, maden işçilerimiz yer altında grizu patlamalarıyla şehit olurken, millet vekillerimiz kendilerini utanmadan maden işçisi gibi ağır işçi sınıfı yerine koymaktalar. 37 aydınımızı Sivas Madımak'ta yakan zihniyetler ve bunlara öncülük edenler ellerini kollarını sallayarak gezerlerken, ülkenin sorunlarını yazan-yayınlayın düşünce adamlarımız hapislerde bulunmaktalar. Devletten trilyonları çalanlar, yüzsüzler serbest gezerken, evindeki aç çocuğuna ekmek götürmek için hırsızlık yapmak zorunda bırakılan insanımız aylarca-yıllarca hapis cezasına çarptırılmakta. Memuruna, işçisine, emeklisine %15 ücret artışını reva görürken, en temel ihtiyaç maddelerine %100'e varan zamlar yapılan bir ortamda, sendikalı oldukları için işlerinden olan işçilerimiz, özelleştirmeyi insanlarımıza kurtuluş mucizesiymiş gibi göstermeye çalışan bu zihniyetten ve kendisi de devlet memuru olduğu halde, haklarını aramak için meydanlara çıkan memurlarımızı isteyerek coplayan devlet güçlerimizden hangi insan haklarına saygı bekleriz? En büyük zaafımız beklemek olurdu zaten.

Bu bozuk düzenin birer parçası olarak bu ülkeyi yönettiğini zanneden yöneticiler insan hakları söylevleriyle kendi halkımıza ve batılı halklara gün geldi yüzünüzün bir tarafını döndünüz, gün geldi yüzünüzün diğer tarafını döndünüz yarın nerenizi göstermeyeceksiniz bakalım. Şunu unutmayın ki gelişmiş toplumların çağdaş insanları baktığı zaman görmesi gereken şeyleri görürler. Bir gün bizim insanlarımız da baktığı zaman görmesi gereken şeyleri elbette göreceklerdir.

M. DURAN/Adana

Kızıl Bayrak daha da yukarı

Yeni bir yılda ve 15. sayımızla tekrar beraberiz.

Sermaye sınıfı '95 yılını, Kürt ulusuna, işçi sınıfına ve emekçi katmanlara olduğu gibi, yurtsever, devrimci ve sosyalist basına karşı da yeni ve daha yoğun bir saldırı salvosuyla başlattı.

Artık "olağan"laşan büro baskınlarının, gözaltıların, gözaltında işkencelerin, faili devlet cinayetlerin bizleri yıldıramadığını gören devlet, önce Ülke'yi bombalayıp, şiddetin dozunu artırarak yıldırına politikasını sürdürmeyi denedi. O da sökmeyince doğrudan yayındağıtım merkezlerine saldırıya geçti. Ankara'da, gazetemiz temsilciliğinin de içinde bulunduğu bir grup devrimci-sosyalist yayınların oluşturduğu "Kirli Savaşa Karşı Güç Birliği"nin hazırladığı, Kızıl Bayrak özel sayısı olarak yayınlanan, "İnsan Olan Vahşete Karşı Çıksın!" başlıklı özel sayının dağıtımı sırasında, bu gazete ve dergilerin çalışan-larından 10'u gözaltına alındı, 4'ü tutuklandı. Bu saldırının hemen ardından (9 Ocak) bu dergilerin büroları basılarak çalışanları gözaltına alındı. Bu saldırıda gazetemizin Ankara bürosu da basılmış, temsilcimiz götürülmüş, evine girilerek ailesi taciz edilmiştir.

Adana emniyeti, suçlarına bu sayıda, hakkında toplatma kararı dahi bulumna-yan yasal yayınlara el koyarak, bir de gasp eklemiş bulunuyor. 14. sayımız ile Şubeler Platformu ve İşçi kurultayı ile ilgili değerlendirme yapan broşürümüz de toplatıldı. Böylece tüm sayılarımız ve 27 özel sayımız toplatılmış oldu.

Bu sayımıza ise, daha elinize ulaşmadan, matbaada el konulabilir. Ancak baskılar sosyalist basını susturamayacak!

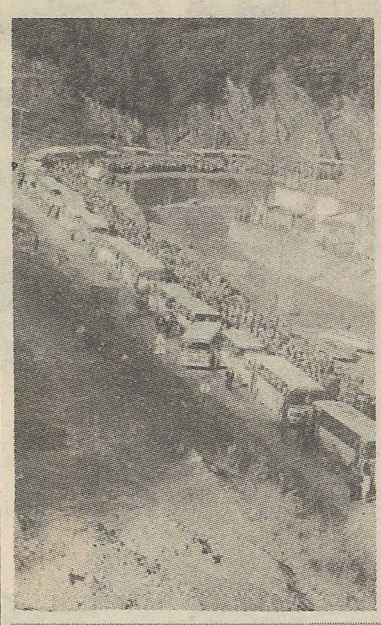
Yepyeni bir dünya ve yazma eylemi

Biz devrimcilerin istediği, yepyeni, sömürüsüz bir dünya ve buna yönelik ilişkiler sistemidir. Bunlar için savaşırız ve bunun içindir ki yaşamımız burjuvalardan ve bu sınıfın işbirlikçilerinden farklıdır. Bütün amacımız iddialarımızı yerine getirmektir. Bunun boş sözler olmadığını göstermek için kısa ve uzun vadeli planlar yapmalı, zamanı geldiğinde neyi ne kadar yaptığımızı, eksikliklerimizin neler olduğunu ilk önce kendimize hesabını verebilmeliyiz. Dağınık değil planlı yaşamalıyız. İnisiyatifli olmalıyız. Yaşantımıza, yaşananlara, olaylara müdahale edebilmeliyiz. Yaşamı bir bütün olarak kabul edip yaşamın her alanında, her yerinde mücadelenin devam ettiğinin bilincinde, hiç bir sürece küçümsemeden alternatifler gösterebilmeliyiz. Bunu yaparken okuma, yazma ve tartışma eylemini yerine getirmeliyiz. en anlamlı tartışma yöntemi yazarak yapılandır. Yazma eylemi, yaşam kavrayışın paylaşma sürecindeki sonucudur. Sürekli yazarak ve pratikle kazanılabilir, okudukça da zenginleştirilir. Tüm bunların hepsi sosyalizm iddiamızın gerçekleşmesi yolunda dünyayı kavramaya ve dönüştürmeye yönelik çabalardır. Küçük burjuva kaygılar taşınmamalıdır. En azından paylaşım için yazılmalıdır. Çünkü paylaşmak mutluluğun bereketidir.

S. YILDIZ/İZMİR

SON SÖZÜ DİRENENLER SÖYLER

Büyük Zonguldak Yürüyüşü

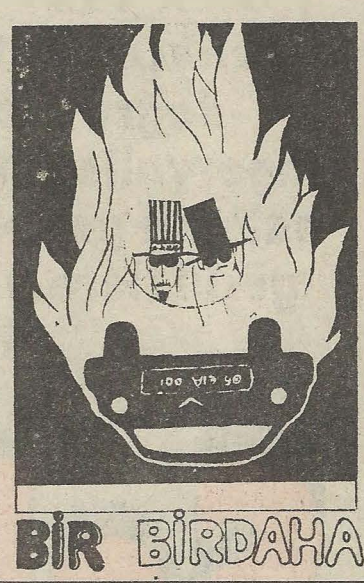
Esas olarak TİS görüşmelerinde ortaya çıkan uyuşmazlıklarla başlayan Zonguldak grevi ve eylemi kısa sürede kitlesel, canlı ve politik bir eylem halini aldı. En önemli özelliği Zonguldak işçisinin kararlı ve militan bir çizgide ısrarıydı. Buna karşın hareketin kendiliğinden karekteri, politik, militan bir sınıf öncüsünden yoksun olması, sendikal, ekonomik sınırları aşamamasına yol açtı. Sendika yönetimine özellikle Şemsi DENİZER' in kişiliğinde duyulan güven, hareketin sendikal sınırları aşamamasına önemli bir faktördü.

Kasım 1990'da başlayan eylem 7 Ocak 1991' de Mengen'de sendika bürokrasisinin ihaneti ile bitti. ""Zonguldak Yürüyüşü" Türkiye işçi sınıfı hareketi tarihinde çok önemli bir gerçeğin tekrar altının çizilmesine yol açmıştır: "Mengen Barikatlarını Aşmak İçin Öncü İradeyi Örgütle, Komünistlerle Birleş!"

CIA ajanı dersini aldı:

Kahrolsun Emperyalizm! Bir Daha... Bir Daha...

1968'in sonbaharında, Vietnamlı devrimcilerin "Hoço" (kasap) adını verdiği, CIA uzmanı Robert Kommer Türkiye'ye büyükelçi olarak atandı. Bu duruma Türkiye'li devrimcilerden yoğun tepkiler geldi. Kommer Türkiye'ye geldiği andan itibaren protesto gösterileri yapılmaya başlandı. ODTÜ Rektörü Kemal Kurdaş'ın Kommer'İ ODTÜ'ye çağırması da bir eylemliğin kıvılcımı oldu. ODTÜ'lü öğrenciler önce rektörlük önünde toplanarak rektörü ve Kommer'i protesto etmeye başladılar. Kalabalıklaşan öğrenciler daha sonra Kommer'in resmi makam arabasını ters çevirip yaktılar. ODTÜ'yü bir anda anti-emperyalist mücadelenin merkezi haline getiren bu eylem devrimci gençlik hareketinin tarihindeki militan eylemliliklerden biridir.

Kızıl Bayrak ● 15 Günlük Sosyalist Siyasal Gazete ● **ISSN 1300-3585** ● Sayı:15 ● Sahibi ve Yazı İşl. Md: Güray ÜLKÜ ● EKSEN Basım Yayın Ltd.Şti. ● **Baskı:**A.CEM Matbaacılık/ İSTANBUL

ADRESLER ● **İstanbul merkez:** Tiryaki Hasan Paşa Cd. Osman Kafkas Han. No: 54/3 Aksaray Tele-Fax: 0 (212) 632 73 56 ● **İzmir:** 853. Sok. Bilen Işhanı No:6/604 Konak Tele-Fax:0 (232) 445 21 50 ● **Ankara:** Tuna Cd. Çanakçı Işhanı No: 11/60, Kızılay Telefon: 0 (312) 433 13 29 ● **Adana:** Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı, Vakıf Işhanı Kat:3 No:306 Tele-Fax: 0 (322) 351 36 84

36. yılında Küba Devrimci İktidarı Direniyor!

1 Ocak 1959 tarihinde Küba halkı, devrimci bir savaş sonunda ABD işbirlikçisi Batista yönetiminin cenderesinden kurtuldu ve özgürlüğe doğru sınırlı da olsa bir kaç adım attı. Bugün Küba hala bir emperyalist kuşatma altında tutuluyor. Emperyalist haydutluk, Küba halkına ve onun devrimci iktidarına karşı ambargo uyguluyor. Tüm güçlüklere ve yalnızlığına rağmen halkıyla bütünleşmiş bir halde direnişini sürdüren Küba devrimci iktidarına

Selam Olsun!